

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

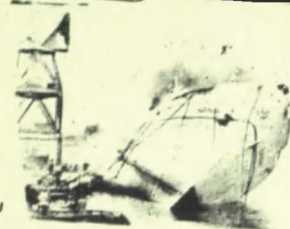
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

6
MART 1973

tercim

22 Sabota
sanığından
17'si için savcı
idam istedi

■ Ayrıca yarı dünya kağan İrfan Solmaz
ile aranan anarşist Nâbi Yağcı'nın duruş-
madan tefriki talep edildi...

Milliyet

Sabotaj dâvasının
sanıkları tahliye oldu

YILMAZ GÜNEY
SANK

YANGINI

«Yüküne katılan sanık-
ların emriyle ve savcı-
nın birleştireli kararları
ile bu olayın Marmara
denizi için

vaptim. Verdiği kâğıt ile
ayrıldım.
İstirlik
si 3

Sabotaj
olayları
sanıklarının
tümü
beraat etti

1 Eminönü Arabe Vapurunun Batırılması

Kultur Sarayı ve Marmara Yolu Gemisi yakın sabotajlar
bakım ve onarım için Haziran 1972'de Haliç Tersanesinde havuz alına
Marmara denizi arabe vapurunu da içinde yerli gemilerde. Hava-
kâğıtı, kâğıt bir kâğıt ile gemiden çıkılarak, anı anıldığı havuzda su
dolumu ve böylece arabe vapurunu da içinde yerli gemilerin sağ
lanmaları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YILMAZ GÜNEY'in BOYNU BÜKÜK ÖLDÜLER SOBA PENCERE CAMI, İKİ EKMEK İSTİYORUZ, SANIK, SALPA HÜCREM ve OĞLUMA HİKAYELER adlı eserleri Güney Filmcilik'in izni ile, Batı Berlin'de, Türkiye baskılarından olduğu gibi, yeniden çoğaltılmışlardır.

YILMAZ GÜNEY'in SİYASAL YAZILAR'ı da bu kitaplarla birlikte üç kitap olarak yayınlanmaktadır.

Kitaplar, POSTFACH 110 321

1000 BERLİN 61

adresinden tek tek ve toptan istenebilir. Toplu isteklerde indirim yapılır.

S A N I K

**Bu kitap İshak Basımevinde dizildi,
basıldı ve ciltlendi. Tel: 27 73 37
Birinci basım: Nisan 1975
Kapak : Y. Cıbroğlu
Birinci baskı :
Nisan 1975**

Güney Filmcilik
Sanayi ve Ticaret A.Ş. Yayınları
Öykü Dizisi : 2

SANIK

YILMAZ GÜNEY

. Yirmidört ağustos dokuzyüz yetmişiki... perşembe... Saat onbir... Ahmet oğlu, dokuzyüz kırkbeşde Medine'den Saimbeyli ilçesinde doğma, Tufanbeyli ilçesi, Bozgüney köyü, cilt sekiz, sahife seksendört, hane otuzaltı nüfusuna kayıtlı, İstanbul Teknik Üniversite son sınıf öğrencisi, Yaşar Yılmaz, Şişhane Eralko Han'da, Statik büroda, adım adım yaklaşan sinsi tehlikeden habersiz, statik betonarme hesabı yapıyordu. Ter içindeydi... Aklında bir yığın rakam vardı ve faşizmi hiç düşünmüyordu; sık sık saate bakıyordu. Saat onikide, hanın önünde nişanlısıyla buluşacaklardı çünkü. Öğle yemeğinde, buz gibi, koca bir bardak bira içmeyi düşünüyordu, Öksüzüyle beraber. «Öksüz» diyordu nişanlısına... Öksüz büyümüş bir kızdı nişanlısı.

Ağustos başlarında gelmişti köyden. Dev-

Genç davasının tutuksuz sanıklarındandı. Üç gündür adı okunuyordu radyoda. İddianame tebliğ edilemeyen sanıklara çağrıydı bu. Geldiği gün, Savcılığa uğramış, iddianamesini alıp Davutpaşadaki Dev-Genç duruşmalarına katılmıştı.

İşe başlıyalı onaltı gün oluyordu.

Bir arkadaşı sesleniyor...

«Yaşar, ikinci katta ziyaretçilerin var...»

Anlamadan, «ziyaretçi» ile herhangi bir bağ kuramadan bakıyor ona Yaşar...

«Sekreterin yanında» diyor ve gidiyor.

Elindeki hesapları bırakıyor; ikinci kata çıkarken düşünüyor.

«Kim olabilir?»

Saat onbiri yirmi geçiyordu. Kimseyi beklemiyordu. «Ziyaretçiler» kim olabilir? Nişanlısı olamazdı. Köyünün öğretmeni Hasanla gelmişlerdi köyden. Bir akrabasını Almanya'ya yolcu edip dönecekti Hasan. Döneceği zaman uğramasını istemişti. O muydu gelen? Hasan mıydı?

Tanımadığı üç adam, oturdukları yerden kalktılar onu görünce. Biri yaklaştı, bir diğeri kapıya doğru yürüdü, üçüncüsü iki adım sağladı; bıyıkları sarkık, yirmibeş otuz yaşlarında, iri yarı, dişlek bir adamdı.

«Yaşar Yılmaz siz misiniz?»

«Benim!»

«Bizimle emniyete kadar geleceksiniz!»

Emniyet... kelepçe... cop... taş duvar...

Ansızın, görünmeyen ellerin çevresine çe-

lik duvarlar ördüğünü, koptuğunu, insanlardan koparıldığını duydu Yaşar... Üç adamın ortasındaydı.

«Çalışma masanı görmek istiyoruz,» dediler.

«Buyrun.»

Çıktılar. Merdivenleri inerken ortalarına almışlardı Yaşarı. Yatağı yeni değiştirilmiş bir ırmak gibiydi. Nereye, niye götürüleceğini bilemeyeninin tedirginliğiyle doluydu. Çevrenin duymasını istemiyordu. Yeni girdiği bir iş yerinde «sıkıyönetimce aranıp götürülmek» hoş karşılanmıyabilirdi.

Çalıştığı odaya girdiler. Üç arkadaşı vardı, proje hesabını yapıyorlardı. Memurlar yapmacık bir tavırla, gülümseyerek selâmladılar onları. Hemen anladılar; kıpırtısız ve kuşku dolu gözlerle izlemeye koyuldular. Yaşarın kafasında doğurgan sorular canlanıyordu... Masasında ne arıyabilirlerdi? Emniyette ne işi vardı?

«Senin mi bu?»

«Benim.»

Küçük bir cep defteriydi. Sayfalarını hızla, üstünkörü çevirip baktılar... Birtakım adresler, telefon numaraları... küçük küçük notlar...

«Bunu alıyoruz.»

Cebine koydu. Bir polis çekmecelere, camlı dolaba bakıyordu. Bir diğeri kapıda durmuştu.

Şimdi herşey, yaşayan ve kendilerini du-

ı, doğan, ölen, mahkemelerde, hapishanelerde, hanelerde, tımarhanelerde, birbirinden farklı nen, yapan milyonlarca, milyarlarca insan var-
şte bu milyonlardan biriydi Salpa. Ve beynini
yarak düşünmeye çalışıyordu. Ve şu an, Sal-
a aynı şeyleri düşünen, aynı şeylere çözüm
an, aynı şeylere inanan insanlar da vardı. Yal-
leğildi... Bilincindeydi bunun. Salpayı düşün-
n etkenler, koşullar, başkalarını da düşündü-
tti.

Kimdir bu vapur, otobüs, tren, uçak seferleri-
nların yolcularını ayarlayanlar? Kimdir rad-
da falan saat reklamlar, yurttan sesler, filan
Henry Mancini orkestrası diyen... Kimdir yüz-
iralık ayakkabıyı ikiyüzdoksana, dörtyüzkırk
k ceketi altıyüzon liraya fırlatan. Kimdir bu
yeye zam, osuruğa zam, sarımsağa zam, ek-
e zam zam diyen?.

Kimdir insanları iki onbeşte, dört otuzda, do-
bilmem kaçta sinemalara, tiyatrolara doldu-
Stadlarda bağirtan kim?.

İnsanları geleneksel bir telaş ve yetmezlik için-
radan oraya koşturan, Afrikaya beyaz kadın
ran, namlulara mermi süren, acımasız tetik
iren, öğrencileri kırdıran, ezen, çocukları ağ-
ı kim?

Dayanılmaz acılar saçan kim?

Kimdir Sardunyayı, yasemini ve hanımelini
leyen?

Kimdir gül fidanlarını kıran, akşam sefalarını
ıran?

«Beni neden götürüyorsunuz?»

Cevap vermediler.

«Birkaç gündür Dev-Genç davasına gitmiyordum... onun için mi?»

Yine ses yok... Sokağa, kaynıyan insan seline, göze çarpan kadın ve kızlara bakıyorlardı.

Duruşmalar başlıyalı üç hafta oluyordu. Tutuksuz sanıkların sorgusu genellikle bitmişti. Duruşma yargıcından, sorgusunun bir an önce yapılmasını istemişti. Bir iş bulduğunu, gelip gitmesinin işe başlamasını engellediğini bildirmişti. Bir şey söylememişti duruşma yargıcı, kafasını sallamakla yetinmişti; anlamsız bir biçimde.

Bütün yol boyu, niye götürüldüğünü düşündü. Niye sorgusunu yapmamışlardı; bir bildikleri mi vardı?

Ne olabilirdi ki?

Duruşmanın ilk günleriydi. Avukatlardan biri, tersane işçilerinin bir kısmının gemi olaylarıyla ilgili tutuklandıklarını söylemişti. Sendika üyesi bir işçi, ilgilenmesi için ricada bulunmuş avukata. Tersane-İş'in kurulmasında önyak olanlardan biriydi Yaşar. «Tahkikat yapıp bırakırlar herhalde,» demişti avukat. Önemsememişti o gün.

Şimdi, giderek kökü derinlere varan bir sızı duyuyordu. Arkadaşlarının tutuklanması, şu an duyduğu etkiyi yapmamıştı üzerinde. İlgilenmek gereğini de duymamıştı. Birkaç gün sonra da unutmuştu onları. Evet, unut-

muştı... Utancın ezikliği sardı içini... Unutmuş olmanın utancı yeni boyutlar kazanıyordu düşündükçe.

Arkadaşları tutuklandığına göre, sormazlar mı tanıdıkları devrimcileri? Onlar da sözetmiş olamazlar mı kendisinden? Tersane-İş'in kuruluşunda emeği geçmişti; fakat herhangi bir sorumluluğu, örgütsel bir ilişkisi olmamıştı. Bir buçuk-iki yıldan beri de sendika üyelerinden hiçbirini görmemişti. En son, Hilmi abiyi bile görelî çok zaman geçmişti aradan. Onlarla ilgili olamazdı.

Köyden geldikten on gün sonra yayınlanmıştı sıkıyönetim bildirisi. «Vatan haini sabotajcılar yakalandı,» diyordu bildiride. Bürodaydılar. İşe başladığının ikinci ya da üçüncü günüydü. Birkaç mühendis ve öğrenci arasında tartışma konusu olmuştu bu bildiri. Kimse inanmıyordu sabotaj iddiasına. Reichstag (1) örneği bir komplo olduğunu söyleyip gülmüşlerdi... Evet gülmüşlerdi o gün... Ve bilgiçlik taslamıştı, Reichstag örneğini ve

(1) Reichstag: (Almanya Büyük Millet Meclisi binasına verilen ad). 27 şubat 1933'de bu bina kundaklanarak yakılmıştır. İktidara yerleşmek ve faşist diktatörlüğü meşru kılmak için Hitler yönetimi, yangın olayını bahane ederek Almanya'da başta komünistler ve işçiler olmak üzere geniş bir tutuklama eylemine girişmişlerdir. Faşist Hitler yönetiminin baskı, terör ve katliamlarının gerekçesi olarak gösterilen Reichstag yangınının bütünüyle faşistler tarafından tezgâhlanmış bir komplo olduğu Leipzig duruşmaları sırasında ortaya çıkmıştır.

rip... inanmamakla yetinmişlerdi. Sorumsuzluk ve ilgisizlik ıslak bir kırbaç gibi şaklıyor bilincinde. Utanıyor ve o anlatılmaz sızı bedenini bir uçtan bir uca sarsarak geçiyordu... Yüzlerce kez, gülerken, bilgiçlik taslayan hali gözlerinin önüne geliyor; küçülüyordu. O küçük burjuva bilmişliğini acıyla anıyordu şimdi...

O bildiri yayınlanalı onüç-ondört gün oluyordu. Onunla mı ilgiliydi götürülmesi?

Yıldız yokuşunu çıkıyorlardı.

Niye bütün tutuksuz sanıkların sorgusu yapıldığı halde kendi sorgusu yapılmadı? Göz altında tutmak için mi beklettiler? Ne düşünebilirler? Hemen hemen hergün duruşma vardı. Sabah yedide kalkıyordu. Tünelde bir arkadaşının evinde kalıyordu. Sabahları Davutpaşa'ya duruşmalara gidiyor ve akşam dönüyordu ilk günler. Neden yapılmamıştı sorgusu?

Neden götürüyorlar?

Sendikalı işçilerle mi ilgili? Onlarla eski dostluğundan ötürü birşeyler mi düşünüyor polis? Yoksa, eski öğrenci olaylarıyla mı ilgili? Neden götürülebileceğini bir türlü çözemiyordu.

Köyden ayrılırken eve, eşe dosta, «bir-birbuçuk ay sonra görüşürüz» demişti. Ev, sabırsızlıkla, binbir kaygı içinde bekliyordu Yaşar'ı. Çünkü okul bitecekti ve evin Yaşar'dan umduğu şeyler vardı. Yıllarca süren yoksulluk bitecekti... Sağ salım dönmeliydi eve.

«İstanbul bize uğur getirmiyor, ya polisler dövüyor, ya tutukluyorlar» diyordu Gelin.

«Gelin» derdi anasına. Çocukken herkes «Gelin» derdi anasına. Dal gibi ince, her işe koşan gencecik bir kadındı o zaman... Çok isterdi «ana» denmesini. Diyemezdi. «Gelin» demeye alışmıştı bir kez...

Uğurlarken ağlamıştı Gelin.

«Yine tutuklamasınlar seni gadasını aldığım» demişti. Çok korkuyordu tutuklamadan Gelin. Çünkü Yaşar, Dev-Gençten ötürü iki buçuk ay tutuklu kaldıktan sonra dönmüştü köye.

«Dön de, inşallah uzun zaman salmam seni» diyordu. İstanbul ve diğer kentlerde öğrenci olaylarındaki ölümler gözlerini yıldırılmıştı. Her radyo haberini korkuyla dinlediklerini söylüyorlardı...

Gayrettepe'ye gelmişlerdi. Özel bir okuldu burası eskiden. Özel mühendislik okulu. Zemin kata indirdiler Yaşarı. Polislerin arasında beklettiler biraz. Bir odaya aldılar sonra. Eski bir daktilo, bir masa... ince bıyıklı bir adam... ve dosyalar yığılı...

«Adın ne senin?»

«Yaşar Yılmaz.»

Ağzında birşey varmış gibi çiğniyordu polis...

«Otur» dedi bir sandalye göstererek. Oturtular yanındaki sandalyeye. Bir polis ayaktaydı. Yaşar bez ayakkabısının burnuna bakıyordu. Başını kaldırdığında kendisini ge-

tiren polislerin odadan çıktıklarını gördü.

«Kim ulan bu Kâmil?»

Oturan esmer, ince bıyıklı polisti soran. Küçük cep defterini karıştırıyordu dişlerini sıkarak. Sesinin sertliğinden ürkmüştü.

«Amcamın oğlu olur. Köyden verdiler adresini. Ziyaret edecektim. Vaktim olmadı.»

Gözlerinin içine sert sert baktı.

«Yalan söyleme eşsolueşsek, yalan söyleme. Ankaralı Kâmil... Tanımıyor musun?»

«Doğru dürüst soramaz mısın? Niye söylüyorsun ki?»

Ayaktaki, sözünü bitirir bitirmez ensesine öyle bir tokat vurdu ki, dişleri birbirine çarptı Yaşarın.

«Kes sesini! Ne sorulursa cevap ver... Yatırırsam görürsün ananın ...mını... Tanımıyor musun şimdi sen bu Ankaralı Kâmil'i?»

«Ben hiç Ankaralı Kâmil tanımıyorum.»

«Anlıyacağız... Bu telefon numaraları kimin? Bunlar da mı amcamın oğlunun, amcamın kızlarının?»

«İş ararken aldığım mühendislik bürolarının telefon numaraları.»

Sustu. Dişlerini sıktıkça çenesi oynuyordu. Yanındaki polis, boka bakar gibi bakıyordu Yaşara. Daktilonun üzerinde bir kâğıt vardı. «Selim Toprak» adını okuyabildi. Doğum yeri, yılı, altında verdiği kısa ifade... Onbeş yirmi satırlık birşeydi. Hızla gözden geçirdi. Adını gördü.

«Oku eşsolueşsek, oku!»

Yazıyı okunmayacak biçimde çevirdi.
«Götür» dedi sonra yanındaki polise.
«Kalk ulan!»

Kalktı. Kafası allak bullak olmuştu. Köyden geldikten sonra, bir yandan duruşmaları izlerken, bir yandan da iş arıyordu. Sular idaresine de uğramıştı. Öğrencilik döneminden tanıdığı, aynı üniversitede kısa bir süre asistanlık yapan bir arkadaşı görmüştü orda; Selim Toprağı... «Duruşmalar nasıl geçiyor» demişti. «Gazetelerden pek birşey anlamıyoruz. Nasıl, millet boyun mu büküyor, yoksa namuslu mu davranıyor?»

«Duruşmalar iyi gidiyor» demişti ona «Yalnız, nasıl temizliyecekler bu işi, nasıl hesap verecekler? Adaletin sıkı yönetimde işi ne?»

«...Millet boyun mu büküyor, yoksa namuslu mu davranıyor?» diyerek dışardan gazel okuyan Selim Toprak bunları mı söyledi polise?...

Bir kat daha indiler. Üstünü aradılar. Kemerini aldılar. «Bir kemer» diye yazdılar. İnce koridorun sağında ve solunda sıra sıra hücreler vardı. Geçerken, küçük hücre deliklerinden içerisini görmeye çalıştı. Karanlıktı. Birşey göremedi. En sonda, tuvaletin bitişiğindeki hücreye koydular. Kapadılar demir kapıyı.

«Birşey istersen aldırırız. Cıgara falan gibi,» dedi polis.

«İki bafra!»

Para verdi. Polisin uyumlu ayak sesleri yankılanarak uzaklaştı. Ses uzaklaştıkça, yoğun bir yalnızlığa gömülüydü. Zayıf bir ampul yanıyordu tepede. Tahta çerçeveli bir yatak vardı. Birbuçuk, iki metre eninde, iki, ikibuçuk metre boyundaydı hücre. Duvarlarda, çizilerek yazılmış yazılar çarptı gözüne. İyice görebilmek için eğildi.

«Kahrolsun Faşizm.»

«Zulüm mutlaka yenilecektir.»

«Evet... beğenmediğiniz götü boklu işçiler, köylüler birgün dünyayı değiştirecektir...»

«Faşizm devrimcilerin hocasıdır.»

«Zafere kadar savaşacağız.»

«Arkadaş sakın paniğe kapılma.»

Kimler geçti burdan? Nasıl geçtiler?

Titriyordu. Bez bir ayakkabı, ince bir gömlek ve eski bir pantolon vardı üstünde. Yatağa uzandı. Gözlerini tavana dikti. Nişanlısını düşündü. «Öksüzüm» dedi, içi sızladı. Gözü puslandı hafiften. Öğrenmiştir götürüldüğünü. Arar mı? Nereden arıyabilir? Başka kim arar sorardı Yaşarı? Günlerce, aylarca bırakmasalar; ya da bir kurşun sıksalar kafasına, atsalar bir kuyuya, kim arardı? Var mıydı arıyacak kimsesi? İşçi arkadaşları tutuklandığında ilgilendi mi kendisi? Aklına geldi mi onların çocukları? Aç mı, susuz mu, bir ihtiyaçları var mı bu çocukların dedi mi?

12 Mart'tan sonra devrimci avına çıkan güçler karşısında ne yaptı?

Kimseyi aradı mı?

Aramak... aranılmak... düşünölmek... Kimsesizlik duyguları kıpır kıpır oynadı bilincinin derinliklerinde. Şimdi sıra kendisine gelmişti. Kim arıyacak Yaşarı? Aklına kimse gelmiyordu «Öksüz» den başka...

Başını duvardan yana çevirdi.

«Zulüm mutlaka yenilecektir.»

Üşümesi gelişıyordu.

«Dağıtma kendini oğlum Yaşar,» diyordu.

«İşi büyötmeye gerek yok. Dur bakalın, sabırlı ol.»

Yeniden zorladı beynini. Soğukkanlı olmalıydı. Selim neler söyleyebilirdi? Çok çok konuştuklarını anlatabilirdi. Bunun için ne kadar tutarlar adamı?

«Kahrolsun faşizm.»

Geçmiş öğrenci olayları mı? Bir ihbar?... İşçilerin tutuklanması ile ilgili olamaz mı?

«Faşizm devrimcilerin hocasıdır.»

Ayak sesleri... madeni güröltüler... doğrudu... Demir kapının küçük deliğinde bir asker yüzü göröndü, bir ekmek uzatıldı. Aldı ekmeği. Kapının altındaki aralıktan mela-min bir kap itildi. Pırasaydı. İsteksiz bir iki kaşık aldı. Ekmeği yatağa koydu, tabağı aralıktan itti dışarı. Bir cıgara yaktı. İki cıgarası daha vardı.

Kapıyı yumrukladı. Nöbetçi polisin sesi duyuldu.

«Ne istiyorsun?»

«Tuvalet»

Ayak sesleri... Kapının deliğinde polisin

tatsız yüzü. Lokmasını çiğniyordu.

«Ne istiyorsun?»

«Tuvalet» dedi çekinerek...

«Yahu ne biçim adamsınız, yemek de yedirmez oldunuz» dedi; söylenerek gitti.

Çok sıkışmıştı. Nerdeyse altına işeyecekti. Tepiniyordu olduğu yerde.

«Kahrolsun faşizm.»

On onbeş dakika geçti, gelen giden olmadı. Bir köşeye, ya da yatağa işemek geçti içinden. Ya uzun süre kalırsa... ıslatırsa yatağı... Boncuk boncuk ter birikiyordu alnında. Soğuk soğuk. Yatağa uzandı. Ayaklarını duvara dayadı. Basınç azalır, direnme gücü çoğalırdı belki.

«Zulüm mutlaka yenilecektir».

Dayanamıyordu. Bafra pakedini boşalttı. İki cıgarası kalmıştı. Birini yaktı. Öbürünü gömleğinin cebine koydu. Pakete işedi. Kar yolunun altına gizledi.

Tabakları topluyorlardı dışarda. Deliğe yanaştı. Sakallı, zayıf bir genç hafif hafif topallıyarak geçiyordu. Ardında bir polis...

«Çekil ulan geri, bakma delikten» dedi polis.

İki kişi daha götürdüler tuvalete.

Az sonra demir kapısı açıldı.

«Çık».

Çıktı. İşerken başında bekledi polis. Utandığından olacak zor işedi... Hemen döndü ve uzandı yatağa. Rahatlamıştı. Son cıgarasını

da yaktı. Kafasını kurcalayan binlerce soru, tedirginliğini çoğaltarak, yoğunlaştırarak ürüyordu. Tırnağını yiyordu. Az sonra yenecek tırnağı kalmadı. Bir gerçeği, bütün gerçekliğiyle yeni yeni kavıyordu. Gerçeğin adı duvarda yazılıydı...

«Kahrolsun Faşizm.»

Öğle yemeğinde ne düşlüyordu? Koca bir bardak bira içecekti, soğuk, buz gibi bir bira. Demek daha önceki günlerde rakı içerken, bira içerken polis hücrelerinde insanlar vardı. Belki baskı ve işkence altındaydılar ve o an Yaşar bira içiyordu. O gülerken, hayatın akışına kendini kaptırmışken başkaları binbir acı içinde kıvranıyorlardı demek!

Utandı. Cesaretle üstüne gidemedi utanç kaynağının. Köklerini arıyamadı; kaçtı.

İki olmuştu saat. Nöbetçi polis kapıyı açtı.

«Neyin varsa al» dedi.

Neyi vardı ki Yaşarın. Duvardaki yazılara baktı.

«Zulüm mutlaka yenilecektir.»

«Arkadaş sakın paniğe kapılma.»

Hücrelerin önünden geçerken, yan gözle bakıyordu hücre deliklerine. Hiçbirşey göremiyordu. Karanlıktı hücreler. Koridorun ucundaki masaya vardılar. Bir polis oturuyordu. Adını buldular kâğıtlarda... Kemerini verdiler. Kemerini takarken, polislerin sırtı dönüktü Yaşara. Masaya dayamışlardı kollarını.

Aralarında konuşuyorlardı... Kır saçlı, iri yarı biri gelince toparlandılar.

«Bu ne tedbirsizlik?... Sanığa sırtınızı dönmüşsünüz!»

Apar topar üst kata çıkarttılar. Baldırına bir tekme vurdu polisin biri...

«Eşşolueşşek, senin yüzünden azar işittik.»

Üst katta bir süre koridorun köşesinde beklettiler. Yanında asık yüzlü bir polis duruyordu. Kimse birşey söylemiyordu. Evraklar bir odadan bir diğerine telâşla dolaşıyordu. Bir polis geldi. İki paket bafra ile parasının üstünü verdi.

«Şu yan odada bekleyin» dedi.

Polis, odaya soktu Yaşarı. Bir yer gösterdi.

«Otur».

Oturdu. Sabırsızlanıyordu.

«Hesap cetvelini emanet aldık... iş yerinde işi dağınık bıraktık» diyordu.

Bir polis göründü kapıda. Yabancı değildi yüzü. Fakat nereden tanıdığını çıkartamadı. Ortadaki masaya kıcını ilıştırdı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Gülümseyerek bakıyordu Yaşara.

«Sizinle daha önceleri de karşılaşmıştık galiba!» dedi polis. «Hiç yabancı gelmiyorsunuz.»

Hiç yabancı gelir mi Yaşar... öğrenci eylemlerine katılmış bütün polisler bilirdi onu.

«Olabilir...» dedi Yaşar.

Gülerek anlamlı anlamlı başını salladı polis.

«Siz dolmuş şoförü müydünüz?»

Dalga geçiyordu... tanıyordu... konuşturmak istiyordu... anladı Yaşar... Ne umuyor olabilirdi?

«Değilim... şoför değilim...»

Çok şey biliyor duygusunu vererek, kafasını salladı yine. Yılıştı...

«Şoför değilsin demek!»

«Öğrenciydim... Son sınıfta tek dersten bekliyorum.»

«Hangi dersten.»

«Kanalizasyon.»

«Şişli yurdunda hiç kaldınız mı? Belki oradan ısırtıyor gözüm.»

Demek nerde kaldığını bilmiyor polis.

«Evet... orda kalıyorum...»

Ya gidip müdürden sorarlarsa. Sizde böyle böyle bir öğrenci var mı derlerse? Yalan söylediği çıkarsa. Hemen ekledi.

«Orda kalıyorum, ama gayrı resmî.»

«Ne demek gayrı resmî?»

«Kaçak kalıyorum yani.»

Bundan sonra kaldığı yer sorulursa, Şişli yurdunda diyecek ve direnecekti. Gerek önceki polis deneylerinden, gerekse «Militan Notlar» kitabındaki örneklerden bunu öğrenmişti. «Yalan da olsa ilk söylediğinde ısrar et». Evet... öyle yapacaktı... Tünelde, tatilde

olan bir arkadaşının evinde kalıyordu. Evde ne var ne yok bilmiyordu. Herhangi bir tatsızlığa neden olmamak için söylemiyecekti orasını.

Bir polis girdi.

«Gidiyoruz!»

Tek kelime... «gidiyoruz» nereye gidiyoruz... neden gidiyoruz... açıklama yok. Yalnızca... «gidiyoruz».

Dışarı çıkardılar. Saat üçtü. Gene, siyah bir Volkswagen'e bindirdiler. Yanına birisi oturdu.

«Kelepçe!»

«Ne gereği var. Kaçacak göçecek değilim.»

Kelepçeyi koluna geçirdiler; demirin soğukluğu, taşıdığı anlam, içini ürpertti ilk etkide. Polis gülüyordu. Ağzı soğan kokuyordu.

«Kaçmazmış... Arkadaşın pek suçu yokmuş zaten.»

Öbürleri de güldüler...

Araba Yıldızdan aşağı iniyordu.

«Oğlum Yaşar... bu işin sonu bok...» diyordu. «Dağıtma kendini!... soğukkanlılığını bozma...»

Sıra beklemeden arabalı vapura girdiler...

Nereye, neden gidiyordu? Selimiyeye savcılığa mı götürecekler? Belki de, «bu adam tutuksuz olduğundan duruşmalara gelmiyor, tutuklarsak gözümüzün önünde olur,» demiş

olmazlar mı? Dev-Gençle ilgili bir sorgu? Selim Toprak!? Açıklık kazanmamış sorular... Belki bin kez, aynı şeyleri düşündü. Ve sık sık hücre duvarındaki yazılar geldi gözünün önüne.

«Kahrolsun faşizm.»

«Zulüm mutlaka yenilecektir.»

«Arkadaş sakın paniğe kapılma.»

Çevreye, herşeyi ilk kez görüyormuş gibi ve bir daha göremeyecekmiş gibi bakıyordu.

«Dağıtma kendini arkadaş» dedi kendine. Bir adam ayran içiyor. Bir çocuk araba kullanmaya özeniyor, canı çektikçe klakson çalıyor, anası babası engel olmaya çalışıyorlar ona... İsteklerinin engellenmesine kızıyor çocuk, ağlıyor... Bir adam ayakkabısını boyatıyor... arabasının camlarını siliyor bir başkası... Öndeki polis gazete okuyor. Herşey, ayrıcalık kazanmıştı. Herşeyi büyük bir dikkatle izliyordu.

Karşıya geçtiler. Selimiye'ye dönmediler. Haydarpaşa köprüsünden geçerlerken...

«Emniyet amirliği önüne» dedi biri.

Kadıköy emniyet amirliğinde işi neydi? Altı yedi ay önce, Kalamışta, bir arkadaşına bir büsküvi kutusu dolusu kitap emanet etmişti... O da kömürlüğe saklamıştı kitapları. O mu öğrenildi? Onun için mi götürüyorlar?

Araba Kadıköy Kaymakamlığının önünde durdu. Hiç kimse inmedi. Öndeki polis saatine baktı ve gazetesini okumaya koyuldu. Yanındaki, vapur yolcularını izliyor, daha çok, açık

giyimli kadınlara, kızlara uzun uzun bakıyordu.

Yaşlı, şişman bir kadın, arabanın içine, Yaşar'a ve kelepçesine kuşkuyla bakarak geçti. Yüzündeki değişimi kaçırmadı Yaşar... o insana özgü kaygı-acı karışımı bileşim çok duygulandırdı Yaşarı... İzledi o şişman kadını. Beş on adım yürüdükten sonra döndü baktı; üzgün... kaygılı... Elinde yarı dolı bir file vardı. Domates, yeşil biber, maydanoz... Gözlerini ayırmadan bakıyordu ona Yaşar. Acıyla başını sallıyarak, sık sık ardına bakarak kalabalığın içinde kayboldu kadın.

Bir genç kız, gülerek, hayat dolu kokular saçarak geçti yanlarından. Öksüz geldi aklına.

Yarım saate yakın beklediler. İnsanları seyretti Yaşar. Tek tek düşünmeye çalışıyordu üstlerinde. Başaramıyordu. Onları düşünürken, araya bütün kuşku ve kaygılarıyla kendi durumu giriyordu.

Bir minibüs durdu hemen arkalarında. İndi gazete okuyan, minibüse gitti. Bir adamla konuştu. Ne oluyordu? Kendilerinden yana bakıyorlardı.

«Kalk» dedi yanındaki.

Minibüse giderken bir arkadaşının karısını gördü uzaktan. Dalgın yürüyordu. Açtılar kelepçesini. Minibüse bindirdiler. En arkasoltukta oturan adamın yanına oturtular. Kısa kollu bir gömlek giymiş genç bir adam, steni bacağının arasına gizlemişti. Bir başka

genç, alışkın davranışlarla ustaca taktı kollarına kelepçeyi... Yine kelepçenin soğuk demiri kaygıyla içini ürpertti. Şoförün yanında, kır saçlı, yeşil gözlü yaşlı bir adam kıpırtısız, donuk onlara bakıyordu. Hareket ettiler.

Haydarpaşa köprüsünden geçerken... öndeki, bir el işareti yaptı.

«Dizime yat» dedi, yanındaki Yaşara. Boynuna çökerek dizine yatırdı. Bir battaniye örttüler üstüne. Döşemeyle battaniye kokusu arasında kaldı. Alışkın eller uzandı battaniyenin altına. Pamuklu, meşin bir gözlük geçirdiler kafasına. Karardı herşey... N'oluyordu? Dev-Genç duruşmasında konuşan arkadaşın sözleri geldi aklına... ürktü.

«Sola dönersek Selimiye'ye gidiyoruz,» diyordu.

Sağa döndüler. Ankara asfaltında olmalıydılar... Karanlığın da sıkıntısıyla su gibi terlemişti. İşlek bir yolun bütün gürültülerini bir bir aklında tutmaya çalışıyordu. Onbeş yirmi dakika sonra, sağa döndüler. Nereye gidiyorlardı? Korku, kaygı, kuşku içindeyken, o şişman'yaşlı kadın geldi aklına... Onun üzgün, acıyla bakan yüzü... Son gördüğü genç kızın canlı yüzü, gülüşü... ve hücre duvarına tırnakla çizilen yazı...

«Arkadaş sakın paniğe kapılma.»

Araba çakıllı bir yola girdi. Az sonra da durdu. Çakılda yürüyen ayak sesleri... ağaç yapraklarının hışırtısı. Kapı açıldı. Aldılar üstünden battaniyeyi.

«Kalk!» dediler.

Doğruldu. Kolundan tutarak indirdiler. Çakılların üstünde yürüttüler.

«Ayağını kaldır. Merdiven çıkıyorsun!»

Üç basamak çıktılar. Kent dışında, sessiz bir yer olmalıydı. Kapılar açıldı kapandı.

«Merdiven iniyorsun.»

Altı... yedi... basamak indi. Sonra sağa sola çarptı, tökezledi. Bir kapı gıcırdayarak açıldı. Sürüklenerek, değişik kokulu bir yere girdiler. Hiçbir şey göremiyordu. Gözlüğün lastiği kafasını sıkıyordu.

«Otur!»

Korkarak oturdu. Buna «kış yordamıyla oturmak» diyor Yaşar. Kapı gıcırdayarak kapandı. Bir kibrit çakıldı; tanımadığı bir cıgara kokusu yayıldı. Karanlığın içinde kendi kendine çoğalarak, çoğalana yetmiyerek bekliyordu. Hiç ses yoktu. Çıt bile çıkmıyordu. Korkuyla dinliyordu. Bir soluma sezdi. Başında biri olmalıydı. Soluma yaklaştı. Kokusunu duydu. Bir el gözlüğünü çıkardı.

Karşısında, soluk yüzlü, avurtları çökük, zayıf, uzun boylu bir adam duruyordu. Soluyuşu hırıltılıydı. Kır saçlıydı. Kelepçesini açtı.

«Üstünü çıkart!»

Gönleğinin düğmelerini çözerken, kendisini getiren yeşil gözlü adam, elinde bir fotoğraf makinasıyla girdi telaşla.

«Dur!» dedi.

Durdu. Onunla gelen onbaşı, numara yazılı bir levhayı göğsüne tuttu. Flaşlar patladı üst üste. Önden ve yandan resmini çekip gittiler.

«Ceplerini boşalt...» Ceplerini boşalttı... «Soyun!» Gömleği, pantolonu çıkardı. Donu kirliydi. Utandı.

«Çoraplarını da çıkart!»

Ayakları terlemişti. Kokuyordu. Çoraplarını da çıkardı. Masanın üstüne attı. Masanın üzerinde, çeşitli büyüklükte ve kalınlıkta zincirler vardı.

Cebinden çıkanları ayırıyordu, parayı sayıyordu.

«Yüzyirmi beş lira» dedi adam.

Parayı ayakkabının içine koydu. Bir kâğıda adını, eşyalarını, parasını yazdı. İmzalattı Yaşara. Bir er, ince ve kalın çizgileri yan yana olan bir pijama verdi. Dizleri ve paçaları kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Kirliydi. Sası sası, ekşimiş ter kokuyordu.

Yaşar pijamaları giyerken, adam da, pantolonu, ayakkabıyı, çorabı, saati, iki paket cıgarayı, gömleğinin içine koydu, kollarıyla sararak bağladı. Sonra, masadan uygun iki zincir seçti.

Kollarını «altı», ayaklarını da «yirmiyedi» numaralı anahtarla zincirledi. Ayağındaki zincir daha kalındı. En çok bir karış aralıyabiliyordu.

Bir er girdi. Elinde bir traş makinası tutuyordu.

«Eğ başını!»

Ayakta, sıfır numaraya vurdular saçlarını. Önüne döküldü saçları. Dipleri kepekliydi. O şişman kadının yüzü, daha da üzülerək canlandı gözlerinin önünde.

«Yatağa yatacaksın. Hiç kıpırdamak yok. Burada disiplin çok kuvvetlidir. Nöbetçi seni gözlüyor kapıda. Vur emri var. Kimseyle konuşmak, kendi kendine konuşmak, şarkı, türkü söylemek, pencereye gitmek, yataktan çıkmak yasaktır. Nöbetçi ses isterse, ses vereceksin.»

Eşyaları ve artan zincirleri alıp gittiler. Yalnız kaldı Yaşar.

İki küçük karyola sığacak büyüklükte, daracık bir zemin odasıydı. Küçük bir masa... Yatağa uzandı... Cılız, kirli bir ampul sarkıyordu tepeden. Küçük pencere öyle sıkı bir biçimde kapatılmıştı ki, gece mi gündüz mü belli olmuyordu. Hem gazete kâğıdı, hem de koyu renkli küçük bir perdeyle örtülmüştü. Zincir bileklerini sıkıyordu. Acıtıyordu. Odanın kapısında, apartman kapılarına takılan o küçük merceklerden vardı. Kapıdan hiç ayrılmayan nöbetçi sık sık eğilip bakıyordu delikten. Solumasını duyuyordu. Odada tek bir yazı vardı. Çerçeveleyip, camlayıp asmışlardı duvara.

«Komünizm Türk Milletinin düşmanıdır. Her görüldüğü yerde ezilmelidir. M. Kemal Atatürk.»

Yatakta, yastıkta, pijamada kurumuş, kararmış kan lekelerine baktı. Bir daha buradan çıkamıyacağı duygusu, sulaktaki arsız bir ot gibi geliyordu.

«Ses ver komünist!»

Kapıdaki nöbetçiydi.

«Ses ver!»

«Evet!»

Köylüydü Yaşar. Adana'nın en son sınır köyünden. Komşu köylerden biri Maraş'ın Göksun kazasına, diğeri Kayseri'nin Sarız kazasına bağlı idi. Gerek kendi köyü, gerekse çevre köylerden okumuş adam pek yoktu. Yalnız amcazadesi Mustafa Yılmaz öğretmendi; tarih öğretmeni. Adana'da İstiklâl Ortaokulu müdürüydü aynı zamanda. «Büyük adam» denildi mi, akla o düşerdi. Devlet başkanından, başbakandan çok onun adı geçerdi çevrede. Köye uğrayacak olsa taa Maraş'tan karşılanırdı davul zurna ile. Çok sevilirdi. Kimse yüzüne duramazdı onun. Adana'ya iş için, işçilik için inenler, hastası olanlar, ona başvurur, o da elinden geleni yapardı... Her işlerini yettiğince yerine getirmeye çabalar... Köylülerin umut kapısı olan bu adam, Yaşar'ın kafasında öylesine derin izler bırakmıştı ki... köye geldiğinde «Çocuklarınızı mutlaka okutun» derdi... «Artık okuma zamanıdır».

Yaşar da okumak istiyordu. Okutmazlar korkusuyla ağlıyordu.

«Ağlama, ineğimi satar seni okuturum oğlum» diyordu Avşar Kızı. Büyük ninesiydi Avşar Kızı. Fakat anası, «Gelin» pek okutma yanlısı değildi.

«Ben dayanamam... Canı sağolsun, bizim gibi aç tok geçinsin» diyordu. Ağası da (Babası) okumasını istiyordu. Ama nasıl?

«Mustafa bey gelmiş» dediler bir gün. İlkokulu bitirdiği yazdı... Köylüler akın akın onun kaldığı eve gidiyorlardı. Bir kuşluk vaktiydi. Küçük Ninesi, Happsı ekmek açıyordu. Boğazda ekin biçen amcasına öğle azığını götürcekti. Çok heyecanlıydı. Çünkü o gün okumaya gönderip göndermiyecekleri anlaşılacaktı.

Ağası geldi.

«Seni, Atıfı, İbrahimi, Hacıyı, Mustafa amcanız istiyor; oraya götürceğim, önlüğünü giy» dedi.

Çok sevinmişti Yaşar.

Mustafa beye götürdüler; yüzünü yıkayıp, eski önlüğünü giydirerek. Çok sıcak karışladı onları Mustafa bey; kucakladı, öptü. Elini öptüler, sorduğu sorulara cevap verdiler. Oda, yaşlı genç köy halkı ile doluydu.

Ağasına diyordu ki Mustafa bey...

«Bak emmioğlu, ikimiz Yaşarı okuturuz. Ben yardımcı olurum. Sakın ihmal etme. Bu yıl, inşallah beş on çocuk götürceğim.»

İyice seviniyordu Yaşar. İçi içine sığmıyordu. Okutulacağına akıllı kesmişti artık. Ama

yaşı tutmuyordu. İlkokulu bitirdiği halde sekiz yaşında görünüyordu. Yol gösterdiler ağasına... Mahkeme kararıyla düzeltilecekti.

İlk kez Haçın'a (Saimbeyli) bu nedenle indi. Yol yoktu. Kamyon, cip işlemiyordu. Köyden birkaç kişinin kazada bulunduğu bir gün, eşiği önlerine katıp alaca karanlıkta yola çıktılar. Atlılar, yayalar, yedi sekiz saatte alırlardı o yolu. Yaşar, yoruldukça eşiğe biniyordu. Akşam üstü vardılar kazaya. Eşiği hana bıraktılar. Yaşar hayran kalmıştı kazaya, dükkânlara, berberlere... dükkânların inip kalkan kepenklerine. Kaldıkları otelin elektrigi yanmıyordu. Kimse olmadı mı elektrik düğmeleriyle oynuyor, sürekli çeviriyordu onları. Hele fırın ekmeğini hiç unutamıyordu; beyaz, yumuşak ekmeği...

«Bunu yiyen ölmez. Ben buna hiç doymam» diyordu. Kazalı çocukların tombulluk sırrını bu beyaz ekmeğe yüklüyordu. Gelin koymuştu onlara. Yaşar hiç yemedi ondan. Bol bol beyaz ekmek yedi.

Ertesi gün, kazada bulunan köylüleri tanıklık ettiler mahkemede. Yaşının sekiz değil oniki olduğunu belirttiler. Düzelttiler...

O günleri, bütün tazeliğiyle, ılıkılığıyla aklında tutuyor. Boyunu, kilosunu ölçmüşlerdi. «Boyu, bir kırk dört... kilosunu otuziki» demişti tartıcı. Köye döndüğünde ağlamaklıydı. Patates söküyorlardı Gelin, Avşarın kızı, amcaları. Tarlaya gitti. Gelin ağlıyarak boynuna sarıldı.

«Gadasını aldığım, bizden ayrılıyor musun?»

Yaşara da şimdiden çökmüştü ayrılığın acısı. Ağlıyacaktı neredeyse.

Son aylar okul hazırlıklarıyla geçti. Develi’li gezginci satıcılar gelirdi köye. Basma, pazen, keten, poplin, tüfekli makaralar, renkli ibrişimler caminin duvarı dibinde sergilenirdi her hafta. Bir pijama, üç gömlek, üç don dikti Gelin Yaşar’a. İki kazak ördü. Amcasının askerden getirdiği cilalı bir valizi vardı. Elma üzüm, nohut kavurması ve çamaşırda doldurdular valizi. Beş çocuğu okumaya Adana’ya giden. Köyün epeyce dışına dek kalabalık uğurladı onları. Gelin ağlıyordu. Boynuna sarılmış bırakmıyordu oğlunu. Saimbeyli’ye dek hayvanlarla indiler. Yoruldukça biniyorlardı. Amcası, bir köylüyle, at ve eşekleri geri götürmek için, onlarla kazaya geliyordu...

Saimbeyli ile Kozan arasının yolları çok kötüydü... Dağlıktı... dolambaçlıydı... Üstü açık bir kamyonu doluşmuşlardı. Tavuk, horoz, keçi ve bir de at vardı kamyonunda.

Geceydi Adana’ya indiklerinde. Kamyon tutmuştu Yaşarı. Yol boyunca kusmuştu. Gözü de kanlanıp çapaklanmıştı. Yıldız oteline gittiler. «Bizim o taraflıdır sahibi. Hamdi Önerlerin oteli» diyordu ağası. Otelin bir küçük holü vardı.

Ertesi gün kapandı Yaşar’ın gözleri... Ağasıgil Mustafa beyi bulmaya gittiler. Yaşar holde oturuyordu. Bir delikanlı duvarda

asılı gazeteyi okuyordu. Yeni Adana gazetesiydi. Yaşar, elindeki mendili gözlerinin üstünde tutuyordu. Ancak gözleri kamaşmıyacak biçimde sağ gözünde bir parçacık aralık bırakmıştı.

«Abi bu gazeteler ne yazar?» dedi delikanlıya.

Ellerini kışının üstünde bağlamıştı delikanlı. Yaşarı yeni farkediyormuş gibi baktı.

«Bu havadis yazar» dedi. «Herşeyi yazar.»

«Yani bunlar hep doğru mu yazar, inanılır mı?»

«Sen nerelisin çocuk?»

«Ken'liyim... Saimbeyli...»

«Sen artık Ken köyünün dağlarını unut çocuk!»

Kapının anahtarı oynadı. Gıcirtıyla açıldı. Minibüste gördüğü bacakları arasında sten tutan genç girdi. Resmî giyimliydi. Onbaşıydı. Elinde pamuklu meşin gözlük vardı.

«Doğrul ulan!»

Eli silahlı bir asker kapıyı kapattı. Doğruldu Yaşar. Onbaşı, gözlüğü gözlerine bastırıp lastiği kafasına geçirdi. Hiçbirşey göremiyordu şimdi. Gözlüğün lastiği dardı. Oturmuştu kafasına; acıtıyordu. Onbaşının üç beş adım uzaklaştığını, duyulur duyulmaz bir sesle bir şeyler konuştuğunu duydu. Az sonra da kapı, kendine özgü ürküntü veren o garip gıcirtısıyla açıldı. Ayak sesleri doldu içeri. Sabun koktu. Sesler kesildi. Kıpırtısız bekliyordu Yaşar.

«Şimdi beni iyi dinle. Burası askeri bir üsdür. Ben buranın asayiş amiriyim. Suçun nedir, sana ne sorarlar orasına ben karışmam ve bilmem. Benim görevim seni sorguya götürüp getirmektir. Yataktan ayrılmak, ayağa kalkmak, masaya ya da pencereye doğru yürümek, ya da gayret etmek kesinlikle yasaktır. Nöbetçiye vur emri verilmiştir. Hiç kimseye, erlere ve subaylara birşey sormak ve istemek yasaktır. Kendi kendine konuşmak, şarkı, türkü söylemek de yasaktır. Anlaşıldı mı?»

Ayak sesleri, patır patır, birbiri ardından uzaklaştı. Kapı gıcırtyla açılıp kapandı. Fısıltılar oldu dışarda. Fısıltılar da kesildi sonra. Derin ve yoğun bir karanlığın içindeydi. Kıpırtısız duruyordu. Bir el kafasına dokununca korktu. Herkes çıktı sanıyordu. Gözünü açtı; onbaşıydı.

«Yat!»

Yatağa uzandı. Çıktı onbaşı...

Korkuyla çevresini gözden geçirdi yeniden... Paslı zincirler en ufak kıpırtıda bile şıkırdıyordu. Nöbetçinin gözünü deliğe dayadığı anları seziyordu. Odada çık yoktu. Kafasını şu soru kurcalıyordu.

«Neredeyim?.. beni niye getirdiler?»

Sağını kestiklerine göre, öyle bir iki günde bırakmıyacaklardı. Kuşku içini kemiriyordu. Ağır ağır yükselen sel suları gibi, yoğun bir korku duygusu bedenini sarıyordu...

Nöbetçi, botunun burnuyla kapıyı tıklattı.

«Ses ver komünist!»

«Evet!»

Bilmediği, yüzünü görmediği birinin delikten baktığını bilmesi, sürekli gözaltında olma duygusu, dayanılmaz bir tedirginlik veriyordu. Bu nedenle, şu nöbetçi, ikide bir, zincir sesi yüzünden gözünü deliğe dayamasın diye, kıpırdamak bile istemiyordu. Ama elinde değildi kıpırtısız durmak... Kıpırdadıkça şırıltıyor zincirleri ve nöbetçi bakıyordu delikten.

Neredeydi?

Haydarpasa köprüsünden sağa saptıklarına göre... Ankara asfaltında uzun bir süre gitmişlerdi... Otomobil, otobüs gürültülerinden, yolun işlekliğinden çıkartıyordu Ankara asfaltını... Sonra sağa, gittikçe sessizleşen, ara sıra, sokak aralarında oynayan şen çocuk seslerinin duyulduğu yollardan geçmişlerdi. Geniş, bahçeli bir avluya, çakıllı bir avluya girmişlerdi en sonunda. Büyük ağaçlar olmalıydı avluda... Esintiden, yaprakların uğultusundan öyle olduğunu sanıyordu...

Sessizlik... Korku...

«Korkulacak ne var Yaşar?... ne suçun var ki korkacaksın?... dağıtma kendini... korkulacak birşey yok... Hayat, alabildiğine, bütün boyutlarıyla sürüyor dışarda... Dolmuşlar, otobüsler, plajlar insan dolu... Gene vapurlardan insanlar iniyorlar, biniyorlar. Gene çocuklar ağlıyor, gülüyor... Martılar uçuyor... Trenler kalkıyor... alışveriş yapıyor...

Büroda arkadaşların var... şu an işi bırakmak üzereler...»

Şişman, yaşlı kadın ne yapıyor şimdi?... domatesleri, biberleri yıkamıştır... salata yapıyor belki... kocası, çocukları vardır... onlara, kelepçeli genç bir adam gördüğünü, çok üzüldüğünü anlatıyor olmalıdır... Oğlunu daha çok sevecektir bugün... boynuna sarılıp ağlıyacaktır belki...

Ya öksüz. O ne yapar?

Yine sessizlik. Sonra derinden derine duyulan bir vızıltı. Sivrisinek... Tepesinde döşüyordu. Duvara kondu. Sineği ürkütmemek için çıt çıkarmıyordu. Kolları karnının üstündeydi. Bilekleri terlemişti. Uçtu sinek... vızıldıyarak dolaştı havada...

«Ses ver komünist!»

«Evet!»

Çocukluğu köyde geçti. Ortaokula gidinceye dek, «Ayıdeliği»ndeki bostan tarlalarını beklerdi. Çoğu zaman da camız (manda) ve ahnıt (sürüye katılamıyacak biçimde kötürüm) koyunları, kuzuları yayardı. Hangi iş olursa olsun, isteksiz yapardı. Zorlamak gerekirdi Yaşarı. Bu huyuna çok kızardı Gelin. Ardından bağırırdı.

«İlahi, seni Yozgata sürerler, gâvurun dölü!»

Ama bir süre sonra kaçtığına, işi Gelinin başına yıktığına pişman olurdu. Gelini kanter içinde çalışır görünce üzülmüdü. Ağır ağır

yaklaşırdı yanına. Anlardı Gelin onu, pişmanlık duyduğunu, utandığını... Sarılırdı boynuna. Her zaman Yaşara uygun bir iş bulurlardı. Horantanın (ailenin) her biri için de yapacak iş vardı. O zamanlar seksenin üstünde olan dedesinden tut, iki büyük anasına dek. Dedesi iki evliydi ve Yaşar, ninelerine hep «Ana» diyordu. Seferberlikten önce ilk evliliğini yapmıştı dedesi. Genç, güçlü, güzel bir kadındı birinci anası. Bütün köy hatırını sayardı onun. Avşar kızı diye çağırırlardı. Yalnız bir dertleri vardı. Çocukları olmuyordu. Hacı hoca bırakmadılar dolaşmadık... adaklar adadılar... bütün çabalar sonuçsuz kaldı... ocağın tütmesi için çocuk gerekliydi... bir oğlan çocuk... Avşar kızı yiğitçe davrandı... kocasına oğlan çocuk verecek bir eş aradı ve buldu. Dünürçülük etti Fatma'ya... Fatma, Yaşarın babasını doğurdu, daha ilk yılını bitirmeden. Fatma'ya gelini gibi davranırdı Avşar kızı. Fatma da ona saygılı... alçak gönüllü...

«Çocuk benim değil, Avşar kızının» derdi.

Babasının dili dönmezmiş, «Fatmaya» «Happa» dermiş. Bu yüzden anasına «Happa» Avşar Kızına da «Ana» dermiş. Gerçekten de Avşar Kızı, küçük büyük hepsine ana olmaya çalışmıştı.

Bu gelenek sürdü. Horanta da böyle çağırır oldu. Yaşar, öz ninesine «Happam» Avşar Kızına «Avşar anam», öz anasına da «Gelin» derdi.

Avşar kızının, çocukluğunda olduğu gibi, şimdi de etkisi büyüktü Yaşarın üstünde. Babası, amcaları, kardeşleri üstünde de en çok Avşar Kızının emeği vardı. Evi çekip çeviren oydu. Herkes çok severdi onu... Hastalansa Yaşar, arpa kepeğini kızdırıp torbaya doldurur, sabahlara dek uykusuz, en küçük bir zorumsama göstermeden beklerdi başında. Gelinele Avşar Kızı tartışırlardı kimi zaman. Yaşar hemen Avşar Kızının yanında yer alırdı; kimi zaman da değnekle saldırdı Geline...

Ezan sesi... uzaktan uzağa... dalga dalga, duyuluyor, kayboluyor, duyuluyor... Binanın çakıllı bahçesinde bir araba duruyor... çok geçmeden çakılları sıçratarak, birbirine çarptırarak uzaklaşıyor... Ayak sesleri var kapının hemen önünde... gıcırıyor kapı... onbaşı ve yanında bir er... erin elinde melamin bir tabak... ince bir dilim ekmek. Doğruldu Yaşar... Makarna... Susamıştı...

«Su içebilir miyim?»

Bir bardak doldurup verdiler...

«Cıgaram vardı.»

«Cıgara için emir yok. Konuşmak da yasak.»

Yemeği bırakıp gittiler. Bir iki kaşık aldı. Tatsızdı, tuzsuzdu. Bir parça ekmek kopardı. Ağzında büyüdü ekmek. İsteksiz yuttu. Başını yastığa dayadı. Yastığa saç kılları yapışmıştı. Komidinin kendine bakan yüzünde, tırnakla çizilmiş küçük çizgiler vardı. Saydı...

Biri yirmialtı... biri yirmidokuz... biri yedi çizikçi... Küçücük bir çizik, kimbilir ne denli yoğun acılarla, işkencelerle yüklü bir günü anlatıyordu. Kaç kişi geçti bu odadan... kaç kişi yattı bu yatakta?...

Az sonra onbaşı ve er geldiler. Tabağı ve artan ekmeği aldılar. Kapıdan çıkarken onbaşı durdu.

«Tuvalete gitmek ister misin?»

Başını salladı Yaşar. Doğruldu.

«Yat sen... sırası gelince haber verimiz.»
Gittiler...

Koridorda bir kapı açıldı. Sürünen terlik, tokyo sesi, şakırdayan zincir sesleri... Duraklıya duraklıya yürüyen, zorlukla yürüyen biri olmalıydı. Ürküntü yaratan bir yakınlıkta, kapısının önünden, uğultuyla geçti... sağ yanda azalarak yitti. Kıpırtısız ve soluksuz bekliyordu. Aynı yaralı yürüyüşün yansımaları, o hüznün dolu zincir sesleri, yaklaştı, büyüdü, yüreğine acılar serpeliyerek, bir yağmur gibi çiseliyerek uzaklaştı. Bir kapı açıldı, kapandı... yorgun, yaşlı bir adamın zorlukla oturuşu, kalkışı gibi... yeni bir kapı açıldı... Gene benzer bir yürüyüş ve zincir sesleri... Koridorda yankılanarak gitti ve döndü.

Kapının önünde anahtar şıkırtıları oldu. Sıra kendisinde olmalıydı. Demek üç kişiydiler bu koridorda. Kimdi o iki adam?

«Doğrul!» dedi onbaşı. Elinde gözlük vardı. Birbirinden ayrı duran kirli tokyo teklelerini, ayağıyla itti karyolaya doğru. Yatağın

kıyısında oturuyordu Yaşar. Gözlüğü taktı gözüne. Tokyoları ayak yordamıyla buldu. Güç belâ geçirdi ayağına. Kolundan tuttu onbaşı.

«Kalk!»

Yürüdüler. Zincirler şıkırdıyordu. Adımlarını açamadığı için, kesik kesik, tutuk adımlarla, tokyoları sürterek yürüyebiliyordu.

«Sağa dönüyoruz!»

Döndüler... Sıkıntılı yürüyordu... Her adımda bir çukura düşecekmiş, boka basacakmış sanmanın tedirginliğini duyuyordu. Bir iki koltuğa, sehpayaya çarptı.

«Merdiven çıkıyoruz!»

Zincirler dardı. Zor çıkılıyordu. Ağır ağır, her basamakta durarak.

«Dön!»

Sola döndürdü. Kolunu bıraktı.

«Bekle!»

Bir kapı açıldı.

«Kaldır ayağını. Bir adım!»

Kaldırdı ayağını. Ardından itti onbaşı.

«Öyle dur! Kapıyı kapamadan geriye dönme!»

Gözlüğü çıkardı. Kapı kapandı.

Sarı, kirli bir duvar karşısındaydı. Tuvaletteydi. Dar, pis kokulu bir yerdi. Çok yüksek, camı siyaha boyanmış bir penceresi vardı. Musluk yoktu. İçi paslı, karıncalanmış, pasları kabarmış gaz tenekesi, pis, bulanık bir suyla doluydu yarıya dek. Konserve kutu-

sundan bozma paslı bir tas yüzüyordu. Onun da pasları kabarmıştı. Zincirler pis sularda sürünüyordu.

Kıcını zorlukla yıkadı. Sabun yoktu. Eli kokuyordu.

«Tamam mı?»

Doğruldu. Kıcının ıslaklığı rahatsız ediyordu...

«Tamam mı?»

«Tamam!»

«Dön arkanı!»

Döneldi. Kapı açıldı. İki zor sığıyordu tuvalete. Gözlüğü taktı. Koluna girdi.

Yatağa uzandı. Kulağı kapıdaydı. Sesler kesilmişti. Başka kimse çıkartılmadığına göre, üç kişiydiler demek... ve onlar yaralıydı... kendisinden farklı yürüyorlardı.

«İşkence!»

Durgun bir suya düşen küçük bir taş nasıl halkalar yaparak, su yüzeyini titreşimlerle kaplıyarak, dalgalar yaratır... İşkencenin ürpertisi de öyle yayıldı bedenine... Bilincinden bedenine, dalga dalga... titreşerek... tüyleri diken diken oldu.

Kuşkularla doluydu. Niye getirildiğini çözemiyordu. Bu gece sorgusu yapılabilir mi? İşkence ederler mi? Niye etsinler, suçu ne? Edebilirler de!

Niye getirdiler buraya, neden?

Köyünün adı «Kân» dı. Köylüler «Ken»

derlerdi. Farsça, «kaynak» demekti. Unutacak mı Ken'in dağlarını Yaşar, bir daha dönemiyecek mi oralara? Ken köyünün dağlarına...

Üçyüz hanelik köyün hemen hemen hepsi kıt kanaat geçinirlerdi. Toprak verimsizdi, kıraçtı... Köyden çıkan kaynak, altı arka ayrılırdı. Sırayla sulanırdı tarlalar. Çoğu zaman sıra yüzünden kavgalar olurdu. Bahçelere, bostanlara, yoncalara zar zor yeterdi...

Nüfusun artması, gelişen kapitalist ilişkilere köylünün ayak uyduramaması, onları ya mevsimlik işçi olarak Adana'ya, Kayseri'ye işçiliğe, ya da çoluk çocuk Çukurovaya ırğatlığa itmekteydi. Yaşar Kemal'in konu aldığı insanların çoğu, Binboğaların eteklerinden gidenlerdi...

Kale kapısında, Küçük Saat çevresinde hemşerilerini binbir yoksulluk içinde iş bekler görünce çok üzülürdü Yaşar... Gitmesinler, Çukurun zenginliklerine kül olmasınlar isterdi. Dedesi «Çukurovalılar bize muhtaç olsun, biz daha asiliz, daha aşiretiz» derdi. Yürekte paylaşırdı bu düşünceyi o günler. Çukurovaya giden akrabalarına kızardı. Dedesi eski günleri anlatırdı, ağzının içine bakarak dinlerdi onu. «Evvelden Çukurda ziraat olmazdı; bataklık... sivrisinekten durulmazdı... Bizim Avşarlar çadırlarla göç eder, yaylaya çıkarlardı» derdi dedesi. Hayvancılığa ağırlık verirlermiş. «Gel arazi tut Hacı ağa» derlermiş, Misis'ten, Adana'dan... «Aman bire ye-

ğen, biz sahilin sineğine dayanamak, nemize lazım» dermiş...

Bir kısım aşiretler inmişler düzlüğe... Ceyhan aşiretinin büyük bir çoğunluğu Ceyhan'a, Ceyhanbekirli'ye çevre köylere yerleşmişler... Avşarlar inmemişler düze...

Yaşar bu duygularla büyüdü... «Avşar» olmak, üstün omlaktı gözünde... Bir Avşar hep birinci olmalıydı... derslere çalışmalı, en iyi notları almalıydı. Umutsuz bir çırpınıs içindeydi... Oysa, her geçen gün biraz daha çözülüyordu ırgat anbarı olan köyleri... çevrenin kürt, avşar, çerkez köyleri... Sıra sıra diziliyorlardı işçi pazarlarında... çukurun kızgın güneşinde... tozunda toprağında... Onları gördükçe içi parçalanıyordu... ağlıyordu... sınıf bilinci yoktu... Binboğa etekleri dökülüyordu çor çocuk... kadın kız...

Lisedeydi... Bir toprak ağasının oğlu, bir arkadaş topluluğuna, ırgat kızları «nasıl becerdiğini» anlatıyordu övünerek... Ansızın saldırmıştı, altına almış ezmişti çocuğu, zor almışlardı elinden... «Sana ne elin kızlarından» diyorlardı «akraban mı, anan mı, bacın mı?»

Akrabalarının çevre köylülerinin ırgatlığa Çukurova'ya, düzlüğe inmelerine kızmasının yersizliğini çok sonraları, üniversiteye başladıktan sonra anlıyacaktı.

Bir Ceyhanlı sormuştu ona... Yaşlı bir adamdı...

«Neredensin yeğen?»

«Avşarım... Binboğa tarafından...»

«Ben bilir kötü Avşarın huyunu, yer içer, çalar gider koyunu...» demişti gülerek.

Alınmıştı Yaşar... Oysa ekonomik çıkmaz bazı köylerde, özellikle Avşar ve Kürt köylerinde, koyun çalma, sığır çalma işini geliştirmiş, hatta bir kısım köylüleri uzmanlaştırmıştı bu konuda.

Orta ikiye gittiğinin yazıydı. Dayılarının yaylasında, Boyunyurt'ta kalıyordu. Gece silah sesleri duyuldu. Bütün millet ayağa kalkmıştı. İtler uluşuyordu. Uyku sersemliği içinde şaşkın bakıyordu Yaşar. Büyük dedesi (Gelinin babası) gülüyordu.

«Dayılarının koyunlarını götürdü gene Sarızlı'lar; sen hâlâ yat» diyordu.

Sarız kürtlerinden birkaçı, kuyruk yağı yakmışlar yaylaya yakın... yaylanın köpekleri alınca kokuyu, gitmişler... Böylece susturmuş köpekleri Kürtler... Birkaçı da koyun ağılına girmiş, koyunların gözlerine parmaklarıyla bastırıp ovmuşlar, atmışlar ağılın dışına. Ovmuşlar atmışlar... Bellerini yokluyarak tavlılarını seçmişler hep... Koyun gözü karanlıkta ovulunca görmezmiş; sersemler, önünde yürüyen herkimse onun ayak sesini izler, ardından giderlermiş...

Kapitalist ilişkiler geliştikçe, kendine ters gelen herşeyi yıkıyordu... Birbirlerine kız vermeyen Avşar, Kürt köyleri, önce birbirlerinin

koyunlarını, ineklerini çalmaya başlamışlar, sonra da kız alıp verme «âyıp» olmaktan çıkmıştı. Herşey akıl almaz bir hızla değişiyordu.

Çok küçüktü. Değirmeni idare eden Kürt Hüseyin'in ölüsünü, köyün imamı, köy mezarlığının dışında, ayrı bir yere gömdürmüştü... Bir anlam verememişti o zaman Yaşar. Dedesine sormuştu.

Dedesi «O kürt... biz Avşarız» demişti...

Ezan okunuyordu... Sonra hızla geçen bir trenin gürültüleri... ve sessizliği ara sıra bozan yakın, çok yakın bekçi düdüğü... Bütün günün yorgunluğu, tedirginliği yıpratmıştı Yaşarı... halsizlik usul usul uykuya dönüştü...

Kapının gıcirtısıyla uyandı. Sabahtı. Onbaşı, bir bardak çay, ince bir dilim ekmek, altı adet siyah zeytin getirdi. Köpekler uluyordu. Bütün gece sık sık ulumuştur köpekler... Ağaçların uğultusu, ara sıra uzun uzun öten bekçi düdüğü ve odanın yoğun sessizliği içinde uyanıp uyanıp uyumuştur...

Kapıyı kapayıp gittiler... Çayını yudumlar, ağır ağır çiğnerken lokmasını, tualete gidenlerin zincir şıkırtıları, daha da derin hüznün ve acı dalgaları yaratarak geçti kapısının önünden... Kesik kesik, zorlanarak... Zayıfladı patırtılar... duyulmaz oldu... Az sonra yenisinden başladı şıkırtılar... Hep aynı yaralı yürüyüş... Hep aynı etki...

«Kahrolsun faşizm.»

Öbür kapı da açıldı... onun yaralı da, koridorda boğuk yankılar yapan zincir şı-kırtılarıyla geçti... döndü...

«Zulüm mutlaka yenilecektir».

Kapısı gıcırdadı.

«Tuvalete gidecek misin?»

Taktılar gözlüğü, koluna girip götürdüler... Kapıların gerisinden gelen bir ses duydu.

«Bir cıgara yakmak istiyorum.»

Tanıdı sesi. Okul ve partiden arkadaşı Ali Ekber Karagöz'ün sesiydi. Kafası iyice bulandı. Ali Ekber'i niye getirmiş olabilirlerdi? Aralarında nasıl bir ilişki kurabilirlerdi?

«Dön!»

Ağzının içine, damardan iğne vurulduğu zamanlardakine benzer bir ateş düştü... Dizleri güçsüzleşiyordu...

«Merdiven!»

Selim Toprak... Ali Ekber... ve kendisi... ortak neleri olabilirdi ki? Aliyi, kendisiyle ilgili olmayan bir suçtan ötürü sorguya getirmiş olamazlar mı? Ama ne?

«Bekle!»

Kapının açıldığını, kokusuyla birlikte duydu... Sırtından itildi. Gözlüğü çıkarıldı...

«Kapı kapanmadan dönme!»

Kapandı... Öteki odadaki kim olabilir? Bu binada bir yığın oda vardır... oralarda kimleri tutuyorlar?

Dönüşte, Ali'nin sesini duyduğunu tah-

min ettiği yerde, yüksek sesle... Alinin duymasını istiyerek söylendi.

«Beni ne zaman sorguya çıkartacaklar?»

«Konuşma ulan!»

«Ne suçumuz var, niye tutuyorlar bizi!»

«Konuşma ulan eşşölueşşek, konuşma!»

Beklenmedik bir tokat yedi ensesine. İtile kakıla sürüklenirken tokyonun bir teki ayağından çıktı. Kapı gıcırtyla açıldı. Güçlü bir tekme indi beline, dengesini yitirdi, sağ omuzunun üstüne düştü, dizini çarptı yere... Bir ayak bastı boğazına... postal ve dayanılmaz ayak kokusu içini bulandırdı.

«Bir daha konuşursan ananı ...keriz senin, ibne!»

«Ne suçum var, niye tutuyorsunuz?»

Böğrüne yediğı tekme soluğunu kesti. Konuşamadı.

Gözünü açtılar. Yatağına uzandı. Sabrı kalmamıştı. Bağırarak istiyordu. Gücü yettiğince...

«Sokaktan adam toplıyarak suçlu yaratıyorlar» demek istiyordu. Sinirini yenemiyordu. Dudaklarını kemiriyordu... Nöbetçi gözünü dayayıp bakıyordu... soluklanıyordu...

«Faşizm devrimcilerin hocasıdır.»

Bir arkadaşı anımsıyor Yaşar. Yufka yürekli Mülazım abiyi. Nasıl da yumuşak, soğukkanlı, sevecenlikle bakardı herşeye...

«Sermayenin, gelişen, egemenliğe oynayan en gerici kesiminin bugünkü gücü, geli-

şen halk hareketleri karşısında, uzun vadeli hesaplar yaparak çıkarlarını korumaya yetmiyor,» diyordu.

«Kısa vadede büyük kârlar peşinde koşmak zorundadır o... Bu yüzden kitle hareketleri, grevler, boykotlar, işgaller, halkın uyanışı işine gelmiyecektir. Çünkü kitle hareketleri, artan işsizlik, hayat pahalılığı, kaçınılmaz olarak, kapitalist sömürüyle uzlaşamaz sınıf ve tabakaları, devrimin gerekliliğine inandıracaktır. Peki ne yapacaktır sermaye? Baskıya ve zulüme başvuracaktır. Kendine en uygun siyasî sisteme başvuracaktır. Bunun adı Faşizmdir...» diyordu.

«Kahrolsun Faşizm.»

«Faşizm şirin bir maskeyle çıkacaktır ortaya. Devrimci, ilerici yurtsever maskesiyle. İktidardaki güçleri suçlayacaktır ve kendisini hakkı yenilmiş, aldatılmış, sömürülen halkın kurtarıcısı olarak gösterecektir. Geniş kitlelerin desteğini kazanmak için, her türlü alçakça yalanı söylemekten çekinmeyecektir. Ve sözde hedefi, sadece «Komünistler, anarşistler, aşırı uçlar» dır...»

Nöbetçi, botunun burnuyla tıklattı kapıyı...

«Ses ver Komünist!»

Cevap vermedi. Gözleri kıpırtısız tavana dikili duruyordu inatla.

Botunun burnuyla yeniden tıklattı kapıyı nöbetçi.

«Ses ver ulan!»

Yine cevap yok.

«Ses ver, yoksa ananı ...kerem ha!»

İnatla susuyordu.

«Ses ver ulan, ses ver!»

İyice kızmıştı nöbetçi. Değişik nitelikli sesler duyuldu kapı önünde. Açtılar kapıyı, hemen kapadılar.

«Niye cevap vermiyorsun nöbetçiye, eşşölueşşek?...»

Doğrulmuştu Yaşar. Konuşmak istemiyordu. Kafasına geçirdi gözlüğü onbaşı... Ayaklarına çarptı itilen tokyolar...

«Giy şunları!»

Tokyoları geçirdi ayağına. Koluna girdiler, götürdüler... Elleri ve ayakları zincirli, değişik merdivenlerden çıkardılar...

«Düz yürü!» dediler.

«Eğil» dediler...

Daktilo sesleri, gezinen insan ayakları, kâğıt hışırtiları... Bir üst kat olmalıydı...

«Eğil!»

Eğilerek bir yerden geçtiler...

«Tamam, düz yürü!»

Üçbeş adım sonra bir kapı açıldı. Soğuk, kendine özgü tatsız bir kokusu olan bir yerdi. Koyun ağıllarını, soğuk, küflü duvar diplemini, uzak uzak da olsa, tentürdiyot kokusunu anımsatan kokunun ortasında durdular... Sessizdi...

«Otur!»

Çekinerek, yine «kış yordamıyla» ağır

ağır oturdu. Titriyordu... Korku ve merak üşütüyordu onu. Elleri ve ayakları titriyordu. Titreşim belli belirsiz zincirlere yansıyor, korku zincir şıkırtılarında yoğunlaşıyordu. Ellerini bacaklarının arasına aldı, ayaklarını birleştirdi. Zayıflığını belli etmek istemiyordu. Ama engelliyemedi titremesini; elinde değildi.

«Korkma» diyordu kendine «Korkma Yaşar! Korkma! Ne olacak bekle bakalım.»

Şu sandalyede, karanlığın içinde yapayalnız, sahipsiz bir adam olarak görüyordu kendini... Arıyanı soranı yoktu... Öldürüp kör bir kuyuya atsalar kim sorar Yaşar'ın hesabını? Burgu gibi işliyor içine güçsüzlük...

«Korkma Yaşar... Korkma... zulüm mutlaka yenilecektir... Korkma! Yalnız değilsin Yaşar... Yalnız değilsin... korkma!»

Kendini inandırmaya çalışıyordu yalnız olmadığına... Victor Serge'nin öğütlerini anımsamaya çalışıyordu, Militana Notlar kitabından...

«Ne denli akıllı davranırsam o denli ucuza kurtarırım paçayı...» diyordu... «dağıtma kendini... Öksüzü düşün... o kadını... şişman kadını düşün... onun gibi binlerce insan var... köylülerini düşün!»

Koşuşmalar, telaşlı ayak sesleri düşüncelerini böldü... Son bir kez uyardı kendini...

«Korkma Yaşar! Korkma ağam!»

Birer ikişer ayak sesleri... Bütün dikka-

tiyle izliyordu patırtıları, tıkırtıları... Yeri de-
ğiştirilen sandalye sesi... bot gıcirtısı... sivil
ayak... resmi ayak... fısıltılar... pipo tütünü
kokuyor... bir çakmak çakıldı... Her sesin yö-
nünü, seslerden adamların tipini bulmaya ça-
lışıyordu... Gelen oturuyordu... dokuz kişi ol-
malıydı oturanlar... Kafasını önüne eğmiş
bekliyordu. Sesler, çıtırtılar azaldı... giderek
kesildi... yüreğinin vuruşu duyuluyordu. Çıt
yoktu... Sessizlikte beklemek heyecanını ço-
ğaltıyordu. Biri kalktı... yaklaştı... başında
duruyor olmalıydı şimdi.

«Biz seni iyi tanıyoruz Yaşar Yılmaz. Sen
de bizi tanıyacaksın... Burası Genel Kurmay
Başkanlığına bağlı Kontr-Gerilla üssü. Bura-
da Anayasa babayasa rafa kaldırılmıştır...
Aşağıda yirmibir tane uzman subayımız var.
Hepsi dışarda eğitim görmüş değerli insanlar-
dır. Onlar senin hakkında karar verecekler...
Biz, sorgulamanı yürüteceğiz... Beni iyi dinli-
yeceğini ümit ederim... duyuyor musun be-
ni?»

«Evet, duyuyorum beyefendi!»

Soğuk, ince bir çubukla boynuna dürtül-
dü... değişik bir ses gürledi...

«Ulan eşşölueşşek, burası Cibali karakolu
mu? Bu ne laubalilik? Bundan sonra, ya efen-
dim, diyeceksin, ya da komutanım! Anladın
mı?»

Boğazı kurumuştı... Karanlık başını dön-
dürmüştü... çubuk, biraz öncekinden daha
sert bir biçimde dürtüldü...

«Anladın mı?»

«Anladım!»

«Anladım değil, anladım efendim, ya da komutanım!»

«Anladım efendim.»

«Ha şöyle!»

«Ve sözde hedefi sadece «Komünistler, anarşistler, aşırı uçlar» dır. Bu yalanın maskesini düşürmek gereklidir. Çünkü faşizm sadece «antikomünist» değildir, aynı zamanda, bir avuç kapitalist azınlığın çıkarları için, geniş halk kitlelerine de karşıdır. Bu gerçeği size faşizmin insanlık dışı uygulamaları öğretecektir... Yarın, en ufak demokratik kıpırtıyı nasıl zulümle bastırdığını göreceksiniz. Sizler korkuyla, ve korkularınıza çeşitli kılıflar geçirerek, kendi canınızı kurtarmak için suyasabuna dokunmadan yaşarken, süngü, tomson ve uyduruk bir yığın iddiayla karşılaşacaksınız... Alıp götürcekler sizi... Ama siz hâlâ, o halka inanmayışınızın, korkunuzun örgütlediği pasivist yanınızla, «birşeyim yok, ben suçsuzum, iki gün tutar bırakırlar» diyeceksiniz...»

Tedirgindi. Ne zaman nerden dürtebilirler, nerden vurabilirler, bilemiyordu... Her an da, beklenmedik sivri uçlu bir darbenin kuşku ve tedirginliği içinde bedeni, bilinci gerginlik içindeydi... daha işin ucunda ağırlar çökmüştü başına, şakakları zonkluyordu ve iki kaşının arası, sinüzitli adamlara özgü ağırların merkezi oluyordu.

«...Her gördüğünüz askere «komutanım» her sivil baskıcıya «abiciğim, efendim, beyefendi» diyerek, paçanızı kurtarmak için yaltaklanacaksınız. Ama kışınıza cop sokulduğu zaman, ananıza avradınıza sövüldüğü zaman, aç bırakıldığınız, falaka altında kendinizden geçtiğiniz zaman aklınız başınıza gelecektir...» diyordu Mülazim abi... O zaman var mıyordu söylenenlere, olmaz görünüyordu.

İlk konuşanın sesi...

«Beni iyi dinlemen menfaatin icabıdır. Sakın ha bizi küçümseme! Tahsilliyim, atlatırım, Militana Notları okudum, bunları uyturum filan demiyessin! Öyle ahmakça tavsiyelerin burda sökmeyeceğini anlıyacaksın!

Biliyorsun Yaşar Yılmaz, Türkiye büyük bir komünist tehlikesiyle karşı karşıya idi... Fakat biz galip çıktık bu savaştan... siz yenildiniz... siz yenseydiniz bize ne yapardınız, söyle bakalım?»

«Ben komünist değilim» diyemiyor Yaşar.

Susuyor... çıt çıkmıyor odada...

«Evet... siz yenildiniz... ve elimize düştünüz... neden burdasın Yaşar Yılmaz... neden bağlı gözlerin... neden ellerin ayakların zincirli... Biliyor musun?»

«Bilmiyorum!»

Boynuna dürtüldü... çubuklu adam konuştu...

«Daha öğrenemedin mi ayı! Efendim diyeceksin... bilmiyorum efendim!»

«Bilmiyorum efendim,» dedi Yaşar...

İlk ses...

«Biz birer serdengeçtiyiz Yaşar Yılmaz... Hiçbir partinin, ya da dediğiniz gibi emperyalızmin, finans-kapitalin uşağı değiliz... Biz hiç kimsenin uşağı değiliz, olmayacağız da... anlıyor musun? Allah göstermesin, birgün siz galip gelerseniz, köşe başlarında, karanlık sokaklarda birer birer vurulacağız, ya da işçi köylü diktatörlüğünüzün yaşlı birer ferdi olarak, eski günleri anarak içinizde yaşıyacağız... Ama şunu iyice kafanıza sokun ki, yenilme-yeceğiz size...

Seni buraya getirenler, neden getirildiğini söylediler mi?»

«Söylemediler...»

Çubuk iki kez üst üste dürtüldü...

«Söylemediler efendim...»

«Söylemediler efendim! Ben de merak ediyorum, öğrenmek istiyorum.»

«Anlaşacağız seninle... Bizim de öğrenmek istediğimiz şeyler var... bize anlatacaksın... biz de sana anlatacağız... Şimdi bize, bu sol hareketlere ilk defa ne zaman katıldın, bugüne kadar neler yaptın, hepsini anlat! Bak, bu kadar komisyon üyesi seni dinliyor... ona göre!»

Böyle geniş kapsamlı bir soru beklemiyordu. Amaçlarını seziyordu... Konuşturmak istiyorlardı... konuştukça konuşmaya alışacak, bir yığın açmaza düşecek ve bilmedikleri,

gereği olmıyan konularda da bilgi verecekti onlara... Onlar da bu bilgilerden kalkarak, sorgusu yapılanlara bazı şeyler soracaklar ve herşeyi biliyor sanısını aşılıp çökerteceklerdi... Az konuşacaktı... Evet... dayanabilirse az konuşacaktı...

«Sorunuz çok geniş kapsamlı... hepsini bir çırpıda hatırlamak zor... Üniversitede, öğrenci hareketlerinin çoğuna katıldım... hangilerine katıldığımı sizler biliyor olmalısınız...»

«Farzet ki hiçbirşey bilmiyoruz... İstersen taa başından alalım işi... ilk, orta, lise, üniversite... Kısaca hepsini anlat... Bizi değil, aşağıdaki kurmay heyetini ikna edeceksin... ona göre...»

Evet... konuşturmak istiyorlardı... Dev-Genç davasından ötürü iki buçuk ay tutuklu kalmıştı... Bir arkadaşı anlatıyordu Davutpaşa'da.

«Önemsiz sorular soruyorlardı... kravatının rengi, gömleğinin rengi, ne içtiniz, çay mı, kahve mi, ne yediniz... gibi... önemsemediğim için, en küçük ayrıntıyı bile anlatmakta sakınca görmüyordum... Fakat işin boku sonra çıktı... Hüseyini yakalıyorlar... anlat ulan, herşeyi biliyoruz, diyorlar... Benden öğrendikleri ayrıntıları söylüyorlar... o gün diyorlar, falan yere gittin, üzerinde mavi bir gömlek, siyah mavi çizgili bir kravat vardı... şekerli bir kahve söyledin ve cıgarayı ters-ten yaktın... daha anlatalım mı, yoksa konuşacak mısın, diyorlar... Hüseyin düşünüyor,

cıgarayı tersten yaktığımı bildiklerine göre, bunları bildiklerine göre herşeyi biliyorlar, diyor, anlatıyor herşeyi... Sonra beni çağırıyorlar, yatırıyorlar, gerisini de ben söylüyorum... Aslında polis birşey bilmiyordu... herşeyi biz söyledik... aptallığımızdan... yok... polis deneyimiz yok...»

«Düşünüyor musun Yaşar Yılmaz?»

«Düşünüyorum efendim!»

Çocukluğuna, çocukluğunun derinlerde kalan günlerine döndü Yaşar... Pusların, sislerin içinde el yordamıyla önünü görmeye çalışan yaşlı bir adam gibiydi... irili ufaklı bir yığın olay, kıpır kıpır uyanıyor, karanlıklardan, derinlerden sıyrılıp belleğine çıkmaya çabalıyordu. Bir bira bardağının dibinden yüzeye art arda yükselen hava kabarcıkları gibi...

«Anlat bakalım!»

«Neden getirdiniz beni, suçum ne?»

«O konuya sonra geleceğiz... Önce seninle anlaşalım... bir diyalog kuralım... gerisi kolay...»

«Ne anlatayım... bilmiyorum ki...»

«İlk, orta ve liseyi nerde okudun. Öğrenci hareketlerine nasıl girdin?»

«İlkokulu köyümüzde okudum. Sonra Adanaya gittim... İstiklâl ortaokulunda ve erkek lisesinde okudum. Üniversitedeki olayları da bilirsiniz. Saklısı gizlisi yok çünkü... Ben iyi satranç oynardım... bu yüzden sevi-

len bir öğrenciydim... Cemiyet başkanı seçtiler...»

«Bak sen işe, iyi satranç oynıyanları cemiyet başkanı seçiyorlar demek... Ben de iyi tavla oynarım, beni de seçerler mi dersin? Ha! Çok heyecanlı... Peki, anlat bakalım...»

«Boğaz köprüsü ve diğer Altıncı filo ey-lemlerine katıldım. Herkes katılıyordu zaten...»

«Peki sonra...»

«Partiye girdim yetmişte... Yetmişbire kadar aday üyeydim. Sonra asil üye oldum. Sonra da Sıkıyönetim geldi. Eski öğrenci ey-lemlerinden ötürü, Dev-Genç sanığı olarak tutuklandım. İki buçuk ay hapiste kaldım. Davutpaşada... çıktıktan sonra da köye gittim. Radyoda duruşma için çağrıyı duyunca geldim. Yirmi gün oluyor, bu sefer de siz aldınız beni, getirdiniz buraya. Neden getirdiğinizi de bilmiyorum.»

«Anlaşılan bizi yoracaksın Yaşar Yılmaz... Bak sana bir ip ucu vereyim. Harun Karadeniz, Esat Yarar, Ertuğrul Tuğbay ve Osman Saffet Arolat ve sen... bu çemberi düşün!»

«Bu arkadaşlarla ayrı dönemlerde, ayrı nedenlerle tanıştım... Nasıl bir ilgim olabilir ki...»

Çubuk boğazına dayandı ve acıtıncaya dek itti... Burgu gibi kıvrıldı...

«Dinle izinsiz söz kesme!»

Fısıltılar oldu... «Albayım» deniyordu sık

sık... İlk konuşanın «Albayım» olduğunu anladı...

Albayın...

«Peki Yaşar Yılmaz... Şimdi sana kâğıt kalem verecekler. Bütün bildiklerini yazacaksın. Bakalım dürüst davranacak mısın? 'Biz herşeyi biliyoruz. İyi düşün ve bir yaz... Hangi sendikacıları tanırırsın? TİP'ten kimlerle arkadaşsın... okuldan kimlerle arkadaşsın? Bunları bu gece düşüneceksin, yazacaksın, yarın sorgun olacak... Bizi yanıltmaya kalkışırsan yandın. Bizim de, senin de vaktimiz çok... Aceleye gerek yok... Bize yardımcı ol, seni hemen, geldiğin gibi geri gönderelim... Aksi halde sana eziyet etmek zorunda kalacağız. Biz sadist insanlar değiliz... Senin gibi aydın bir delikanlıya bunları izaha gerek yok... Zaten seni sorguya çekenler ve uzmanlardan çoğu yurt dışında eğitim görmüş, yüksek tahsilli, yurtsever insanlardır. Haydi evladım... Şimdilik çıkartsınlar seni... ve düşün... iyi düşün...»

Soluksuz bekliyordu... lastik artan bir acıyla sıkıyordu kafasını... uyuşturuyordu... Ayak sesleri birbiri ardından, yankılar yaparak, çalkantılı derin izler bırakarak yitti...

«Kalk!»

Kolundan tutup kaldırdılar. Sarhoş gibiydi. Yürüyüşünden dengesini yitirdiğini seziyordu.

«Eğil!»

Eğildi.

«Merdiven iniyorsun!»

Uykuyla uyanıklık arasının bütün izlerini taşıyordu şimdi. Nesnellikle bağları tek tek kopuyor, sigara dumanı doldurulmuş bir balon gibi, uçacağını sanıyordu.

«Dönüyoruz!»

Kapının gıcirtısını tanıdı.

«Harun, Osman, Ertuğrul» bu arkadaşlarla nasıl bir ilgi kurabilirlerdi?

Gözlerini açtılar. Yatağa uzandı. Gözleri tavana dikili, kıpırtısız kaldı bir süre. «Sindikacılar!» sözü, ağırlık kazanarak biçimleniyordu kafasında. Yanılmıyorsa, gemiler için sorguya çekilecekti... «Reichstag örneği bir komplodur,» dediği gemiler için... Ürperdi...

Yemek getirdi bir er. Bir kapta iki üç kaşık pirinç pilavı, ince bir dilim ekmek... bir bardak su... Ardında, asık yüzle duran bir onbaşı...

«Albayım izin verdi. Yemekten sonra içebilirsiniz!»

Tek bir sigarayı masanın üzerine koydu.

«Bunlar da kâğıtların... Yetmezse yine getiririm!»

Kâğıtları ve ucu iyi açılmış bir kurşun kalemi de bıraktı masaya... Er masayı iyice yaklaştırdı karyolaya... Gittiler...

Pilava, ekmeğe baktı... Suyun yüzeyinde ince tozlar, battaniye kılları görünüyordu... Cıgaranın tütünleri dökülmüş, cılız, sağlıksız, kendine güvensiz duruyordu... İsteksiz bir iki

kaşık aldı... yiyesi yoktu... bıraktı... Kâğıtlar ve kalem... Ne yazacaktı?... Yan yatıp düşünmeye başladı...

Sorgucular... «Hiçbir partinin, ya da dediğiniz gibi emperyalizmin, finans-kapitalin uşağı değiliz» diyen sorgucular. Birer serdengeçti olduklarını söyleyen, mümkün olduğunca anlayışlı, yumuşak, insanca görünmeye çalışan sorgucular...

Peki kime hizmet ediyor bunlar, hangi sınıfa?

«Emperyalizme, finans-kapitale...»

«Onların gözünde, en küçük kıpırtı «komünist tahriki» dir, hakkını arayan, haksızlığa tepki gösteren herkes «komünist»tir ve ezilmelidir» diyordu Mülazım abi... İtalyan faşistlerini, Alman faşistlerini anlatıyordu; onların yalanlarını, iki yüzlülüklerini...

Dimitrov'un bir yazısını anımsıyor Yaşar.

«Faşizm, kitlelerin özünde kökleşmiş ön yargıları alevlendirmekle kalmaz; onların duygularına, adalet anlayışlarına ve hatta bazen de devrimci geleneklerine el atar. Alman faşistleri —büyük burjuvazinin bu uşakları ve sosyalizmin düşmanları— neden kendilerini kitlelere «sosyalistler» olarak tanıtırılar? Neden yönetimi ellerine geçirdiklerinde «devrim yaptık» derler? Çünkü Alman emekçilerinin yüreklerindeki devrime olan inancı ve sosyalizme yönelme isteğini sömürürler de ondan...»

Tabağı ve bardağı almak için geldiler...

cıgarasını yakıp gittiler... cıgaranın mavi bulanık dumanı, düşüncelerine uygun biçimde, ağır ağır dağılıyor, odanın soğuk, ürperti veren havasına karışıyordu...

Tahta döşeme çok pisti. Saç kılları, çiğnenmiş üç beş küçük izmarit, buruşturulup gelişigüzel atılmış bir bafra pakedi, dibine dek yanmış, kıvrılmış kibrit çöpleri... küçük böcekler... Karyolanın yastığa yakın kısmına, yatağın ucuna mürekkep dökülmüş, karyolanın tahtasından süzülerek, dösemeye iki üç damla damlamıştı... Kurumuştur...

İçini basan sıkıntıyı yenemiyordu. Uzanıldığı yerden, kıpırtısız, tavanı, dösemeyi, küçük pencereyi, kapıyı, kollarını, kollarındaki zinciri seyrederek hep düşünüyordu. Ne yapacaktı?

Zincir sıkıyordu bileğini... uyuşuyordu sık sık... Kolunu bileğini oynatırken zincir şıkırdıyordu. Nöbetçi gözünü dayayıp bakıyordu mercekten. Artık bağırıyordu. «Ses ver komünist!» demiyordu.

Bitmek üzereydi cıgara, attı... Uzun bir süre kendi kendine tükenişini, soluksuz kalışını izledi cıgaranın...

O güne dek Kontr-Gerilla adını duymamıştı... Kurumuş kan lekeleri ve paslı zincirler... Bu yatakta kimbilir kaç devrimci benzer tedirginlikleri, kuşkuları, korkuları yaşadı... Zulmün ve vahşetin acımasız ürpertisini duydular... Bu kanlar kimin?

Bu kanlar neden aklına getiriyor Mülâzım abiyi? Kan ve ateş... Kan ve zulüm... Kan ve Mülâzım abi... Neden kovmak istiyor onu aklından... Zayıflığını, bir yığın yanlış eğilimini anımsattığı için mi? Onunla konuştuğu günler de, adını koyamadığı tedirginlikler duyardı. Köylülüğünden, küçük üretimden kaynaklanan eğilimlerini eleştirir, kimi zaman kızdırırdı Yaşarı. «Kızmak yok, eleştiriyi göğüslemeyen, dersler çıkarmayan gelişmez» derdi. Hem çeken, hem de iten bir yanı vardı Mülâzım abinin... «Sınıfının adamı olmak zorundasın Yaşar» derdi. Nasıl olunurdu sınıfının adamı? «Sınıf iktidarı için mücadele ederek...»

Bu kanlar kimin?

Bu kanlar kimin Mülâzım abi?

Öğleydi... Sela veriliyordu... Üç ayrı yandan, birbirine karışarak, ayrıcalıkları seçilerek, bir noktada tek ses olarak, yine ayrılarak, dalga dalga yitti. «Cuma» dedi «Bugün Cuma!»

Çocukluğunun Cumaları... köylülerin camii duvarı dibi sohbetleri... buruk, acı yüklü anılar... ve kan lekeleri...

Kâğıtları saydı... Onbeş yapraktı... Nasıl dolduracaktı bunları. «Yetmezse yine getiririm» demişti onbaşı... Ne yazacaktı?

«Ben Ken köyündenim... Ken köyünün dağları çıplaktır... ağaçsızdır... Toprağı verimsizdir... kıraçtır... Kenliler yoksuldur...

Ben ilk kez, ortaokula giderken giydim pantolonu... ve ilk beyaz ekmeği o yıl yedim; kazada, yaşıımı büyütürken... beyaz ekmek yiyen ölmez...» diyebilir miydi?

Kalemi aldı.

«İlkokulu köyümde okudum... ortaokulu Adana'da İstiklâl Ortaokulunda...»

Gözleri puslandı...

«Sen artık Ken köyünün dağlarını unut çocuk... O çıplak ve kıraç dağları belki bir daha zor görürsün...»

İlk pantolonunu anımsıyordu... Kahverengi, kalın çizgiliydi. Ağası, tanıdık bir mağazaya götürmüştü. Şalvarlıydı. Beyaz, eski Gıslaved lastikler vardı ayağında. Boyunu dışardan ölçtüler pantolonun... Kahverengi kalın çizgiliyi beğendi gösterilenler arasında... sardılar... Bir de kundura aldılar Sümer'den... İstiklal Ortaokulunun önünde, tahtadan bir bekçi kulübesi vardı. İlk kez orda giydi pantolonu; kundurayı...

O yıl, Bekir Sıpmaz öğrenci yurduna almadılar, Yaşar'ı ve arkadaşlarını. «Kontenjan dolmuş, müracaat zamanı geçmiş» dediler. Kayalıbağ mahallesinde bir oda buldular birkaç gün sonra. Atatürk'ün kaldığı evin hemen arkasındaydı... Toprak damlı, basık, nemli bir odaydı... Penceresi yoktu. Ken'li ve çevre köylü öğrencilerle onbir kişiydiler, aynı odada kalıyorlardı. Yanlamasına beş altı döşek seriyorlar, yanyana, iç içe yatıyorlardı... Yataklar odayı baştan başa kaplıyordu. Biti-

şikteki iki oda daha iyiydi. Karaisalı'lı imam hatip öğrencileri kalıyordu orda.

Köyden bulgur, tarhana, soğan, patates, fasulye gibi yiyecekler getirmişlerdi. Okul dönüşü, o günün nöbetçileri gazocağında yemek pişirir, topluca aynı kaptan yerlerdi. Çarşıdan tuz, gaz ve kibrit dışında hiçbir şey almazlardı. Mustafa bey, Abidin paşa caddesinde bir fırın göstermişti onlara, Asri Fırın... Her sabah nöbetçi gider, parasız onbir ekmek alırdı. Bazen yiyecekleri biterdi, kuru kuruya yerlerdi ekmekleri... Asri Fırın o yıl, okul bitinceye dek ekmek verdi onlara...

Yatakta ders çalışırlardı. Pantolonlarını da akşamdan yatakların altına sererler, böylece ütülenmiş olurdu. Okul, Eski İstasyondaydı. Orduevinin, Adliyenin önünden, Dört-yol ve Kuru Köprü'den geçerek yaya giderlerdi okula...

Ken'den, çevre köylerden Adana'ya kum ve çakıl işlerinde çalışmaya gelirlerdi. Özellikle iş bulamıyanlar, ya da bir iki gün bulup sonra işsiz kalanlar... gündüzleri işçi pazarına gider, geceleri de öğrencilerle birlikte aynı odada kalırlardı. Doğru dürüst temizlik yapmazlardı... Bitlenmişlerdi bu yüzden. Bitleri görünmesin diye çok dikkat ederlerdi. Beden eğitimi derslerinden önce siyah donlarını, atletlerini iyice gözden geçirirlerdi. Birbirlerinin sırtına, başına bakarlardı.

Günlerden birgün sınıfta oturuyorlardı. Amcasının oğlu Atıf vardı yanında. Üç kışly-

diler sırada; biri yabancıydı. Ders dinliyorlardı. Sıranın üstünde bir bit gördü. Atıf da görmüştü. Fiske vurdu belli etmeden... Yoketti... Kıpırmızı olmuştu, dinliyememişti derisi... Sonra helada ağladı... «Avşarlar bitleniyor» diyordu, çok üzülyordu... köyü de çok özlemişti.

Yatağa uzandı... tavan sinek pislikleriyle doluydu...

«Sen köyü unut çocuk... Ken köyünün dağlarını unut!»

Lastikli, çiçekli naylon bir kravatı vardı. Tarım öğretmeni «Şevket emmi» kravatsız derse almazdı kimseyi...

Dayanılmaz bir hüznün duyuyor Yaşar... ve bu hüznün, Gelin'in kederli çizgilerle dolu yüzüyle birleşiyor...

«Oğlum... bir kerecik olsun «Ana» de, sana bir toklu vereyim, kebablar yapayım... bir kerecik ana de oğlum...»

Susuyordu Yaşar...

«Bir kerecik be oğlum, bir kerecik ana de!»

Bu yaşa geldi, bir kerecik olsun «Ana» demedi Yaşar... Herkes gibi, o da «gelin» derdi anasına... Oysa, şu beyaz kâğıtlara binlerce kez «ana» yazmak, binlerce kez, bütün gücüyle «ana» diye bağırmak istiyordu...

«Anam, kurban anam, beni bağışla!»

Acı, boğazında düğümlenen bir lokmadır şimdi...

Sekiz on yaşlarındaydı. Köyden bir saat uzaklıkta, Gümüldek dağının eteğindeki Taşkesen'e yaylaya gitmişlerdi. Gelin küçük kardeşine hamileydi o zaman. Yağmurlu, şimşekli bir akşamdı. Yaylanın yaşlı kadınları öğleden beri başında bekliyorlardı... Gelin sancılıydı ve Yaşar, komşuları Hacı Kahyagilde, oyun oynuyordu. Happa çağırdı onu.

«Yaşarım, yiğidim, ağan gelecekti, gecikti. Polatpınardan Nesliye haber ver, yetişsin gadanı alayım» dedi.

Nesli, Polatpınarlı ünlü ebeydi. Yaşlı, yüzü bumburuşuk bir kadıncağızdı. Polatpınar iki saatlik bir yoldu...

«Gelin ölecek!» diyorlardı, fiskoslar oluyordu. Yaylada erkek yoktu. Köyde kalmışlardı. Hasat mevsimiydi.

Gelin ölecek diye çok korkuyordu Yaşar... Yokuş aşağı koşuyordu... Kırık ince bir dal vardı elinde. Karanlık iyice bastırmıştı, yağmur yağıyordu. Şalvarı dizine dek çamurdu. Gıslaved lastiklerini çıkardı, eline aldı... «Gelin ölecek!» sözü aklından çıkmıyordu... Başı döndü koşarken, düştü, kustu... Şimşek çaktı ve aydınlığı kayaları, ardıçları, meşeleri kucakladı... gök gürledi... yankılandı... gök çatladı... ardından hızlandı yağmur... bir taşın dibinde sinmişti... ayağa kalksa başı dönüyordu... ve aklında «gelin ölecek!» sözü... ağlamaya başladı.

«Allahım, Gelin ölmesin allahım... bizi öksüz koma allahım!...»

Bir yandan da, ağaçlara, kayalara tutunarak yürümeye çalışıyordu...

«Gelin ölecek!»

Koşuyordu...

Uzaktan, yağmur sesine, ağaçların uğultusuna karışan bağırtilar duyuyordu... Kulak verdi... ağasının sesiydi...

«Yaşar! nerdesin Yaşar?» diye bağırıyordu...

«Ağa burdayım, ağa burdayım» diyerek geri döndü, sese koştu...

Bir yandan da «Gelin ölecek» diyerek ağlıyordu.

«Nesliye atlı gönderdim, korkma, birşey olmaz» diyordu ağası.

Yola indiler. Yağmur dinmişti. Tıngırdarak bir kağrı geliyordu karşıdan. Ardında bir yığın yaşlı kadın vardı. Yatırmışlar gelini kağrıya, köye götürüyorlardı. Ağası yaylaya döndü. Yaşar takıldı kağrının peşine... Ay ışığı vardı... Yağmur, ardıç ve toprak kokuyordu... Sancılanıyordu gelin, dayanılmaz sesler çıkartıyordu. Eli karnının üstünde kıvranıyordu acıdan. Köye yaklaşmışlardı ki, kadınlar koştu, kağrıyı durdurdular. Çıktılar kağrıya. Gelin bağırıyordu. Ay ışığı ardıç kokuyordu... Bir çocuk viyaklaması duydu Yaşar; oturdu, ağladı... Kağrı taşlardan zıplıyarak, sekerek giderken doğumu kolaylaştırırmış... Sonra öğrendi...

İlkbahar geldi mi, çiğdem, navruz, purçalık toplardı mal güderken. Büyüklerse ken-

ger biçmeye hazırlanırlardı. Her evin belli bir yeri vardı. Kadın erkek, onbeş yirmi gün emek verirlerdi bu dikene. Kengerler toplanır, kağınılarla haymalara taşınırdı. Yaşar, kenger kökünden akan süttten sakız yapardı... Kenger sakızı...

«Kenger sakızlarını unut çocuk... navruzu, purçalığı unut!»

Duyarlığı karamsarlığa dönüşüyordu... Hücre duvarındaki yazılar canlandı belleğinde...

«Zulüm mutlaka yenilecektir.»

«Arkadaş sakın paniğe kapılma.»

«Kahrolsun Faşizm.»

Doğruldu. Kalemı aldı. Bıraktığı yerden sürdürdü... «Yoksul bir köylü çocuğuyum... Babamın adı Ahmet... Anamın adı Medine... Dokuzyüz kırkbeşte, Saimbeyli'ye bağlı Ken köyünde doğdum. Liseyi Adana erkek lisesinde okudum. Dokuzyüz altmışdörtte üniversiteye girdim...»

Orta ikiye devam edeceği yıl, Bekir Salmaz öğrenci yurduna giriş sınavlarını kazandı. Ve o yıl yiyecek, yatacak sıkıntısı bitti. Liseyi bitirinceye dek de bu yurttta kaldı.

Orta sona dek, ağası ve amcası Adana'ya Yaşar'a harçlık için çalışmaya gelirlerdi. Onları İnönü Meydanındaki kahvelerde bulurdu. İşçiler akşamları orda toplanırlar, geceleri de şantiyede yatarlardı. Tahta ve çimento kâğıdı üstünde. İsyan ederdi kendi kendine; yoksulluğa Yaşar...

Birkaç kez konuştu ağasıyla.

«Benim için rezil oluyorsunuz, gelmeyin» dedi...

Dinletemedi... Bütün gücüyle derslere çalışıyordu... Çünkü evin tek umuduydu Yaşar... Yoksulluğun ve bütün yoksulların sorumluluğunu duyuyordu... geceyi gündüze katıyordu. Daha orta üçteyken Teknik Üniversiteye girmeyi koymuştu kafaya. Cebir ve geometriye ağırlık veriyordu.

İlk «komünist» sözcüğünü Dörttyolda, bir duvar afişinde gördü. Ortokula gidiyordu. Ağzından kırmızı alevler çıkartan bir ejderha resmi vardı afişte. «Komünizm tehlikesi» yazıyordu üstünde... Komünizmi afişteki gibi birşey sanıyordu.

Lise birde Yaşar Kemal'in «İnce Memed» ini okudu. Hayran kaldı. Oysa Yaşar Kemale de «komünist», roman için de «komünizm propagandası yapıyor» diyorlardı...

«Bir daha böyle komünist kitaplar okuma» dediler ve Nihal Adsız'ın kitaplarını verdiler...

Yurt Müdürü İsmail Hakkı Ergin, İmam Hatip okulunun emekli müdürü idi. Gençlerin «Milliyetçi ve mukaddesatçı» olmaları için özel çaba gösteriyordu. Önce Adliyenin karşıındaki «Türk Ocağı» na, sonra da İnönü meydanındaki «Türk Ocağı lokaline» zorla götürdü çocukları. Orada Atatürk, daha çok da İnönü'yü kötüleyen konuşmalar yaparlardı.

İlhan Darendelioğlu'nu, Ahmet Emin Yalman'ı yaralıyan Hüseyin Üzmez'i orada dinledi Yaşar... Batı Almanya'da basılan «Dergi» adlı dergiyi dağıtırlardı parasız.

Anımsadıkça içini yaralıyan olaylardan biri de Aziz Nesin'in kaldığı otelin camlarını kırmalarıydı...

«Aziz Nesin gelmiş» dediler ve Türk Ocağından hareket eden bir gurup gençle Yıldız Oteli'nin camlarını kırdılar...

«Kahrolsun komünistler!» diye bağırıyorlardı...

Yıl dokuzyüz altmışbeş mi, altmışaltı mı? Uluslararası Kültür şenliği yapılıyordu. Gösteriler Yeni Komedi Tiyatrosunda sürerken, Polonya, Yugoslav, Türk, Rus ve diğer ülke temsilcilerinin katıldıkları bir açık oturum düzenlenmişti, Gümüşsuyundaki konferans salonunda. Tiyatronun halka götürülmesi konusu tartışılıyordu. Yaşar da üçyüz dörtyüz izleyiciden biriydi. Tartışma sırasında, istiyen dinleyici de fikrini söyleyebiliyor, soru yöneltebiliyordu... Yaşarın sırasında, iki koltuk ötesinde oturan kısa boylu, şişman, sevimli bir adam, birkaç kez söz aldı ve görüşünü açıkladı. Önündeki yenice paketine sigarasının külünü çırpıp çırpıp konuşuyordu. Kendine öyle güvenliydi ve söyledikleri Yaşar'a öyle sıcak geliyordu ki, adama hayran kaldı. Açık oturumun sonunda, küme küme çevresinde toplandılar o adamın, ateşli ateşli tartışmaya giriştiler...

Yaşar yanındakine sordu.

«Kim bu adam?»

Aldığı cevap onu dondurdu ve kendinden utandırıldı; Aziz Nesindi.

«Üniversiteye geldiğimde sol nedir, sosyalizm nedir bilmiyordum,» diye yazdı.

Üniversiteye geldiğinde altıyüz lirası vardı. Gelin koyunları satıp vermişti. Bir iş buluncaya dek idare edecekti.

«Önce Elektrik Fakültesine kaydımı yaptırdım. Ancak ikinci yıl inşaat'ın daha geçerli olacağını düşünerek, fakülte değiştirdim. Kalacağım yer yoktu. Kredi için Yurtlar Kredi Müdürlüğüne başvurdum. Ayda ikiyüz kırkikibuçuk lira burs alacaktım. Ancak bu kredi dokuz ay sonra çıktı. O zamana kadar aç susuz ve yersiz kaldım. Derslere devam edemedim, bıraktım. Çünkü kalem, kâğıt parası bile yoktu. Gerekli malzemeleri alamıyordum. Bir iki ay Beşiktaşta özel bir yurttan kaldıktan sonra, Adana öğrenci yurduna gittim. Beş altı ay orada, bir akrabamın yanında kaldım. Okula gidemiyordum. Çapa'dan Gümüşsuyuna yaya gitmek zordu. Kredi çıkacak diye elli yüz liralık borçlar yığılıyordu. Yurtlar müdürüne gittim ve Gümüşsuyu Yurduna girmek istedim, almadılar. Sıraya girdim yurda girmek için; ancak iki ay sonra sıram geldi, girebildim.

İlk defa Kıbrısla ilgili bir mitinge ve yürüyüşe katıldım. Beyazıttan Taksim'e, Karaköy yolcu salonu önünden geçerek gitmiştik.

«Kahrolsun Amerika».

«Ne Amerika ne Rusya»

«Go home Yankee» sloganlarını taşıyorduk.

Johnson'un İnönüye gönderdiği mektubu gençlik tepkiyle karşılamıştı.

Gümüşsuyunda petrolün millileştirilmesini isteyen kampanya ile ilgili bir açık oturum yapıldı. Sokaklara, duvarlara, asfalta petrolün millileştirilmesini içeren yazılar yazıldı.

Dokuzyüz altmışbeşte AP'nin iktidara gelmesi ve Faruk Sükan'ın gayretleri ile öğrenci cemiyetleri iki başlı olmaya başladı. Yani, bir yanda, kanunî olarak ilerici öğrenciler, geniş öğrenci yığınlarının desteğini alarak kongre yapıyor ve cemiyet yönetim kurulunu seçiyorken, öte yandan, polisin ve cemiyetler masasının yardımıyla yirmi otuz kişilik bir gurup başka bir yerde kongre adı altında bir toplantı yapıyor ve kendi başına yönetim kurulu teşkil ediyordu. Cemiyetler masası da ona sirküler vererek meşru kılıyordu.

AP iktidarının tutumu ile, o zamana kadar öğrenci gençliğin kitlevi örgütü olan TMTF (Türkiye Millî Talebe Federasyonu) nin Adapazarı kongresi ile iki başlı hale getirildi. Polis Federasyonu yeddiemine devrettiyse de sonraları «komando» ların eline geçti.

Ben dokuzyüz altmışaltıdan itibaren TIP' in Beşiktaş ve Beyoğlu ilçelerine gidip gelme-

ye ufak tefek işlerinde yardım etmeye çalıştım. Ancak devamlı gidemiyordum.»

İri yarı ve geniş aralıklarla yazıyordu sayfa dolsun diye. Öğrenci olaylarıyla dolu yıllarını düşündü.

Altmışaltı, altmışyedi döneminde, kaldığı yurt güpegündüz MTTB militanlarınca basıldı. Lokaldeki sandalyelerle döğüştüler... Bir çoğu yaralandı... Yaşarın ilk büyük kavgasıydı bu ve kan içinde kalmıştı. Neden ve hangi gerekçeyle, kimlerin saldırdığını çok sonra öğrendi. Polis-MTTB işbirliğinin ürünüydü bu.

Gene aynı yıl Maçka'da Makina Fakültesinde cemiyet seçimi sırasında kavga çıktığını bildirdiler telefonla, yurttaydı Yaşar. Gümüşsuyu yurdunda. Bir anda elli altmış kişi toplanıvermişti. Heyecan içindeydiler. Taş topluyarak Dolmabahçe Stadına doğru indiler. Karşıdan da ümmetçi-komando karışımı bir grup geliyordu. Geceydi... Polis geldi. Yatıştırmaya çalıştıysa da başaramadılar... Polislerin üzerinden aşırarak taşlaşıyorlardı... Her iki yandan da yaralananlar oldu... Artık kanık-sadıkları birşey vardı... Kan!

«Bir yığın öğrenci eylemine katıldım. AP iktidarı döneminde özel okullar, her iş hanında, her köşede mantar gibi, bakkal dükkânı gibi kuruluyordu. Üniversite hocalarının dersleri aksatması, dersleri çoğunlukla yardımcılarına bırakmaları da tepkilere yol açıyordu. Buna karşı bizim öğrenci birliği kampanya açtı. Sloganımız «Özel Okullara Hayır» idi. İs-

tanbul Ankara arasında yüzden çok öğrenci uzun bir yürüyüşe çıktı. Ben İstanbul'da, öğrenci birliğinde ufak tefek işlere bakmak ve üniversiteye öğrenci sokmamak üzere kalanlarla beraberdim. Yürüyüşün devam edebilmesi ve etkin olabilmesi için derslerin boykotu gerekiyordu. Çünkü bir kısım öğrenciler boykot kırıcılığı yapıyordu. Bizim görevimiz bunları engellemekti...»

Öğrencilerin çoğu bilinçli değildi. Yönetme ve yönlendirmede coşku ağır basıyordu. Düşünmek, araştırmak, en doğru tavrı ve davranışı bulmak, eleştiri, özeleştiri yoktu... Korkak sanılmamak için en olmaz işlere girişenler vardı... Bunun bilincine varmanın tedirginliğini duyuyordu Yaşar. «Devrimciyim» diyordu kendine, ama tek bilimsel kitap okumamıştı... Sorunlara eğilişi kulaktan dolma bilgilere dayanıyordu... Çetin Altan, İlhan Selçuk, İlhami Soysal'ı izliyordu... İçinde dayanılmaz bir araştırma, öğrenme isteği geliyordu... Karşı devrim militanlarının artan baskısı devrimci öğrencileri şiddetle karşı koymaya itiyordu...

«O zamanlar polisler işi pek sıkı tutmuyorlardı. Karakola düşen olsa da az sonra bırakıyorlardı... Sokakta bir subay görsek haykırıyorduk.

«Ordu gençlik el-ele!» diyorduk.

Bildiri, afiş basıyorduk, dağıtıyorduk... Geceleri duvarlara yazılar yazıyorduk...»

Altmışsekizin baharında Fransa ve Al-

manyada öğrenci hareketleri kabardı. Çok geçmeden Ankara ve İstanbul'da yansımaları görülmeye başladı. Forumlar düzenleniyordu sık sık. Öğrenciler, büyük bir coşkuyla katılıyorlardı...

Mülâzım abiyl o günlerde tanıdı. O, öğrenci hareketlerini Batı'dan sıçrayan özentli bir olgu olarak görmüyordu. Etkisi vardı mutlaka. Ama asıl neden, Türkiye'nin iç sorunlarıyla ilgiliydi. Ve öğrenci olayları üniversite duvarları arasına sıkışıp kalmamalıydı. Ülkenin, ekonomik, toplumsal, siyasî sorunlarına canlılık katan, işçi-köylü gençliğiyle bütünleşen, kitlelere devrimci öz götüren bir hareket olmalıydı.

Bir gece yurt lokalinde bir forum düzenlendi. Görünümde kendiliğinden olma, özünde ise Öğrenci Birliği'nin hazırladığı bir forumdu. Bir kısım devrimci öğrenciler, Öğrenci Birliği'nin pasif, öğrenci hareketlerini önleyici tutumu karşısında baskı yapıyor ve Öğrenci Birliğinin harekete önderlik etmesini istiyorlardı. Çünkü «işgal» devrimci bir eylemdi. Bütün öğrenci gençliği kucaklamıştı. Ve onların demokratik üniversite isteklerini, halkla birleşme isteklerini, anti-emperyalist duygularını içeriyordu. Yalnız «işgal» in içinde boğulmamak, onu amaçlara ulaşmak için araç olarak değerlendirmek gerekti. Oysa Öğrenci Birliği Başkanı, açıkça «bizim üniversite işgale katılmayacaktır» diyordu. Devrimci öğrencilerin baskısı karşısında da, «durumu

takip ediyoruz, olaylar nasıl gelişecek, bekliyoruz» diyordu. İşgalden yana görünmüyordu. Fakat sonunda, artan baskıları göğüsleyemeyince «Herkes işgal yaptı biz geride kaldık» duygusu ile «İşgal» den yana çıktı. Ancak «işgal» yasa dışı bir eylem, «birlik» ise yasal bir örgüt olduğundan perde arkası kalmayı seçiyordu. Sözülenen öğrenciler «işgal!» diyorlardı. Yaşar da konuştu. Yönetmeliklerin ve disiplin yönetmeliğinin ilkel, öğrenci aleyhine olduğunu, derslerin gereksiz şeylerle dolu olduğunu, yurt ve para sorununu ileri sürmeleri gerektiğini belirtti.

Öğrenciler «İşgal» diyorlardı. Ertesi gün sınav vardı; derse hazırlanmayıp da vakit kazanmak isteyenler, sonucun ne olacağını bilmeyen, fakat ne olursa olsun mutlaka birşeyler yapılmasını isteyenler; kendilerine «korkak» denilmesinden korkanlar ve asıl tayin edici ağırlık, gerçekten öğrencilerin eylem içinde pişeceklerine inanan devrimciler «işgal» diyordu...

Yaşar da «İşgal» den yanaydı. Fakat niye böyle istiyordu, bilmiyordu... Boş durmaktan, beklemekten iyiydi «işgal».

Açıktan açığa karar alınmadı, ama büyük çoğunluğun «İşgal» den yana olduğu anlaşıldı.

Lokalden çıkıp öğrenci birliğinin önüne geldiklerinde, kimse heyecanını gizliyemiyordu...

«Haydi işgal edelim!»

«Maçkada başlamış bile!»

«İşgal!» konuşmaları oluyordu.

Saat bir vardı. Yirmibeş otuz kişilik bir gurup Taşkılla'ya doğru yürüdüler... Kapıdaki hademe ve diğer görevlilere «binanın işgal edildiğini» «evlerine gidebileceklerini» bildirdiler... Hademeler de zaten bekliyorlarmış. Bu fırsattan yararlanıp memleketlerine gideceklermiş.

Bir gurup öğrenciyle Yaşar, Dekan odasının kapısını zorladılar; kırdılar kapıyı... Artık geriye dönüş yoktu. Az sonra altı fakültenin de işgal edildiğini öğrendiler telefonla. Sevinç, heyecan, bir iş başarmanın sarhoşluğu sarmıştı hepsini... Şaşkındılar... Ne yapmaları, nasıl davranmaları gerektiğini tam olarak bilemiyorlardı. Çok geçmeden, heyecanını yenen, bu işi sürdürmek isteyen öğrenciler çıktı ortaya... Olaylar, kendilerine gerekli unsurları kaçınılmaz biçimde yaratıyordu... Her fakülte bir işgal komitesi kuracak, başkanını seçecekti... Bu başkanlar da rektörlükte toplanacaklardı. İnşaat Fköltesi işgalcileri Yaşarı seçtiler. Kendiliğinden gelişen bir hareket komite başkanlığına itmişti... Korkuyordu... İlk işgal döneminin coşkusunu yaşıyordu öğrenciler... Japonya'dan yeni gelmiş dev elektronik beyin makinaları, milyonluk laboratuvarlar vb. vardı fakültede. Onlara bir zarar gelmesinden korkuyordu. Yoksul bir halkın sırtından alınıyordu bu makinalar... Onların paralarıyla alınıyordu. Sık sık arkadaş-

larına anlatıyordu bu konuyu, dikkatli olmalarını istiyordu...

«Bizi güç durumda bırakmak için polis ve gericiler bir tertibe girişebilirler... Makinaları, araç gereçleri korumalıyız ve uyanık olmalıyız» dedi onlara.

Kapıya, koridorlara dolapları yığdılar... Bir kişinin ancak geçebileceği bir aralık bıraktılar. Yaşar Dekanlık odasında kalıyordu... Oraya dek dört yerde arama vardı. Hiç kimseyi içeri almıyorlardı; kapıdan döndürüyorlardı. Bir gurup öğrenci isteklerini içeren rapor hazırlığı için ayrı bir odaya kapanmışlardı. İşgalin amacı neydi?. Yönetmeliklerin hatalı yerleri... öğrencinin yönetime katılması... öğrencinin tedirgin olduğu konular... derslerinin eksikliği... öneriler... eleştiriler... konularında neler düşünüyorlardı?...

Onsekiz gün sürdü işgal... onsekizinci gündü... öğrencilerin bir kısmında umutsuzluk belirmişti... ilk günler işgali destekleyen, dışardan alkış tutan öğrencilerin de bir kısmı, Rektörün tehdidi üzerine karşı çıkmaya başlamışlardı.

Başladıkları işi bitirmek istiyordu Yaşar... Bazı öğrencilerin kaypaklığı onu üzüyordu...

«Direneceğiz!» diyordu...

Haber geldi. İnşaat Mühendisleri odasından araçlar, Rektörlükle öğrencilerin arasını bulmuşlardı... İçi doldu Yaşarın... Onsekiz gün direnmek ürününü veriyordu demek. Ge-

cenin karanlığında üniversiteyi terkettiler... Sevinç, heyecan ve endişe doluydu Yaşar...

«Biz gerçekten yoksul halkımız adına mı hareket ediyoruz?» diye soruyordu kendine...

Öğrencilerin bir kısmının takındığı tavır kırıklık yaratmıştı.

«Öyleyse biz hangi sınıf adına harekete girdik?» diyordu.

Mülazım abiye açmıştı düşüncelerini. O sempatiyle bakıyordu öğrenci olaylarına. «Eksikler, hatalar olabilir... önemli değildir bu. Gözönünde tutulması gereken hareketin devrimci bir öz taşıyıp taşımamasıdır. Kitle bağlarını kuracak devrimciler, onun kurallarını devrimci hareketleri içinde öğrenirler ve pekişirler» diyordu. «Bugün bilinçsiz gördüğün, bu mu devrim yapacak dediğin, beğenmediğin gençler, günün birinde, umulmadık başarıların örgütleyicisi olacaklar, hareketten korkma» diyordu. «Her şeye en doğru çözümleri getirecek profesyonel devrimcileri, şu şartlarda göremeyince şaşırmamak gerekir. Onlar, ancak devrimci mücadelenin kan ve ateşi içinde yetişecekler. Her hareket kendi siyasî önderlerini mutlaka yaratacaktır. Biz daha işin başındayız» diyordu. Ve Yaşarı «idealist» buluyordu. «Burjuva mantığıyla düşünüyorsun» diyordu.

O zaman şu kuralı biliyordu Yaşar.

«Bir hareket, yığınları ne derece örgütleyiyor, onlara bilinç götürüyorsa o oranda devrimcidir.

Bir öğrenci de, bu anlamda yığınlara ne derece iniyorsa o kadar devrimcidir» diyor-du...

Nöbetçi, soluyarak bakıyordu mercek-ten... uzun uzun bakıyordu. Bu kâğıtları nasıl dolduracaktı. İri iri yazdı yine...

«İnşaat Fakültesinin işgaline katıldım. Onsekiz gün sürdü. Bu eylemden bir süre sonra Altıncı filo İstanbul'a geldi. Önceki yıllarda Amerikalı erlerin üstüne boya atmak, keplerini kapıp kaçmak vb. gibi küçük, bireysel eylemler yapıldı. Bu sefer Dolmabahçe'ye inen Amerikan erlerinin bindiği dolunuşlar taşlanıyor, tutuldukları yerde erler tartaklanıyorlardı. Ancak, yol yurdun önünden geçiyordu, sıkışan öğrenciler yurda giriyorlardı... Bu olaydan bir gün önce de Opera Palas otelini taşladık, camlarını indirdik... Çünkü Amerikalı erlerle, Türk kızları, kadınları orda buluşurdu». Durdu... o günü yazmalı mıydı?

Öğrencilerin, Amerikalıları taşlaması, sıkışanların yurda sığınması üzerine, akşam üstü, Dolmabahçe Taksim ana yoluyla, yurdun arkasından geçen yolun kapandığını öğrendiler. Yurtta dört yüz kırk kişi kalıyordu.

Yolun kapanmasından sonra toplum polisleri yurdu ablukaya aldılar. Polisler çok kızgındılar... Üniversiteye giremiyorlardı.

Üç gün geçti böyle... öğrenci de, polis de dayanma noktalarını aşıyorlardı.

Gecenin biri olmuştı... Olay yerine gitti Yaşar... sövmenin yakışık almıyacağını anlattıysa da başaramadı... Az ötede, giriş kapısının önünde çılgınlık, gürültüler oldu... O yana koştu. Yerde bir adam yatıyordu... Kimisi tekmeliyor, sövüyor, kimisi de kurtarmaya çabalıyordu... On onbeş kişiydiler. Bir kısım arkadaşlar kollarını germiş, dövülmesine engel olmaya çalışıyordu. Yaşar da girdi araya, adamı ellerinden aldılar, birkaç öğrenciyle, Birliğe götürdüler. Kapıyı kapatıp nöbetçi diktiler...

Alnı ve yanağı çizilmişti, kulağına yeni dökülmüş taze asfalt bulaşmıştı adamın. Bir arkadaş yüzünü yıkamasına yardım etti, pansuman yapıldı. Kulağındaki asfalt bulaşığı geçmedi, onlar da üstüne düşüp uğraşmadılar. (Ertesi gün bir kısım gazeteler öğrencilerin bir polisin kulağına zift döktüğünü yazdılar). Adam Komiserdi. Kırkbeş elli yaşlarındaydı.

«Tabancamı versinler... Yoksa intihar ederim» diyordu.

«Verilecek» dedi Yaşar «Ne yapsınlar tabancanı.»

Oğlu varmış hukukta, kendisi de yoksul bir ailenin çocuğuymuş...

Olayın gelişimi şöyleydi... O zaman polis üniversite sınırları içine giremiyordu. Bu, sivil olarak bir yolunu bulmuş, parmaklığı geçmiş. Bir öğrenciyi kapıp polislerin içine sü-

rüklemeye çalışmış. Çocuk direnmiş. Birkaç öğrenci bunu görünce, aşağı atlamışlar ve sürükleyip dövmüşler, almışlar tabancasını.

Bir süre sonra bir Albay geldi.

«Rehin tuttuğunuz komiseri verin» dedi.
«Biz de elimizdeki iki öğrenciyi verelim.»

Öğrencilerden biri Orman Fakültesinden bir arkadaştı.

«Biz kimseyi rehin tutmuyoruz Albayım. Olay komiserin kendi hatasından doğmuştur. Üzücü bir durumla da karşılaşabilirdik. Linç edilmekten kurtardık arkadaşlarla. Sinirler gergin, öğrenci heyecanlı. Sabah olsun, durumlar yatışsın. İsteddiği yere gidebilir. Bir zararımız dokunmaz, inanabilirsiniz.»

Dışarda binikiyüz polis toplanmıştı. Onların da sinirleri gerilmişti ve bir arkadaşları öğrencinin elindeydi. Tatsız olaylardan korkuyordu Yaşar.

«Ben burdayım» diyordu Albay. «Ben ve kırk inzibatım ölmedikçe buraya kimse giremez. Asker sözü.»

Yaşar inandı Albaya. İnanmak istedi daha çok. Asıl söz Öğrenci Birliğinindi. Onlar da razı oldular. (Oysa tam bu sıralarda, polis telsizlerini dinleyen bir arkadaş, rektörün, polislerin yurda girmesine izin verdiğini öğreniyor. Koşuyor, haber veriyor, Öğrenci Birliği başkanına. Öğrencilerden bu durumu gizliyor başkan.) Dört beş kişilik bir gurupla kapağa kadar götürdüler komiseri. Albayla vedalaştılar...

Ortalık aydınlanıyordu. Yurtta öğrencinin çoğu uyuyordu... Olayların içinde elli yüz kişi ancak vardı. Üç gecedir uyumamışlardı. Yorgun ve bitkindiler... Yeni güne yeni acılarla gireceklerini bilmiyorlardı. Yukarıdaki futbol alanında, sorunlar çözüldü diye gevşemiş onbeş yirmi öğrenci birbirleriyle konuşuyorlardı... Polisi, kavgayı unutmuşlardı... Polislerdeki kıpırtının nedenini hiç düşünmüyorlardı. Oysa dikkatli ve deneylerden geçmiş bir göz olacakları sezedebilirdi.

İnzibatlar, öğrenciyle polis arasına, eşit aralıklarla diziliydi. Üniversite postahanesinin önünde, üç-dört gün önce kırık masa ve sandalyelerden kurulan sembolik bir barikat vardı. Komiser ve Albay, polisler beş on adım kalmıştı ki, toplum polisleri azgın bir sel gibi boşaldı. Albay, inzibatlara birşeyler söylüyerek koştu. Olaylar öylesine bir hızla geliyordu ki kavrayamıyordu Yaşar. Polislerin duvar dibine dek gelip döneceklerini sanıyordu. «Özerklik var» diyordu.

Oysa polisler barikatları yıkarak aşıyorlardı. Yüzleri korku vericiydi. Geç kaldığını anladı Yaşar. Yurda yetişemezdi artık... Yurtla Makina Fakültesi arasındaki küçük yola koştu. Ardında, üç dört gündür sinirleri gerilmiş, öğrencilere kin duyan polisler vardı... Ürkmüş, paniğe kapılmış davar sürüsünün uğultusunu bir kuyruk gibi taşıyordu ardında Yaşar... Ansızın karar değiştirdi ve yurda doğru koşmaya başladı.

Yurt kapısından, pencerelelerinden taş yağdırıyorlardı polislere... hızlarını kesiyorlardı... Bundan yararlandı Yaşar... Taş yağmuru altında kendini kapıya zor attı. Dışarda kalan son öğrenciydi... Kapıyı telâşla kapadı... Kapının üst yanı camdı... Polis taşlarıyla kırıldılar, cam kırıkları üzerine döküldü... Ürktü, kapıyı sürgüleyemedi... Merdivene koştu... Merdivenlerin olduğu yer de boydan boya camdı... Dışardan atılan taşlar büyük gürültülerle, şangırtılarla bir iki saniyede yok etti camları... Taşlardan merdivenleri geçmek güçtü... basamaklar cam kırıklarıyla doluydu. Yukarı kata çıkamadı. Öğrenci Birliğinde tutuklanmak da tehlikeliydi. Lokalin kapısını zorladı. Tam içeri giriyordu ki polisler de yetiştiler. Garip çığlıklar atıyorlardı... Hemen yandaki depo kapısını omuzladı, kırıdı, daldı... Deponun, kanatları dışa açılan penceresini kırmak için, önüne ilk çıkan tabureyi kaptı. Pencereden kaçmayı kuruyordu kafasında. İlk zorlamayla dışarıyı gördü. Toplum polisleri oraları da sarmışlardı. Depo karanlıktı. Yurdun battaniye ve çarşaflarıyla doluydu depo. Elinde tabure, umutsuz ve korku içinde bekliyordu. Çığlıklar, feryatlar duyuyordu. Polisler girdi. Kalkanlar alaca karanlıkta parladı. Tabureyi savurdu. Umutsuz ve şaşkın... anlatılmaz bir korkuyla yumruk atmaya çalıştı. Yere düşürdüler... Tekmelerin, copların arasında yerde sürünerek, emekliyerek kafasını battaniye raflarının arasına sok-

tu korunmak için. Battaniye ve toz kokuyordu... Burnuna kaçan tozlar hapsirtiyordu Yaşarı... Böğrüne, sırtına acımasız inen ayakları, copları görüyordu... Yedi sekiz kişi olmalıydılar... ana avrat sövüyorlardı... Yarı baygındı.

«Burda ölürsem en az iki gün bulamazlar beni» diye düşünüyordu.

Ayaklarından çekiyorlardı. Raflara sıkı sıkı yapışmış bırakmak istemiyordu ellerini... Fakat kafasına ve ellerine inen coplar gücünü öldürdü.

Bir polis bağırdı.

«Biri daha var burda!»

Bir öğrenci saklanmış çarşafların, battaniyelerin arasına... Ana avrat söverek, tekme tokat, cop, onu da yere serdiler... Sürükleyerek, it ölüsü yığar gibi Yaşarın üstüne bıraktılar... Kafasını kollarının arasına almıştı Yaşar. Bir kısmını da üstüne atılan öğrenci kapadığı için tekme copu açık yerleri azalmıştı. Kusası geliyordu... Sessiz kıpırtısız dayanmaya çalışıyordu darbelere... Az sonra sesler kesildi... Doğrulmaya çalıştı... Bitkin-di... Üstündeki öğrenciye baktı. Elektrik Fakültesinden, Karadenizli Yakuptu... Yüzü gözü kan içindeydi. Ağlıyordu... Ağır ağır doğruldu Yaşar... Sürünerek, tutunarak, duvarlara yaslanarak kapıya doğru yürüdü... Yakup, deponun alaca karanlığı içinde acıyla inliyordu.

Kapıya yaslanıp durdu Yaşar. Polisler, yataktan fırlamış pijamalı, atletli, bazısı da yalnızca donlu öğrencileri, tekmeliyerek, coplayarak götürüyorlardı. Sürüklüyorlardı...

Bir polis gülerek Yaşara yaklaştı. Duvara iyice yaslanmıştı Yaşar... zor duruyordu ayakta... Yüzü kanlıydı... Polisin gülümsediğini görünce, kendisine acıdığını sandı, o da gülümsemeye çalıştı... Ansızın arkasında sakladığı copu tam alnının ortasına vurdu polis. Hiç tepki göstereemedi Yaşar. Bayılmıştı... Sonra sürüklendiğini gördü... kendine geliyordu. Polisler... ayaklar... çırpınan öğrenciler... Bir inzibattı Yaşarı sürükleyen ve vurmak isteyen polisler karşı bağıırıyordu, engel oluyordu vurmalarına. Sürükleyerek dış kapının önüne, duvar dibine bıraktı. Sonra iki elini gerip kartal gibi korumaya çalışıyordu Yaşarı... Bağıırıyordu polisler... Yaşar başını duvara dayamış, oturmaktan başka gücü kalmamıştı... Gözleri kandan yanıyordu... İki polis bir öğrenciyi sürüklüyordu... her biri bir bacağından çekiyordu... Öğrenci cansızdı... Kafası taşlara çarpıyordu... tanıdı... iki gün sonra ölecek olan Vedat Demircioğluydu bu...

Önünde bir inzibat vardı Yaşarın. Esmer, yiğit görünümlü bir Anadolu çocuğuydu. Ağlıyordu. Öteki inzibatlar yatıştırmaya çalışıyorlardı onu. Bağırılardan polislerin bir kısmının yatakhane de olduğunu anlıyordu... Uyurken cop yemiş bir arkadaş biliyordu Yaşar. Mut'lu Abdurrahman. Uyurken şiddetle

bir cop yiyince kafasına uykudan fırlamıştı... Uzun bir dönem tedavi görmüştü, yine de sık sık, uykudayken fırlar bağırırdı...

Polisler çekildikten sonra yurdun önünde toplandılar. Kendini toparlamaya çalışıyordu Yaşar... Bir kısım öğrencileri götürmüştü polis... O günün gazetelerine bakılırsa, genellikle az dayak yemiş öğrencilerin seçildiği, onların resimlerinin çekildiği görülür... Haşat olmuş, çok dövülmüş öğrencileri götürmemişlerdi...

Öğrenci birliğine girdiğinde gördükleri içler acısıydı. Bir kızın yüzü kandan görünmüyordu. Masa devrilmişti. Radyo ve telefonun biri parçalanmıştı... İkinci telefon yarı kırık-tı; gene de iş görüyordu ve bir çocuk valiyle görüşüyordu. Telefonu aldı çocuğun elinden.

«Siz Vali misiniz?»

«Benim evladım, buyrun.»

«Kabadayılarınızın yaptıklarını gelip görebilirsiniz. Bunun hesabını bir gün mutlaka vereceksiniz.»

«Sakin ol evladım, sakın ol... Kimsin sen? Adın ne?»

«Adım Yaşar Yılmaz. Bir öğrenciyim. Her yanıma kan içinde.»

Kapattı telefonu. İçinde çoğalan kin ve öfkenin önünde durmak olanaksızdı... Bahçeye çıktığında kendi gibi öfkeden titreyen öğrencileri gördü... Pijamalı, mayolu, elbiseleri yırtılmış, yırtıklarından etleri görünen... yüz-

leri, kanlı yüzleri morarmış, kararmış öğrenciler...

«Taksime yürüyelim!» dediler...

Sokağa döküldüler... sabahın erken saatlerinden biriydi... İstanbul yeni uyanıyordu daha... Binlerce şaşkın, acıyan, kızan, küçümseyen, yürekten katılan bakış altında Taksime vardılar. Anıtın üstüne çıktı Yaşar.

«Hakkımız aranıncaya kadar burada duralım arkadaşlar!» dedi. «Öteki yurtlara telefon edelim. Sesimizi arkadaşlarımıza duyuralım. Jetonu olan var mı?»

O sırada, bir öğrenci bağırarak koşuyordu.

«İlk Yardımdaki yaralı arkadaşlarımızı tutukluyorlar... Polisler İlk Yardımda...»

Şaşkınlıktan, öfkeden ne yapacağını bilemeyen öğrenciler İlk Yardıma doğru yürümeye başladılar. Maksim'in yanında ve karşısında büfelerden şişe kasaları yağmaladılar... Herkesin elinde bir şişe, bir kasa parçası vardı. Don gömlekli, pijamalı, mayolu, yırtık pırtık içinde, kanlı yüzleriyle korku yaratıyorlardı... Yüz-yüzelli kişiyi bulmuşlardı...

«Kahrolsun Faşistler!» diyerek İlk Yardıma doğru koşuyorlardı.

Trafik durmuştu. Kenedy otelinin önünde bir polis cipi gördüler; geri dönmek için manevra yapıyordu...

«Faşist polis!» diye saldırdılar.

İki polis silahlarını çekmişti... Öğrenci-

ler şişeleri savurarak cipin arkasından koşuyorlardı. Yaşarın elinde de kırık bir şişe vardı ve hiç bir şey düşünemiyordu. Şişeyi savurunca bir eksiklik duydu. Eli boş kalmıştı... Her adımda eksikliğini duyduğu bir şey vardı.. bir boşluk duyuyordu içinde...

İlk Yardımın önündeki polisler hastahane-
nin kapısını kapadılar... Kaçtılar... Öğrenci-
ler bağıryorlardı.

«Arkadaşlarımızı görmek istiyoruz» di-
yorlardı.

Yüzü terlemiş bir doktor çıktı.

«İki kişi gelsin görsün» dedi...

Yaşar bir arkadaşıyla girdi hastahaneye...
Yaşlı hastabakıcı kadın, onu kan ve ezikler,
morluklar içinde görünce, hiç olmazsa ayakta
tedavi etmeye çalıştıysa da, beceremedi...

Bir yığın yaralı gördü Yaşar. Umulandan
kötüydü durumları... Hastahane yetkilileri
öğrencileri polise vermiyeceklerini söylüyor-
lardı... Son olarak Vedat Demircioğlu'nu gör-
düler... Durumunun tehlikeli olduğu belliydi.

Hastahaneden ayrıldılar. Taksimde yeni-
den toplum polislerinin saldırısına uğradılar...
Askerler geldi... polislerin elinden aldılar öğ-
rencileri... Birkaç yoksul, yaşlı, öğrencilere
sarılmış ağlıyorlardı... Dalga dalga kabarıyor-
du öfke... İstanbul Üniversitesi öğrencileri de
katıldılar öğleye doğru... Ve Dolmabahçeye
yürüdüler... Amerikalı erleri ve onlara peze-
venklik yapan Türkleri denize döktüler...

İki gün sonra Vedat Demircioğlu öldü ilk yardımında... Vilayete «Katiller» yazılı bir çelenk bıraktılar. Yürüyüş izinsizdi... Bir yığın öğrenciyle birlikte tutuklandı.

Bu olayları iki satıra sığdırdı.

«O gece yurda giren polis öğrencileri copladı, bir kısmını götürdü, bir kısmı hastahaneye kaldırıldı. İki gün sonra da polisin dövdüğü Vedat Demircioğlu öldü...»

Ölümün durgunluğu çökmüştü üstüne... Battal'ı, Cantek'i düşündü... Sendika konusunda ne yazacaktı?

«Gel Yaşar, işin doğrusu neyse onu yaz. Korkacak ne var?» diyordu kendine.

Tersane-İş ve Öğret-İş sendikalarının kuruluşunda çalıştığını, ancak Tersane-İş'in kendine yeterli hale gelmesinden sonra kimseyi görmediğini yazdı.

«Geçmişte, partideki çalışmalarım sırasında, bazı işçilerle ve sendikacılarla tanıştım. Ama bir ikisinin dışında hiç birinin ismini bilmiyorum... Hatırlatılırsa tanıdıklarımı belirtirim... İki yıla yakın bir zaman var ki hiçbirini görmedim. Bu konuda saklanacak herhangi bir şeyim yok» diye yazdı...

Altı yedi sayfa doldurabilmişti ancak...

Akşam yemeğinde kâğıtları ve kalemi götürdü onbaşı. Yemek, bir kaşık çorba ve yine ince bir dilim ekmekti. «Albayım» bir cıgara göndermişti... Yemekten sonra, o ağır, boğuk yankılanmalarıyla zincir şıkırtıları, tuvalete

gitti... döndü... ilk günün etkinliğini duyamıyordu... Alışıyor muydu?

Sıra Yaşar'a geldi. Gideceği yeri bilen gözü bağlı dink beygirlerine benzetti kendini... Kaç adım sonra döneceğini, merdivene yaklaştığını, tuvalet kapısına vardığını aşağı yukarı seziyordu artık. Onbaşı da «kapı kapanmadan dönme» demiyordu... Evet! Alışıyorlardı birbirlerine...

Alışıyor olmanın tedirginliğini duydu... Yarın sabah, Ali'den önce çıkabilirse, bir küçük not bırakamaz mıydı Ali'ye? Bu pis tuvalete subay girer mi? Bu düşünceyle döndü hücreesine. Fakat nasıl yazacaktı? Kâğıt yoktu... Kalem yoktu...

Uzanıp alabilecek uzaklıkta buruşturulmuş bir bafra paketi... Kibrit çöpü... ve yatağa dökülmüş mürekkep... İşte kâğıt... kalem... ve mürekkep...

Nöbetçinin kapıdan izlemediği bir ana denk getirip paketle bir kibrit çöpü aldı döşemedi. Ağzında tükürüğünü biriktirmeye, ağzını sulandırmaya çalıştı... Yatağın mürekkepli kısmına tükürdü... Nöbetçiyi kollayarak bir saat kadar uğraştı. Ve küçük bir parça kâğıda, kibritin ucunu tükürüklü mürekkebe batıra batıra «Ali sana ne soruyorlar? Psikolojik savaşa dayanalım. Yaşar.» yazdı... Kâğıdı yastığın altına koydu...

Evet... yanılmıyor... yakında demiryolu olmalıydı... Bir tren geçiyordu... Gürültüleri,

giderek incelen, yok olan bir çizgi gibi silindi. Geride binlerce tren... uzun beyaz trenler düşündüren duygular kaldı... O trenlerde evlerine giden insanlar vardı... Dışarda insanların, trenlerin, otobüslerin, çocukların varlığı, içinde biriken korkuları, yalnızlıkları azaltıyordu... Kapıları, pencereleri, sokakları aşıp gelen cılız bir klakson, zaman zaman otomobil gürültüleri, ona araba vapurlarını, İstanbulun ışık dolu sokaklarını, fabrika işçilerini ve aklından hiç çıkmayan o şişman kadını düşündürüyordu... Nerededir o kadın, nerededir şimdi? O, sıcakta bunaldıkça serin gölgesine sığındığı bir ağaç, yumuşak, şişman, çayırli bir topraktı.

Kapının önünde sesler var... Kulak kabartıyor iyice...

«Antep uşağı hovarda olur, yiğit olur.»

«Sen de kaçağa gider miydin Memet Şahin?»

«Ben Nizipte eğlenirdim, manifaturacılık yapardı bir arkadaşım... Kaçak gelirdi... ben ona yardım ederdim...»

«Nizipte mi?»

«Antepten, komşumuzun kızını aldı...»

Anteplinin dilini hiç unutmayacak Yaşar... Sessizliğin içinde öyle etkili bir iz bıraktı ki, bu duygunun adını bulamıyor... Yüzünü görse tanıyacaktı sanki... aynı sokakta mı büyüdüler Memet Şahinle...

«İşte bunlar benim yoksul halkım, yoksul einekçi halkım» diyordu.

«Nasıl Memet Şahin, bugün pazara gittin mi, sizin oraların pazarına benziyor mu?»

«Benim bu İstanbulun hiçbir işine aklım ermiy!»

Usul usul, aralarında konuşuyorlardı... Hepsini duyuyordu Yaşar...

Demek, Cuma günleri pazar kurulan bir semtte bulunuyordu... Verileri değerlendirmeye çalışıyordu... Ankara asfaltında, ortalama elli altmış kilometre süratle onbeş dakika gideceksin, sonra sağa döneceksin... beş-yedi dakika sonra... geniş bahçeli bir köşk... yakınında demiryolu... üç cami...

Ezan okunuyor... Yatsı ezanı... Her ezan sesinde, köyündeki caminin duvarları geliyor aklına... Liseyi bitirdiği yıla dek kahve yoktu köyde... Köylüler herşeylerini cami duvarı dibinde konuşurlardı...

Yarın neler olacak? İstediklerini yazdığına göre bırakırlar mı? Hiç sanmıyor... Uyku çöküyor... uyuyor...

Kapı sesiyle uyandı... Nöbetçi onbaşı çay ve zeytin getirdi. Bir dilim ekmek, yedi zeytin...

«Mümkünse tuvalete çıkarır mısın beni? Çok sıkıştım...»

Tabağı ve bardağı götürürken birşey demedi. Yüzünden ne diyeceğini anlıyamadı. Kâğıdı yastığın altından aldı, cebine koydu... Heyecan ve merakla bekliyordu. Kapı önünde anahtar şıkırdayınca çok sevindi. Gözlüğü taktılar... Koluna girip götürdüler...

Hücrelerine vardığında, yaptığı işin çocukça, akılsızca, düşünülmeden yapıldığı bilinci-ne vardı. Kızdı kendine... Koridorda tuvalete götürülenlerin zincir şakırtıları yankılanıyordu...

«Ne demek psikolojik savaşa dayanalım.. Ne yaptın ki, neyin savaşını veriyorsun?...»
Aşağıladı kendini...

Az sonra sorguya götürüleceğini biliyordu...

Kıpırdamadan oturuyordu sandalyede... Sessizliği dinliyordu... Odanın kendine özgü o soğuk, tendürdiyotlu tadı ürpertisini çoğaltıyordu... Merakla kapının açılmasını, sorguların ayak seslerini bekliyordu... Gittikçe artan bir hızla gelişen güvensizlik duygusu içini bunaltıyordu... Derin bir soluk aldı... İç çekti...

«Çok mu sıkıldın Yaşar Yılmaz?»

Şaşırdı. «Albayım»ın sesiydi. Demek, bu kez bekliyorlarmış odada. Duragan, tek boyutlu, tek yanlı mantığına içerledi.

«Dün benden sonra geldiler, bugün de benden sonra gelecekler!»

Kıpırtılar... sandalye gıcırıltıları... çakmak... kibrit... pipo... sigara... ve yaklaşıyor bir ayak... limon kolonyası kokuyor.

«Düşündün mü Yaşar Yılmaz?»

«Düşündüklerimi yazdım... başka bir diyeceğim yok...»

«Yazdın demek!»

Kâğıtlar yırtılıyor... Kâğıtlar yüzüne atılıyor... Ürküyor... Ürküntünün dağınıklığı geçmeden, ansızın bir tokatla sarsılıyor...

Güçlü, kalın bir ses bağıırıyor.

«Komando!»

Bir tokat daha iniyor...

«Kalk!»

Elleri ayakları zincirli, gözleri kapalı şaşkın duruyor... titriyor... titremesi zincirlere yansıyor...

«Titriyorsun Yaşar Yılmaz! Titriyorsun!»

Evet titriyor ve titriyor olmaktan utanıyor... Yere daha sağlam basmak, titremesini engellemek istiyor... beceremiyor...

«O yazdıklarını ananın ...mına sok sen orospu çocuğu. Adam mı kandırıyorsun aklınca!»

«Burası tiyatro mu ibne?»

«Ne bok yediğini biz bilmiyoruz sanki...»

Sağdan soldan değişik sesler, sövgüler...

Ansızın, topuklarına güçlü bir tekme yedi. Altından yer kayıyor sandı. Kendini toparlayamadı; sırt üstü yere düştü. Kafasını çarpıtı... Kuyruk sokumu zonkluyordu...

Biri ayağını havaya kaldırıyordu. Biri kollarını başından aşırıp çekiştiriyordu... Zincirlerini, kazık gibi bir şeye takmış olmaları... Baş kollarının arasındaydı... Bilekle-

rine birşey geçirdiler... Ayaklarından biraz daha çekip gerdiler... Bütün bu işler o denli çabuk yapılmıştı ki, Yaşar da bu telaşa ve paniğe kapılmıştı...

«Falaka!» diyordu kendine...

Bir ses.

«Birinci operasyonu uygulayın!»

Bir başka ses.

«Konuşacak mısın ulan ibne?»

«Ne istiyorsunuz? Benim suçum ne?»

Sesi korku doluydu...

Tabanlarına vurmaya başladılar... Biri de, arada bir bacaklarına vuruyordu... Bağırıyordu Yaşar... Şişman kadının yüzü... filesi... domatesler... biberler...

«Ulan ibne, devrimcilik kolay mı?»

Banlıyö trenleri... insanlar... işçiler... çocuklar...

«Tabancanın markası neydi? Çabuk söyle ulan tabancanın markasını?»

«Yok tabancam... Ne istiyorsunuz benden?»

Devamlı vuruyorlar ve tabanlarını yufka açar gibi sıvazlıyorlar, vurdukları değneklerle... Böğrüne hırsla vurulan bir iki tekme soluksuz bırakıyor onu ve Gelinin doğum yaparken çıkarttığı acı çığlıkları duyuyor... Sonra, hiç olmaz biçimde, dut yediği çocukluk günleri geliyor aklına. Dutlar, beyaz olgun dutlar sıra sıra yeşil yaprakların arasında ve dal inciliyor giderek... Yaşar o dutlara uzanı-

yor... uzanıyor... tam ulaşmışken dal kırılıyor... düşüyor Yaşar... Yere varmıyor bir türlü, hep havada, hep düşüyor, döne döne, bir tüy hafifliğiyle düşüyor... Sonra içine biraz cıgara dumanı üflenmiş balon olup havada duruyor...

«Taş Kışlanın koridorunda adam dövmek kolay mı ibne?»

Ve sonra, büyük, çamurlu, boklu, ıslak, çok büyük tabanlı bir ayak basıyor üstüne... Bastırıyor... Kafası döşemeye yapışıyor... Gelin yufka açıyor evlerinin önünde... O gün Mustafa bey gelmiş... Yaşarı okumaya götürcek...

«Nerde yatıp kalkıyorsun?»

«Son günlerde kimleri gördün?»

Cevap bekledikleri yoktu...

«Kanlı Pazara katıldın mı?»

«Onaltı Haziran olaylarına katıldın mı?»

Konuşulanları anlamıyordu artık... Terden sıırıslıklam olmuştu... Bileklerindeki zincirler sıyrılıp çıkacaktı nerdeyse... Kollarına bastılar, kolları uyuştı... Renk, ses, biçim, koku, acı, domates, yeşil biber, limon kolonyası, pipo tütününü, ter, paslı zincir... herşey birbirine karışıyordu.

Durdular... Ayakları havada, bir balon gibi, duruyordu... Biri pijamasını ve donunu, ayak bileklerine dek sıyırdı. Bacaklarının arasına su serptiler...

«Korkudan kaybolmuş ibnenin şeyi...

Nerde ulan erkekliğin? Arıyoruz arıyoruz bulamıyoruz!»

Gülüştüler...

Bir el penisini tuttu...

«Haydi vedalaş erkekliğinle, bir daha tadına varamıyacaksın...»

İnce bir tel bağladılar... Bir de ayak başparmağına. Bedenini iyice gerdiler yeniden. İnliyordu... bağırarak gücü kalmamıştı...

«Konuşacak mısın Yaşar Yılmaz? Konuşmazsan hadım olacaksın... Duyuyor musun? Gidecek bu alet, artık işe yaramıyacak!»

«Ne yaptım ki ne konuşa...»

Sözünü bitiremedi. Ceryan vermişlerdi. Garip sesler çıkartıyordu Yaşar...

«Elli saniyen kaldı Yaşar Yılmaz...»

Düşünüyor Yaşar...

«Kahrolsun Faşizm.»

«Kırk saniyen kaldı.»

«Zulüm mutlaka yenilecektir.»

«On saniye!»

«Kahrolsun Faşizm.»

«Bitiyorsun Yaşar Yılmaz.»

«Zulüm mutlaka yenilecektir.»

«Konuş ulan!»

Konuşamıyor... istese de konuşamıyor... Herşey bulanık, bütün boyalar birbirine karışmış... Yağmur yağmış, bir düzlem üstündeki boyaların üstüne, boyalar, adamlar, çiçekler, otobüsler, ağaç dalları, pencere perdeleri birbirine karışmış...

Penisinden çıkartıyorlar teli... sağ elinin baş parmağına bağlıyorlar... Vedat Demircioğlunu sürüklüyorlar yerlerde... Kaskatı kesiliyor Yaşar... Ne kadar zaman geçti bilmiyor...

«Bugünlük yeter!»

Penisinden çıkartıyorlar teli... Ne zaman yeniden bağladılar teli penisine. Nasıl? Bilemiyor... Ayaklarını falakadan çözüyorlar... Sürüyerek çekiyorlar... Vedat Demircioğlunu sürüklüyorlar polisler... Her biri bir bacağından sürüyor... kafası taşlara çarpıyor...

«Ayağa kalk ulan! Dikil!»

Tekmeliyorlar... Tekmeler etki yapmıyor artık... bütün acılar önemini yitirmiştir.

«Dikil!»

Değil dikilmek... doğrulamıyor bile... Yardım edip kaldırıyorlar...

Biri... Sarsıyor Yaşarı...

«Zıpla!» diyor.

Hiç olmayacak bir iştir zıplamak... Ayaklarının yere değip değmediğini bile duymuyor, nasıl zıplasın?

«Zıpla komünist! Zıpla!»

Tekme attı biri. Bir yandan da, düşmesin diye sıkıca omuzlarından tutuyorlardı.

«Zıpla!»

«Zıplıyamıyorum! İstesem de zıplıyamıyorum.»

«Eşşölueşsek, dünyayı değiştireceğiz dersiniz, bir zıplamayı beceremezsiniz... Şöyle zıpla, şöyle!»

Omuzlarından kavradı biri, kucakladı... ve kazık çakarcasına kaldırıp kaldırıp, gürp gürp, vurdu yere... Ayakları çakılıyordu yere... Yaşar dik durmaya çalışıyordu... Yer suluydu... Ayakları vuruldukça zincirleri şingirdiyordu...

«Gütürün! Üçüncü operasyon!»

Tokyoları ellerine verdiler. Kollarına girdiler iki yandan... Birinci operasyon falaka, ikincisi elektrik... Üçüncü operasyon ne olacaktı?

«Eğil.»

Eğildi...

«Merdiven iniyoruz.»

İndiler... Geçtikleri bir yerde yemek kokuları duydu... ağzı sulandı... tabak kaşık sesleri...

Açık havaya çıkardılar... Güneş vurdu yüzüne. Üşüyordu... Su gibi terlemişti. Çakılların üstünde yarı sürüyerek yürütüyorlardı... Ayakları mantarlaşmış, keçeleşmişti... Acı sı-zı duymuyordu... Fakat güçsüzdü, zor taşı-yordu bedenini...

Bir yere girdiler... Ancak iki kişinin yan- yana geçebileceği, dar bir koridordan geçiyor olmalıydılar. Yan yan gidiyorlardı... Biri önden, sağ yanından çekiyor, biri geride sol omuzundan itiyordu... Zor oluyordu yan yan yürümek...

Bir kapı açıldı... Girdiler... Havasız, sıcak, ter ve kan kokuyordu. Gözlerini açtılar... Dar,

tuvalet genişliğinde özel bir hücreydi. Penceresi yoktu. Karşı duvarın sıvaları kabarmış, yer yer dökülmüştü. Sağ ve sol duvarda, iki metre yükseklikte birer halka... kalın... paslı iki halka... Bir ucunda, delikli, tokalı bir kayış bulunan, bir kendir geçirilmiş halkaya. Sinek pislikleriyle benekli bir lamba sarkıyor tavanın tam ortasından...

Kollarını çözdüler... Yüzünü kapıya çevirdiler... İki halkanın ortasına gelecek biçimde geri geri ittiler... Kapı açıldı... elinde tomson, bir er bekliyordu.

«Kollarını kaldır!» dedi onbaşı...

Kaldırdı... Koluna, dirseğinin biraz yukarısına bağladılar kayışı... En son delikten tokaladılar...

«Çok sıkıyor» dedi Yaşar...

«Yok sıkılmıyacaktı...» dedi onbaşı...

Kendiri dirseğiyle bileği arasına sarıp, bileğinden ilmiklediler... Kendirin öbür ucunu çekince kolu gerildi... Gerginliği bozmıyacak biçimde bağladılar... Öbür kolunu da, aynı biçimde bağlayıp gerdiler... Parmak uçları zor değiyordu yere... Bütün ağırlığı kollarına binmişti. Sağ köşede, iki duvarın bitiştiği yerde, yalnızca işemeye yarıyan pisuvara benzeyen bir şey vardı... Fakat pisuvar değildi... İç kırıklar, pislik, kanlı kurumuş tükrük, cıgara artıklarıyla doluydu... Borusu eski, paslı ve ezikti...

Onbaşı kapıdan dışarıya baktı ve ere döndü.

«Gözlüğü tak!»

Er gözlüğü taktı gözlerine Yaşarın... Hiçbir şey görmüyordu. Karanlığa gömüldü yine... Koridorda ayak sesleri... Kapı biraz daha aralandı... Limon kolonyası ve pipo tütününü koktu.

«Nasıl Yaşar Yılmaz? Buna dal usulü askı derler... Başka usullerimiz de var... Bizde usul çok... Daha ayaklarından asılacaksın... Daha neler göreceksin, neler!»

«Albayım» ın sesiydi.

«Oğlum, sağ tarafını biraz daha çek...»

«Başüstüne komutanım!»

Sağ yandaki kendiri çözüp biraz daha gerince...

«Tamam!» dedi «Albayım».

Ayak sesleri ve limon kolonyası... kapı kapandı... Gözlerini açtı onbaşı... Gitti... Mavi bir duman... pipo tütününü kokusu bir süre daha kaldı... Ayaklarına baktı... kıpkırmızıydı... yeni yeni şiştiğini görüyordu... Oysa zıplatırlarken, ayaklarının davul gibi şiştiğini ve bu şişliğin, iki uç parmak boyunu uzattığını sanıyordu...

Çok terlemişti... Çok susamıştı... Ağzı kuruyordu, paslanıyordu... Az sonra kolları uyuşturdu... Avucu yumuktu... açmak istedi parmaklarını... açılmıyordu. Zorlaması bir yarar sağlamıyordu...

Kolları uyuşurken, tabanlarının keçeleşmesi çözülüyordu usul usul... Yanıyordu ta-

banları... Soğuk betona yalnızca parmaklarının ucu değiyordu... Tabanını tam olarak bastırabilse... Anlatılmaz bir ikilem içindeydi. Bir yanıla, soğuk betona basıp, tabanlarının rahatlamasını sağlamak, bir yanıla da parmaklarının üzerinde ansızın zıplayıvermek ve o kısacık zıplama anında parmaklarını açıp kapamak... Acı içindeydi... Ne zıplayabiliyor, ne tabanlarını basabiliyordu... Parmakları taşımıyordu artık ve kollarındaki ağırlık çoğalıyordu... Az sonra kollarının varlığını duymaz oldu... İnliyordu...

Bir saati geçmiş olmalıydı asılalı. Nöbetçi ikide bir mercekten bakıyordu. Kapı yarım metre ötesindeydi. Mercek tam göğsüne, yüzüne denk geliyor olmalıydı. Boynunu bir sağ yanına, bir sol yanına düşürüyordu inliyerek, sıkıntıyla... Kolu, omuzundan kopuyordu sanki. Dayanamıyordu artık.

«Nöbetçi... gardaş. Kollarım tutmuyor gardaş!»

Bekledi.

Nöbetçi kapıdan bakıyordu...

«Gardaş... Kollarım tutmuyor gardaş!»

Ses bile çıkartamıyordu...

Sıkıntının, çaresizliğin kaçınılmaz olarak vardığı ağlama duyusunun eşliğindeydi.

«Gelin» dedi kendine «Gelin, anam, bir daha görürsem seni, hep ana diyeceğim sana... ana... ana... anam!»

Gözleri buğulanmıştı... Başı sağ omuzu-

na düşmüştü... Gözlerini yumdu... Başının üstündeki lambanın ısısı çoğalıyordu... Susuzluğunu arttırıyordu...

O şişman kadını gördü... bol suyla taş bir avluyu yıkıyordu... ayağında tokyolar vardı...

Gözünü açtı... Tokyolar ayaklarının az ötesinde duruyordu. Onları ayaklarının altına çekebilse, bir iki santim yükselebilirdi. Denedi... Yetmiyordu... üç dört santimlik bir aralık kalıyordu... bir daha denedi... Ayaklarını tokyolara yaklaştırdıkça kolları zorlanıyordu. Kuş yavrusu gibi açılıyordu ağzı... Uzun ve dayanılmaz bir uğraştan sonra ulaştı tokyolara, binbir zorlukla çekti ayaklarının altına... Yükselmişti biraz. Eskiye oranla kollarındaki yük hafiflemişti... Az sonra, iki tokyoyu üst üste getirdi... ve daha da yükseldi... kolunu, parmaklarını oynatınaya çalıştı... Parmakları zorlukla açılıyordu... gücü ulaşmıyordu... Büyük bir inatla, yarım saatlik bir süre açıp kapıyarak kan dolaşımını sağlamaya çalıştı... Giderek karıncalanıyordu kolları... çingişma oluyordu... Çok sevindi bu çingişmaya... Kan yürüyordu, uyusukluk çözülüyordu...

Dudağı iyice kurudu. Ayağı morarmaya başladı. Sesler kesileli çok oluyordu... Gece bekçilerinin düdükleri ötüyordu... Sonra, baygınlık belirtileri başladığı bir an, yatsı ezanını duydu...

Ay ışığı nereden geliyor aklına?... Ardıç kokuları nereden geliyor?... Navruz, purçalık,

çiğdem toplardı mal güderken... ve pınarlar nasıl akardı...

Ağası çok şımartırdı çocukken... Sofrada yemek yerken buyururdu Gelin'e...

«Gelin, bir su ver!» derdi Yaşar.

Bunu öyle bir doğallıkla söylerdi ki... bir gören Gelin'i evin hizmetçisi sanırdı... Kalkardı sofradan, üşenmeden, kızmadan, alınmadan, getirirdi suyunu... Ve Yaşar nasıl içerdi o suyu...

Anasına yaptıkları canlandıkça gözünde, içi parçalanıyor, acısı kat kat çoğalıyordu. Su istese Yaşar, Gelin biraz geç kalsa, küserdi hemen...

«İnsan anasına küser mi gadasını aldığı» derdi Gelin, alçak gönüllü, yumuşak...

Dinlemezdi Yaşar... yemeği bırakır kalkardı... Ağası da kızardı Geline. Bazı günler hiç olmayacak şeyden kavga çıkardı evde... Ve ağası, yoruluncaya dek döverdi Gelini...

Güneşin altında, sıcak toprakta uyuyor Yaşar...

«Oğlum... bir kerecik olsun «Ana» de, sana bir toklu vereyim, kebaplar yapayım... bir kerecik ana de oğlum...»

Susuyor Yaşar.

«Bir kerecik be oğlum... bir kerecik ana de... Konuşacak mısın? Yoksa sabaha kadar asılacaksın...»

Gözlerini araladı... Nöbetçiydi...

«Konuşacak mısın?»

«Söyliyeceklerimi yazdım... başka sözüm yok...»

Kapı önünde fısıltılar, tıkırtılar oldu... Kulağı çınlıyordu... Eski bir alışkanlıkla «Kim anıyor beni» dedi kendine...

Sonra cevapladı.

«Kimse anmıyor seni Yaşar! Sen daha önce içeriye düşen arkadaşlarını andın mı, aradın mı?»

Boynu sol omuzuna düştü...

Bir ormanda yürüyordu Yaşar... Sırtında iri, kalın bir odun vardı... Gözleri kapalı yürüyordu... açmak istiyordu gözlerini, açmazsa az ötedeki yardan aşağı yuvarlanacaktı... açamıyordu ve bile bile yara doğru gidiyordu... Yönünü de değiştiremiyordu... Adımını attı yardan aşağı, yuvarlandı... yarı baygındı... Gözünü bağlayıp götürdüler...

Nerelerden geçti... nasıl geçti... Bu odaya nasıl geldi... anımsamıyordu. Karyolanın yeri mi değişmiş? Soba... iki pencere... Kolunu zincirlediler yeniden. Karyolaya yatırdılar. Ayaklarındaki zincirlere bir zincir ekleyip karyolanın ayağına anahtarladılar... Gittiler... Yarı baygındı... üşüyordu... dudakları kurumuştı... kabuk bağladığını sanıyordu... pencerelerin perdeleri... beyaz yaldızla boyalı soba... Başka bir odada olduğunun bilincine yeni yeni varıyordu.

Kapı açıldı. Onbaşı girdi. Hiçbir şey söylemeden kollarındaki zinciri çözdü... Bera-

berinde getirdiği yarım metrelik bir zinciri sol bileğine anahtarladı. Öbür ucunu da karyolanın başucu demirine bağladı. Gitti...

Kolunu oynatabiliyordu... Sağ kolunu ağır ağır yukarı, aşağı, sağa, sola hareket ettiriyordu. Askıdan indirilirken, bir onbaşı ve bir er, iplerini çözdükten sonra, bir süre askıdaymış gibi tutmuşlardı kollarını... ve yavaş yavaş iki yanına indirmişlerdi. Hiçbir şey duymamıştı. Sanki kolları yoktu.

Hiçbir şey düşünerek gücü kalmamıştı. Yorgundu. Bitkindi. Dürtölerek uyandırıldı. Onbaşı ayak ucunda duruyordu.

«Tuvalete gidecek misin?»

Anlamadan baktı ona.

«Tuvalete, tuvalete diyorum!»

Bir sağırla konuşur gibiydi onbaşı. Başını salladı Yaşar. Karyoladan elini ve ayağını çözdü. Uzun zinciri kollarına dolayıp anahtarladı. Ayakları davul gibiydi. Tokyo olmuyordu. Gözlerine taktı gözlüğü onbaşı, götürdü...

Yalınayak bastı pis sulara... zincirlerini topladı... başka bir tuvaletti. Başka bir kat-
taydı demek. Eğilip baktı şeyine. Büzülmüş, fındık gibi kalmıştı. Oynadı, canlandırmaya çalıştı. Çekti, uzattı... bırakınca eski halini aldı... ürkerek kabuğuna çekildi. Belki hayatının en büyük acısıydı duyduğu. İçi doldu. Ağlıyordu Yaşar.

«Tamam mı?»

Ağladığını belli etmemek için bir avuç su çaldı yüzüne.

«Tamam» dedi.

Odasına döndü. Elini ve ayağını karyolaya bağlayıp gitti onbaşı. Binada hareket yoktu. Hesaba göre bugün Pazardı. Dördüncü günüydü. Yanındaki komidine tırnakla dört çizik çekti.

«Bugün Pazar. Dinlenme günü. İşkence yok» diyordu kendine, inanmaya çalışıyordu. «Bugün işkence yok Yaşar!»

Düşüncelerini doğruluyan plak sesleri geliyordu bir aşağı kattan... Plağa yüksek sesle katılan bir asker... bağırان bir asker...

«Gel elliye gün, gel!»

Askerler eğleniyordu.

«Böyle güzel gördün mü sen gözlerim... görür görmez tutmaz oldu dizlerim» diyordu türkücü... Aşağıdaki kapılar açılıp kapandıkça daha da berrak duyuyordu sesleri... Her gün, gözleri önünde insanlara eziyet edilirken, işkence edilirken bu denli kaygısız, yalnızca askerliğinin bitmesini düşlemeyi nasıl rahatlıkla yapabiliyorlardı. Neydi onların kafasındaki süzgeç?..

Ya çevredeki evler... onlar... elli metre ötelerinde, işkenceye yatırılmış, bangır bangır bağırان, işkence odalarında aç susuz bekletilen insanlardan habersiz, günlük ilişkilerinin en küçük ayrıntıları içinde boğulan, aslında önemsiz olan o küçük ilişkileri dünyanın en önemli sorunları gören... onlar...

«Herkes kendi hücresinde yaşıyor... onla-

rın da gözleri bağlı... elleri ayakları zincirli... birgün gerçek birer tutuklu olduklarının bilincine varacaklar... Uzlaşamayacaklar hücreleriyle, zincirleriyle, göz bağlarıyla... kıracaklar... yokedecekler...»

Ve hücre duvarlarında yazılanlar doğrulanacak bir gün.

«Zulüm mutlaka yenilecektir!»

Peki nasıl yenilecek bu zulüm?

Zulmün ve baskının, yüreğine işlemiş, Yaşar'ı tutsak eden etkilerinden nasıl kurtulacak?

Kıpır kıpır uyanan, gelişen, gelişirken de yanlış temellere dayanan bir yığın eğilimi, düşünceyi sarsan, yarıklar açan bu duygu ne? Mülazım abinin haklılığı mıdır gelişen?

Öğrenci olaylarını değerlendirirken nesnel olabilmiş miydi Yaşar? Gençliğin isteklerine doğru cevaplar verecek özü taşıyor muydu savunduğu siyasi çizgi?

Kitle hareketlerini önlemeye, öğrenci yürüyüşlerini durdurmaya çalışan; Amerikalılara karşı yürüyen öğrencilerin önüne, onları durdurmak maksadıyla öğrenci barikatları kuran arkadaşlarına ne yaptı?

«Provakasyona gelmiyelim» diyerek, sağduyu ve soğukkanlılık adına, bir eğilimi başka bir eğilimle maskeleyemeye çalışanlara ne yaptı?

Olaylar içinde gerçek yeri ve değeri nedir? Düşünüyor Yaşar... ve kendinl zaman za-

man abarttığını görüyor... Alçakgönüllü ve gerçekçi Mülazım abi, önüne geçilmez adımlar atıyor bilincinde...

«Devrimci kitle muhalefetini geliştirmek, halkın bilincini eğitmek... Yönetilenlerle yöneticileri, hayatın her alanında karşı karşıya getirmek günümüzün devrimci görevidir» diyordu Mülazım abi... Yaşar da, kendi bilincini kitle bağları kurarak eğitmek ve devrimci yanını, gerici yanına karşı geliştirmek, örgütlemek zorundaydı. Burjuva mantığının, burjuva eğilimlerinin, beğenilerinin, ideolojisinin egemen olduğu yönetici yanı ile yönetmeye çalıştığı ilerici yanlarını karşı karşıya getirmeliydi...

«En önemsiz görünen konularda bile getirilen anti-demokratik tedbirler ve kısıtlamalar karşısında, amansız bir yırtıcılıkla mücadele etmeli ve kitleleri bu mücadelenin gerekliliğine inandırmalıdır» diyordu. «Çünkü önemsiz görünen bu tedbirlerle burjuvazi, halkı alıştırma alıştırma, tepkilere yol açmadan adım adım, köleleştirme amacı gütmektedir...» diyordu. «Bu sinsi oyuna karşı mücadeleyi ihmal etmek, önemsememek, faşizmin yayılmasına göz yummaktır» diyordu.

Yaşar ne yaptı? Arkadaşları bir bir tutuklanırken, devrimciler kurşunlanırken, asılırken ne yaptı Yaşar? Tutumunu kendi gözünde bile haklı göstermek için çeşitli kılıflar bulmadı mı? Şimdi de kaçmıyor mu gerçeklerden, zayıflığından? Gidebiliyor mu hataları-

nın, yanlış davranışlarının üstüne, o hataların asıl yaratıcı ve örgütleyici kaynağını bulabiliyor mu? Balsa bile yokedecek gücü var mı?

Bun alıyor...

Bugün pazar... İşkenceciler yorgunluklarını giderecekler... Bugün pazar... işkenceciler sokaklarda, plajlarda, insanların arasında dolaşacaklar... Bir otobüs koltuğunda, bir işkenceciyle, kendi işinde bir insan yanyana oturacaklar...

Bugün pazar, halk sokaklarda, plajlarda, parklarda... işkenceciler de aralarında... gü-lüyorlar... eğleniyorlar onlar da...

«Zulüm mutlaka yenilecektir...»

Nasıl yenilecek Yaşar? Nasıl?

Akşama dek su ve yiyecek vermediler. Tuvalete çıkartmadılar. Karnı açlıktan eziliyordu. Daha çok susuzluğun yıpratıcı, bitkinleştirici etkisini görüyordu. Şimdi, ilk günler yiyemediği yemekleri, ekmekleri, bardağın dibinde bıraktığı suları düşünüyor... Yemediği... içmediği... için kızılıyordu kendine.

Akşam oldu... perdelerin aralıkları karardı... onbaşı geldi... Karyolaya bağlı tek kolundaki zinciri çözdü... iki bileğine sardı... kitledi. Gitti. Ayakları karyolanın ayak demirine bağlıydı yine.

Yarın pazartesi... işkenceciler dönecekler... yine yatıracaklar, dövecekler, elektrik verecekler her yerine... Düşündükçe dehşetinden ürperiyordu...

«Kahrolsun Faşizm!»

Nasıl kahrolacak bu faşizm? Hangi güçlerle? Neleri nasıl yaparak?

İnsanları düşündü... Şu an evlerine dönen, pazar yorgunluğuyla dolu insanları... Otobüslerde, kamyonetlerde naralar atan, bir ağızdan türkü, şarkı söyliylen, kalabalık caddelerde bağırarak geçenler... Ya o şişman teyze... o da gitti mi bir yerlere... oturdu mu bir ağacın serin gölgesine... düşündü mü Yaşarı... yoksa unuttu mu? Unutmuş olabileceği sanısı acı bir esintiyle dolandı bedenini... Yastığa yasladı başını...

«Unutmamıştır... hep aklında tutuyor kelepçeli kara çocuğu. Unutmaz...»

Uzun uzun tarttı yeniden...

«Beni unutma şişman teyzem... kelepçeli kara çocuğu unutma.»

«Kitlelere, işçilerin ve köylülerin devrimci özüne inanmayanlar, bireysel yalnızlıklara ve yanlışlıklara düşerler» diyordu Mülazım abi. «Kitlelerin geliştirici ve değişimi zorunlu kılan hareketleriyle bağlar kurmayan, kuramayan devrimciler geride kalacaklar ve kendi yalnızlıkları içinde boğulacaklardır» diyordu.

Şimdi Yaşar, şu zor günlerin yalnızlığında nelerden, hangi güçlerden can almıya çalışıyor? Nelerden kaynaklanma çabasıdadır direnci?

«Beni unutma şişman teyzem...» ne demek?

Ne yapabilir şişman teyze içinde büyüyen korkuya?

Açlıktan sancılar, gurultular başlamıştı midesinde... Bu bitkin haliyle hiç dayanamazdı dayağa...

«Dövmezler yarın... sorular sorarlar yalnız... dövmezler...»

İnandırmaya çalıştı kendini...

«Dövmezler» diyordu. «Dövseler de az döverler.»

Kıvrana kıvrana uyudu...

Uyandırdılar. Eli tomsonlu bir er... bir onbaşı... Ayağı karyolaya bağliyan zinciri açtılar. Gözlerine taktılar gözlüğü. İki merdiven indirdiler. Elleri ayakları zincirliydi... Yalınayaktı... Odanın tanıdık kokusu dizlerinin bağını çözdü... güçsüzleştirdi.

«Otur!»

Sakınarak oturdu. Tanıdıktı sandalye... belli belirsiz limon kolonyası... çatırtılar... yalnız değildi odada... bekliyorlardı... Kuşku ve tedirgin... karanlığın neresinden geleceği belli olmıyan tokat... tekme... kuşkusu... Her an, «ha geldi gelecek,» «şimdi vurdular vuracaklar» tedirginliği...

«Albayım» ın sesi duyuldu. Oturduğu yerden konuşuyor olmalıydı.

«Eee... Yaşar Yılmaz... Söylediklerimizi düşündün mü?»

Korkuyla bekliyor Yaşar... bir tokat... bir tekme... bir çubuk...

«Bugün sana yardımcı olacağız biraz... bazı şeyleri iyi hatırlaman için... Şimdi söyle bakalım Yaşar Yılmaz... Bu binada senden başka kimler olabilir?»

Ali'ye yazdığı kâğıdın yakalandığını anladı. Umutsuz bir korkuya kapıldı. Birşey söylese, bütün korkusu belli olacaktı sesinden... Çıt çıkarmadan bekliyordu. Bir sandalye gıcırdadı... ayak sesleri... limon kolonyasını çok yakınında duyuyordu... tekme... tokat... korkusu, tedirginliğiyle kafasını ister istemez az geriye çekti... Sakınıyordu... sanki yetişemeyecekler çekildiği yere.

«Sen akıllı adamsın Yaşar Yılmaz. Tahmîn edebilirsin?»

Ansızın bir tokat patladı yüzünde...

«Kim var ulan burda!»

Başka bir sestti. Tokadın etkisiyle gözlük biraz kaymıştı. İnce bir aralıktan, çıplak, titreyen, mor ayaklarını görebiliyordu...

«İyi düşün bakalım».

«Burda kimler olabilir, bilmiyorum. Yalnız bir sesi üniversiteden tanıdığım bir arkadaşımın sesine benzettim. Yanılmış da olabilirim.»

«Hangi ses?... Nerde duydun?»

«Tuvalete giderken... Benzetmiş de olabilirim...»

«Ne demek Yaşar Yılmaz... psikolojik savaşa dayanalım ne demek?»

«Beni ve Ali'yi buraya getirmeniz için ne

suçumuz olabilir... Ben suçlu değilim... ama buradayım... Ali de burda...»

«Başka... başka kimler var? Tahmin et bakalım!»

«Bilmiyorum.»

«Nasıl bilmezsin Yaşar Yılmaz» dedi «Albayım» «İyi düşün. Arkadaşlarından kimler tutuklandı.»

Bir ses... İlk duyuyordu bu sesi...

«Hani, dolmuş duraklarında adamlar olur; eli düdüklü sıraya sokar bekliyenleri... Ne denir onlara? Soyadı buna benzer... Hatırladın mı? İyi düşün... hatırlarsın!»

Avukatın söylediği işçiler geldi aklına. Sordukları «Hamit Kâhya» olmalıydı. Tersane-İş'in sekreteriydi. Yaşar'ın, Ali'nin ne ilgisi, nasıl bir bağı olabilirdi Hamit Kâhya ile.

«Hatırlarsın, gülünce elektrik direklerindeki kuru kafa işaretlerine benziyor hani...»

Evet... gemilerle ilgiliydi alınışı... bu olasılığın bilincine varınca, çaresiz, umutsuz, iflah olmaz bir bitkinlik yeniden sardı her yanını... cıgara kâğıdı gibi ince, tüy gibi hafif sanıyordu kendini... Uzaktan yakından ilgisi olmıyan birşeyle suçlanmak, kurtuluşsuz bir hastalığa tutulmak gibi birşeydi çünkü. Yaptığı bir işten sorguya çekilse, işkenceye yatırılrsa, çok çok dayanamaz, söyler kurtulurdu. İlgisi olmadığı bir suçlamadan nasıl kurtulurdu?

«Kâhya soyadlı bir işçi arkadaşım vardı.»

«Ha şöyle yahu, hâ şöyle... Nerden tanır-
sın bu arkadaşı Yaşar Yılmaz?»

«Tersane işçisi sanıyorum.»

«Bırak bu sanıyorum ayaklarını Yaşar Yılmaz. Dostça konuşalım. Bak, seninle daha çok işimiz var. Dostça konuşursak bu işin içinden çıkarsın... Yoksa kötü olur, başka türlü konuşuruz seninle...»

«Tersane işçisidir bildiğim kadarıyla. Ayrıca okuyor. Özel okulların birinde, öğrenci... Öğrenci işçi...»

«Gökte mi tanıdın ulan bu adamı?»

Bu sesi de ilk duyuyordu.

«Sendikalarında tanıdım.»

Başka bir ses.

«Şimdi de, sendikada havadan sudan konuştuk de ki, ben de senin ananı ...keyim. Şöyle geçerken uğramıştım, de.»

Başka bir ses.

«Buraya gelenlerin içinde ciddi birşey konuşanını görmedim ben, hep havadan sudan konuşur ibneler... hep ama... hep... hatırlamazlar... bilmezler... görmemişlerdir... şimdi sorsan Hamit Kâhya'dan başkasını tanımam der...»

Heyecanlı bir ses araya girdi.

«Komutanım, imzalayın şu orospu çocuğunun kâğıdını, mezarını hazırlayalım... bitirsinler işini... uğraşmıyalım bununla...»

Yaşar sözünü kesti adamın.

«Efendim, benim saklıyacak birşeyim

yok. Bildiklerimi söyleyeceğim... İki yıla yakındır ki ben bu arkadaşımı görmedim...»

Devam edemedi sözüne. Çevresinde ansızın başlayan gürültü kıyamet, susturdu onu. Ne oluyordu? Ayak sesleri yaklaşıyor, uzaklaşıyor, bir itişip kakışma sürüyordu. Savrulan bir ceketin eteği çarptı yüzüne... Önüne geçilmiş, engellenmiş bir tekmeyle sarsılıyordu... Bir kısmı saldırmak, vurmak istiyor, bir kısmı da engel oluyordu sanki... Ara sıra, uzaktan kurtulmuş, hedefini tam bulamamış bir tokat yüzünü sıyrıyor... Arkasından kafasına vuruluyordu... Dört bir yanından yumruk, tekme, tokat bekliyordu ve bu bekleyişin korkuyu da aşan, paniğe varan gelişmesi karşısında, dayanıklılığının bittiğini, sinirlerinin yetmediğini, cıızlığını görüyordu... Şaşkınlık, korku, umutsuzluk, yarınsızlık birleşince ne olur?... Evet... şaşkınlık, korku ve diğer duygular cıvık bir boyaydı ve yağmur yağıyordu, karışıyordu birbirlerine... yüzünde gözünde, her yanında sümük var sanıyordu... Adamlar bağıryorlardı. Bağırtiları da birbirine karışıyordu...

«Komutanım, mücadele edin komandoları çağırırım.»

«Bu ibneye iyilik yaramaz!»

«Komutanım, imzalayın bitsin şu orospu çocuğunun işi»

«Albayım»ın sesi girdi araya.

«Sakin olun... sabırsızlanmayın... durun,

belki konuşacak; söyleyecek şeyleri vardır belki...»

Kısa bir suskunluğun ardından yenider başladı patırtılar, telâşlı koşuşmalar. «Albayın» daha yakınındaydı. Duyuyor muydu Yaşarın yüreğinin çarpıntısını? Belli miydi yüzündeki korku? Ya titreyişi?!?

«Yaşar Yılmaz, bizi enayi yerine koyuyor-sun...»

«Boşuna uğraşıyorsunuz komutanım... bitirelim işini...»

«Sakin olalım! Konuşacak. Güzel güzel anlaşacağız... Bak Yaşar, biz insan gibi adama, insan gibi davranırız... Fakat... bizi enayi yerine koyarsan... bil ki yandın... Sen bize, şu tersane işçilerini, onlarla ilişkilerini anlat... Kimleri tanırırsın?... Sana son bir fırsat... konuştun konuştun, konuşmazsan... biliyorsun başına gelecekleri... İyi düşün... bekleriz... vaktimiz var...»

«Efendim, ben iki yıl öncesine kadar Tersane-İş Sendikasına gider gelirdim... orada tanıdığım işçiler de olmuştur... Ama şimdi, inanın ki hiçbirinin ismini hatırlamıyorum...»

«Hatırlamıyorsun demek?»

«İnanın ki hatırlamıyorum... iki yıl oluyor... Siz biliyorsanız hatırlatın bana... yardımcı olmanızı rica edeceğim bu konuda.»

«Bak sen, rica ediyor» dedi bir ses.

«Albayım» başladı.

«Bırak bu pis burjuva kibarlığını Yaşar.

Bırak, rol mü yapıyorsun? Doğru söylemek gerekirse hiç beğenmedim bu tavrını. Hiç beğenmediğin burjuvalar gibi konuşmak sana yakışır mı? Sen bir devrimcisin... ne demek rica etmek... Biz seninle erkek erkeğe konuşuyoruz Yaşar Yılmaz. Bak, sana ip ucu vereyim... Hilmi, Merih, Kemal, Feyzullah, İrfan, bunlardan ve diğerlerinden söz et... Görüyorsun ki boşuna adam dövmüyoruz... Bildiklerimiz var... bunlarla çalıştığını da biliyoruz... Haydi bakalım...»

Bir suskunluk oldu.

«Çay ister misin Yaşar?»

Açlıktan susuzluktan içi geçiyordu. İstese miydi?

«Sağolun... çay içmem...»

Biraz düşündü.

«Efendim, söylediklerinizden yalnızca Hilmiyi tanırım... Tersane-İş Sendikasının başkanı... kısa boylu... iki yıl var ki görmüyorum... Ayrıca Ali'yi tanırım. Başka kimseyi bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Görsem belki tanırım.»

«Resimleri getirin!»

Dışarıya çıkan ayak sesleri.

«Kemali... Merihi tanımıyor musun?... Feyzullahı... Hiç konuşmadın mı bunlarla?»

«Resimler geldi» dediler...

Ağır bir el boynuna bastırdı, eğdi başını.

«Yalnız albüme bakacaksın... başka yere bakmak yok.»

Bir el kucağına albümü koydu. Bir el gözlüğü yukarı, alnına doğru çekti.

«Görüyor musun albümü?»

Ağır el başını kaldırmasını engelliyordu. Daracık gözlük aralığından ancak resimli sayfanın az bir kısmını görüyordu.

«Tam göremiyorum.»

Albümü görüş alanına soktular.

«Şimdi.»

«Görüyorum.»

Birini tanıdı. Yorgun, çökük yüzlü... saçlı... saçsız... yandan... önden...

«Efendim... bu kır saçlı arkadaşı sendikadan hatırlıyorum. Konuştum onunla. Sendikaya bir teksir makinası gerekliydi birkaç günlüğüne... Bir arkadaşımдан emaneten aldım, verdim... Öbür resimlerdeki iki arkadaş hatırlamıyorum. Sendikada görmüş olabilirim... ama bir konuşmuşluğum yoktur.»

Gözünü kapattılar. Albümü çektiler. Başından kalktı ağırlık.

«Peki Yaşar Yılmaz» dedi «Albayım» «Bu tersane işçilerinin örgütleniş döneminde, ilk defa hangisiyle, nerde tanıştın? Bunları anlat bize...»

«Birgün Teknik Üniversite lokalinde Avukat Ünal Ererdal ile tanıştım. Teknik Üniversite sendikasının avukatıydı. Benim de basın davalarım vardı o zaman. Yardımcı olmasını istedim bana. Kabul etti... bir süre sonra dost olmuştuk... Yazıhanesine gidip ge-

liyordum. Bir gün bir gurup işçiyle karşılaştım yazıhanesinde. İşleri varmış avukatla... konuştuk... böylece tanıştım birtakım işçi arkadaşlarla...»

«Yahu Yaşar bizi çocuk yerine koyma demedik mi sana. Ne masal anlatıyorsun bize. Bir avukat yazıhanesinde, bir gurup işçiyle karşılaşıyorsun tesadüfen... ve hemen samimi oluyorsunuz... ulan insan içki masasında bile bu kadar çabuk samimi olmaz... Nasıl bir iştir bu?»

«Benim basın davalarım vardı...»

«Bırak bu ayakları Yaşar Yılmaz... Samimi değilsin... Çağırın komandoları!»

Ayak patırtıları... Ansızın bir yumruk yüzüne... ve bir tekme, sandalyeyle birlikte yere devirdi Yaşarı... Neye uğradığını şaşırmıştı... Toparlanmasına fırsat kalmadan, ayak bileklerindeki zinciri yukarı sıyırıp, ayaklarını falakaya geçirdiler... İyice gerilmişti... Biri, iki ayağıyla pazularına bastı. Ayakları iyice şişmişti... morarmıştı. Yer yer, düğme büyüklüğünde kabarcıklar, siyah sular toplamıştı. Korkusu büyüktü... Dün sabahtan beri aç ve susuzdu. Vuruldukça avaz avaz bağıırıyordu... Onlar da bağıırıyorlar, birbirine kırıyan, birbirini tutmaz sorular soruyorlardı.

«Kanlı Pazara katıldın mı?»

«Onaltı Haziran'a katıldın mı?»

«İşçilerle ne yaptın ulan?»

«Birşey yapmadım»

«Unkapanı banka soygunundan aldığı paraların yerini söyle.»

«Doğan Özgüden'i tanır mısın? Şimdi nerede?»

«Tablo odasında kim vardı senden başka...»

«İyi ustura kullanır mısın? Kime, niye, ne zaman ustura çektin, orospu çocuğu?...»

«Sizi başımıza bela eden Çoban Sülü'nün de Ecevit'in de hesabını göreceğiz...»

Değişik sesler, değişik yönlerden... birbirine karışıyor... Yaşarın bağirtısı hepsini bastırıyordu... Cırtlak, tanınmaz bir haykırış... Hep aynı sesleri tekrarlıyordu...

«Oy anam! Birşey bilmiyoruum oy!»

Bir süre sonra duyarlığını yitirdi tabanları. Vuruldukça kemiklerinin sızladığını duyuyordu yalnız. Bulanmıştı kafası... Hiçbirşey berrak değildi artık... Pijamasını, donunu sıyırdılar... su döktüler bacaklarının arasına... penisinden ayak baş parmaklarından ceryan verdiler...

Zaman kavramını yitirmişti.

«Zıpla!» diyorlardı. Ayakta zor duruyordu. Zıplıyamıyordu. Bitkindi. Başını dik tutamıyordu. Önüne düşüyordu başı. Kuvvetli bir kol sarıldı, kaldırıp vurdu tabanlarını yere... Ayakları yere çakıldıkça, beyni yuvasından fırlıyor, sonra yuvaya düşüyordu sanki.

«İbne... Ne biçim devrimcisin sen... daha zıplıyamıyorsun bile.»

Kaldırıp bir daha vurdu yere.

«Bak Yaşar» dedi «Albayım». «Hiç de iyi şeyler düşünmüyoruz hakkında. Heyet, biraz sonra hiç karşılaşmadığın birşey tatbik edecek sana. Odana çıkarttıracağım seni, istirahat et, dinlen. Eğer istediklerimizi yazarsan yemek, su, cıgara da verecekler sana. Yok yazmazsan yandın... Heyet ne isterse yapar, artık ben karışmam.»

«Komutanım, ben bildiklerimi anlattım size. Sorduklarınızı bir daha yazayım düşünerek...»

Sesi titriyordu...

«İstersen yazma Yaşar... sen bilirsin! Gö-türün!»

Koluna girdiler. Zor yürüyordu.

Az sonra, koluna girenler kafasına, yüzüne gelişigüzel vurmaya başladılar. İlk tokadı alnına yemişti. Önce ne olduğunu kavrayamamıştı. Bir yere çarptığını sandı. Dizlerine, kaval kemiğine tekmeler vurulunca, dayak yediğini anladı. Kolları ve ayakları tutmuyordu. Tekmeyi yedikçe savruluyor, düşecekken tutuyorlardı.

«Orospu çocuğu tuvalete kâğıt koyarsın ha!» diyorlardı.

Çok kızgın oldukları belliydi.

«Sana iyilik yaramazmış... o kadar çay verdik, cıgara verdik... hepsi havaymış... Ya arkadaş görmeseydi... Şurda kalmış az bir zamanımız!»

Konuşmaları hayal meyal anımsıyordu odaya geldiğinde. Yine bütün olayları, konuşmaları, boyaları birbirine karıştırmıştı. Sanki herşey yıllar önce olmuştu... Güzlerini açtılar. Kan gördü. Patlamıştı ayakları. Kanıyordu.

Elini ve ayağındaki zinciri karyolaya bağlamadılar bu kez... Son bir tekme daha vurup yıktılar... Büzülmüştü iyice... Ölü gibi uzandı yatağa... kendinden geçti biran... uzadı sakız gibi, inceldi... sonra kalınlaştı, bir balon gibi şişti... şişti... nerdeyse patlıyacaktı... fırladı ve gözlerini açtı... gözlerini açmasaydı kurtulamıyacaktı patlamaktan... kalbi çarpıntı içindeydi... hayata bağlıyan son güç, son direnç tükeniyordu sanki...

Kâğıt kalem getirdiler... Uzun zaman, acıdan, sızıdan başka hiç birşey duymıyarak kıvrandı. Zaman zaman, elinde olmadan inliyor, «Ah anam, ah!» diyordu...

Ne yazacaktı? «Tablo odası» «Ustura» hiçbir şey anlatmıyordu ona. Tablo odası neydi ustura ile ne ilişiği olabilirdi? Bunları düşündükçe ayağının sızılarını unutuyordu.

Doğruldu. Kâğıda işkence odasında söylediklerini biraz daha genişleterek yazdı. Tablo odasından birşey anlamadığını yazdı. Soruların daha açık ve anlaşılır olmasını istedi. Değil olay, tek söz bile bulmak bir sorundu. Bıraktı kâğıdı, kalemi; kıvrıldı uyudu.

Tabak, kaşık, sesine uyandı, Bir kap yemek, bir dilim ekmek. Su yoktu.

«Su da vereceklerdi!»

«Su için birşey söylemediler. Böyle bir emir yok.»

«Bana söylemişlerdi. İstersen bir sor.»

«Ben soramam. Emir verilirse sana su veririm, emir vermezlerse veremem. Benimle de konuşma. Biliyorsun ki yasak.»

Yemekten sonra tuvalete götürdüler. Su tenekesi paslıydı; su kahverengi bir bulanıklık içindeydi; pisti; gözle görülen küçük kırıntılar, ince sümük gibi şeyler oynaşıyordu... İçmekle içmemek arasında bocaladı. Su yüzeyindeki pislikleri dağıttı, bir avuç içti... Pas, teneke, toprak kokuyordu...

Dönüşte, onbaşı gözünü açarken...

«Biz de acıyoruz sana, ama elimizden bir şey gelmez. Biz de emir kuluyuz... okumuş adamsın... anlarsın bizi... zaten buraya hep okumuşları getiriyorlar.» dedi, gitti.

Kâğıtları götürmediler. Hiç de sormadılar.

Sabah erkenden bir doktor geldi, onbaşıyla. Gözlüklü, kır saçlı, yaşlı bir adamdı. Onbaşının elinde gazete, diğer elinde mela-min bir tabak... tabakta, makas, gazlı bez, bir iki küçük kutu, şişe... Doktor, başını sağa sola eğerek, zaman zaman da gözlerini kı-sarak ayaklarının çevresinde dolaştı. Kanlıydı ayakları... Kirliydi... Yarı çamurlu ve şiş-ti... yeni sular toplamıştı... kapkara... yu-murta büyüklüğü kabarcıklar içinde... Deri yer yer mordu. Başını kaldırmış doktoru izli-

yordu. Doktorun yüzü kıpırtısızdı. Ne düşün-
düğünü yansıtmıyordu.

«Gazeteyi ser!» dedi.

Onbaşı, melamin tabağı uygun bir yere
koydu.

«Az kaldır ayağını» dedi.

Ayağını kaldırdı Yaşar. Gazeteyi serdi.

Onbaşı tabağı uzattı. Makası aldı dok-
tor. Ayağından biraz geri durarak makasın
sivri ucu, kabarmış deriye dürttü patlat-
mak için. Dürterken de kendini geriye çeki-
yordu. Bir iki kez dürttü, patlatamadı deriyi.
Son kez, biraz daha sert dürttü, kan fışkır-
dı ve beyaz gömleğine bulandı. Beğenmiyerek
üstündeki kana baktı doktor, yüzü buruşmuş-
tu.

«Gördün mü, berbat ettin gömleği!»

Öbür kabarcıkları daha sakınlı patlat-
tı. Kan gazeteye göllenmişti. Deriyi boydan
boya kesti. Derinin kesilmesinden çıkan yu-
muşak sesin dışında hiçbir şey duymuyordu.
Ne acı, ne sızı. Doktor arada bir kanlanan
beyaz gömleğine bakıyordu hayıflanarak. Ka-
baran deriyi ölü noktanın başladığı yerden
keserek attı gazetede biriken kanın içine. Kıp-
kırmızı eti görünüyordu. Sarımsak bir toz
serpeledi üstüne. Gazlı bezle sardı. Onbaşı,
ayağının durumundan etkilenmişti. Acıyarak
bakıyordu Yaşara.

«Doktor bey» dedi Yaşar «bir daha dö-
vülürsem birşey olur mu ayaklarıma? Kangren
filan...»

«Sen istediklerini kabul etmezsen daha çok dayanır bu ayak, hiç merak etme. Kangren olursa da keseriz.»

Onbaşı gazeteyi kaldırırken, kanlı orta kısım olduğu gibi yerinde kaldı. Kan çarşafa yayıldı. Yatak emdi kanı. Onbaşı, bir gazete parçasıyla, emilmemiş kan ve deri parçalarını yere sıyırdı, gitti doktorun ardından.

«Artık dövmezler bir iki gün» diyordu.

Fakat doktorun sözü kırıklık yaratmıştı. Daha çok dayanırmış bu ayak ve kangren olursa keserlermiş...

«Bugün salı.»

Pazar'a beş gün vardı. Beş uzun ve dayanılmaz gün.

«Pazarları yok işkence» diyordu. «Cellatlar dinlenir o gün.»

Kan kokuyordu. Kan... Umulmadık bir sessizlik vardı... İçin için büyüyen bir kendine kızgınlık akacak yer arıyordu. Hamit Kâhya, Ali Ekber, Kemal İren aynı yollar-dan, aynı acılardan mı geçti? Şu an işkence odasında kim var falakanın altında; kimlerin penisine ceryan veriliyor?... Askı odasında kim asılı kollarından halkalara?...

Onlar... Zulmün ve vahşetin, inancı ve insan onurunu yokedeceğini sanan onlar, tarihin şaşmaz akışı önünde durabilecekler mi? Duramıyacaklar... Bu kan ve zulüm yenilecek birgün...

Onaltı Haziran olayının yiğit işçilerini anımsıyor Yaşar... Gözleri doluyor...

«Biz bir damardan akan kanız... Kan!» diyor kendine...

Ağrılarını, sızılarını unutuyor, canlanıyordu...

En önde, düzgün yürümeyi sağlayan işçi önderleri vardı. Vatan caddesi ve Topkapı'dan gelen yollar, birbirleriyle kaynaşmış, tek beden olmuş kadın erkek işçilerle doluydu... Özel araba sahipleri, kendilerine bir zarar gelir korkusuyla sapsarıydılar. Gülmeye çalışıyorlar, yanlarından geçen işçileri alkışlıyorlardı... Aksarayda, hemen hemen bütün yollar, tanklarla, süngüü askerlerle kesilmişti. Elleri değnekli, demir çubuklu, kan ter içindeki işçiler, önde kadınlar, kızlar yarıp geçiyorlardı barikatları... Tankları aşıyordu işçi kızlar... Beyaz gömlekli, babayiğit yaşlı bir işçi sık sık sık bağıırıyordu.

«Tahriklere kapılmayın arkadaşlar... Biz çapulcu değiliz, biz hakkını arıyan işçi sınıfının yiğit çocuklarıyız... Bizi tahrik edecekler çıkacaktır... Tahriklere kapılmıyalım arkadaşlar...»

Kimdi bu tahrikçiler?.

Sokaklardan geçerken, kalabalığı korkuyla izleyen, alkışlayan dükkân sahiplerini görüyordu Yaşar... Evlerin balkonlarına, vitrinlere, dükkân önlerine bayraklar çekilmişti. Bir çapul bekliyorlardı korkuyla... Caddelerin iki yanında, sevinçli, kuşkulu ne olduğunu anlamadan alkış tutan insanlar gördü Yaşar...

Heyecanından ağlıyan kadınlar gördü... Kolkola girmişlerdi... türkü söylüyorlardı Aşık İhsani'den... Beyazıttan geçiyorlardı... Önde kaynaşmalar oluyordu... dalgalanma gerilere yansıyor, akıntı durmuyordu...

«Kahrolsun Faşizm, kahrolsun emperyalizm» diye bağıryorlardı.

Yaşar önlere, en önlere, geçmek için yarıyordu kalabalığı... vilayetin önünde barikatlar vardı yine... Tankları aşyordu kadınlar, kızlar, heyecan içinde... Bir kadın bağıryordu.

«Askerler, siz bizden değil misiniz? Erler bizim oğullarımız değil mi? Onları da bizim gibi yoksul analar doğurmadı mı?»

Herkes bağıryordu... Daha ilerilere fırladı Yaşar... Galata köprüsü açılmıştı... sınırlar gerilmişti...

«Vapurları işgal edelim» diyordu biri.

Ama vapurlar uzaklaştırılmıştı kıyidan. Taksime geçmeleri önlenmişti işçilerin... kalın surlarla ve hendeklerle korunan derebey şatolarına benziyordu karşısı... Yaşar ve birkaç işçi, bir gurubun başındaydı... «Kahrolsun Faşistler» diyerek, «Kahrolsun emperyalizm» diyerek, yürüdüler Unkapanı köprüsüne doğru... Sokak başlarında polis barikatları, sokak aralarında tanklar, askeri birlikler vardı... Unkapanı köprüsü açıktı... Saraçhane alanında toplandı... Birkaç işçi önderi konuştu... İşçilerin dağılmasını istiyordu konuşmacılar... Şehirde hayat durmuştu... ana caddelerde, insandan başka hareket yoktu...

Kayıkla karşıya geçerken genç bir işçi şöyle diyordu.

«Bizim yöneticiler çok aptal abi, işte şehri aldık, daha ne bekliyorsun.»

Kızgındı çok...

«Şehri aldık abi, İstanbul düştü... Ama bizim yöneticilerde iş yok, korkak hepsi»

Belli ki günlerdir oluşan birikim, işçi sınıfının o güne dek görülmemiş hareketi onu heyecanlandırmış ve iktidarı burnunun ucunda, elini uzatsa tutacağı sanısını vermişti. Oysa bu kendiliğinden gelme patlamanın sonunda mutlaka söneceğini, örgütsüz her hareket gibi yenileceğini, ancak Türkiye işçi sınıfının tarihinde önemli ve unutulmaz bir kilometre taşı olduğunu bilmiyordu. O, köprüleri açtıran, vapurları denizin ortasına çektiren, tanklardan, süngülerden barikatlar kurduran, hayatı istediği an durduran bir güç olduğunu seziyordu işçi sınıfının... Tek tek, çelimsiz, beceriksiz, ne yapacağını bilmiyen işçilerin, kitle hareketi içinde önünde durulmaz bir güç olduğunu görüyor ve bunun heyecanını en içten, en yürekten duyuyordu... ve, yalnızca heyecanın işçi sınıfını felakete, kıyıma götüreceğini bilmiyordu.

«Proletaryanın devrimci partisinin önderliğinde» diyordu Mülazım abi.

Hücre duvarındaki yazılardan birini anımsadı.

«Evet beğenmediğiniz «götü boklu işçiler ve köylüler» birgün dünyayı değiştirecektir.»

O günlerin coşkusu dolduruyor içini... İşçi sınıfı yürüyor; işçi sınıfı barikatlar aşıyor...

İşçi sınıfının yiğit çocukları, beni aranıza alın!...

Mülazım abi giriyor araya yine...

«Kitle kuyrukçuluğu, işçi sınıfı dalkavukluğu «sağ» «gerici» bir hastalıktır» diyordu.

Mülazım abiye kızıyor artık Yaşar. Ne düşünse karşısına çıkıyor çünkü.

Salı günü sessiz geçti. Hiç sorgucu uğramadı odasına. Akşam yemek vermediler, su içirmediler ve tuvalete götürmediler...

Çarşamba sabahı, onbaşı yeni kâğıtlar getirdi. Eskilerin üstüne bıraktı.

«Akşama kadar yazacaksın. Beğenirlerse su, yemek ve cıgara verilecek... Komutanım söyledi. Kaç zamandır burdayım, konuşmayan adam görmedim... Çok direnen oldu... fakat, elektrik, cop, falaka bitirdi hepsini... biri çözüldü mü gerisi çorap söküşü gibi geliyor... Akılsızlık etme... yaz da kurtul...»

«Ne yazayım... bir suçum yok ki benim...»

«Ne istiyorlarsa onu yaz... Yazdırırlar çünkü... dayanamazsın... yazdırırlar... kimse dayanamadı çünkü... Ben senin yerinde olsam hemen yazarım... tek sopa yemeden... çünkü sonuç değişmez...»

Canı ne yemek, ne su, ne cıgara, hiçbir şey istemiyordu. Bitkindi... Pis kokulu yatağa

da alışmıştı. Arada bir üşüme sarıyordu. bedeni-
nini. Sol kolu ve sol bacağına söz dinletemi-
yordu. Her yanı ağrılar içindeydi. Bileğindeki
zincir sıyrıkları kabuk bağlamıştı. İsteksiz kâ-
đıtlara, kaleme baktı. Ne yazacaktı?

Perşembe sabahı sorgu odasına indirdiler.

«Heyetimiz yazdıklarını beğenmedi Yaşar
Yılmaz» dedi Albayım.

Kısa bir suskunluk anı herşeyi gerdi.

«Herşeye yeniden başlıyacağız. şu gerçe-
đi kabul et Yaşar Yılmaz. Sizin için herşey
bitti artık... yenildiniz... kaybettiniz savaşı.
Kahramanlık taslamanın zamanı değil.»

Gazete hışırtıları... sayfa çevriliyor... kat-
lanıyor...

«Bak sana ne okuyacağım... bakalım ha-
tırlıyacak mısın?»

Bir zamanlar Akşam gazetesine yazdığı
bir yazıdan bölümler okuyordu.

«Hatırladın mı bu yazıyı?»

«Evet... ben yazdım...»

«Güzel... demek hatırlıyorsun... Bak Ya-
şar, bize üniversiteden, işgallerden, boykot-
lardan, yürüyüşlerden ve arkadaşlarından
bahset... Sonra partideki ilişkilerini, arkadaş-
larını anlat bize... Akıllıyım, atlatırım diye
düşünme... yazık olur sonra... Unutma ki sen
yenik bir savaşcısın...»

Çıt yok.

«Evet Yaşar Yılmaz... en baştan, üniver-
siteden al, anlat!... yazdıklarını, çizdiklerini
unut... en baştan... seni dinliyoruz...»

«Dokuzyüz altmışdört-altmışbeş ders yılında, Adana erkek lisesi fen kolundan mezun oldum. Üniversite imtihanlarına girdim. Teknik Üniversiteye girme hakkını kazandım. Ve elektrik fakültesine kaydımı yaptır-
dım. Üç ay kadar Beşiktaş'taki Parker öğrenci yurdunda yatıp kalktım. Sonra masrafların ağırlığı yüzünden Adana öğrenci yurduna geçtim. Maddi durumum kötüydü. Yurtlar Kredi Müdürlüğünden kredi istedim. Bir süre sonra ikiyüz kırkiki buçuk lira burs almaya başladım. O yıl Haziran döneminde bir dersten Şubat hakkına kaldım. Şubatta girdiğim sınavı kazanamadım. Bir yıl kaybım oldu. İn-
şaat Fakültesine girdim sonra. Geçimimi sağ-
lamak için iş aradım. Yoksul bir öğrenciydim. Ailemin durumu iyi değildi, bakamazdı bana. Gayrettepe'de Özel Site Kolejinde belletmen olarak iş buldum. Burada iki yıl çalıştım. Alt-
mışaltı-altmışyedi ders yılı döneminde üçün-
cü sınıf öğrencisiydim. İkinci sınıftan iki ders-
ten takıntım vardı yalnız. Altmışyedide, bel-
letmenlik görevi derslerime engel oluyordu. Ayrıldım. Özel dersler vermeye başladım. Ve takıntılı derslerimden geçmeyi başardım. O
yıl Kadıköy Özel Mimarlık ve Mühendislik okuluna laborant olarak girdim.»

«Kim tavsiye etti seni, kim yardım etti.»

«Sağolsun profesörümüz Ali Sümer'in yar-
dımları olmuştur.»

«Peki... devam et...»

«Bu görevde dokuzyüz yetmişin ilkbaha-

rına kadar kaldım. Ancak devamsızlık nedeniyle görevime son verildi. Üçüncü ve dördüncü sınıflarda, Karayolları Onyedinci Bölge Müdürlüğünde, Levent taraflarında boğaz çevre yollarında stajımı yapmaya başladım. Vatan Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulunda laborant kadrosuna girdim sonra. Dev-Genç davasıyla ilgili olarak tutuklandığım doküzyüzyetmişiki mart ayı ortalarına kadar bu görevde çalıştım. Dokuz haziran doküzyüzyetmişikide Davutpaşa askeri ceza ve tutukevinde tahliye edildim. Duruşmaları tutuksuz izleyecektim.»

«Bunları biliyoruz Yaşar Yılmaz... Aslında herşeyi biliyoruz senin hakkında... Neyse, üniversitedeki arkadaşlarını anlat bize.»

Yutkundu Yaşar. Birbirinden kopmuş olayları, yüzleri toparlamaya çalıştı.

«Ben altmışsekize kadar, herhangi bir dünya görüşü olmıyan, toplumsal olaylara pek ilgi duymayan bir gençtim. Fakat olaylar öyle gelişti ki, etkisinde kalmamak imkânsızdı... Yürüyüşler, işgaller, boykotlar, kaçınılmaz olarak bizleri de içine aldı. Arkadaşımız Vedat Demircioğlunun polisler tarafından dövülerek, sürüklenerek öldürülmesi, bütün gençler gibi beni de sarsmıştı. Ertesi günü, öğrenci arkadaşlarla Sirkeçide toplanıp çelenk bırakmak amacıyla Vilayete kadar yürüdük. Bu yürüyüşümüz yüzyetmişbir sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşü kanununa aykırıydı. Bu yüzden, Osman Saffet, Ertuğrul Tuğbay, Haydar

Gürbüz ve şimdi isimlerini hatırlıyamadığım yirmi kadar arkadaşla birlikte güvenlik kuvvetlerince tutuklandık.

Bu olay daha sonra cemiyet seçimlerinde etkisini gösterecekti. Altmışsekizin son aylarında yapılan bu seçimlere, arkadaşların ısrarları sonucu ben de, Kemalist gurup listesinden girdim. Kazandık seçimleri. Yönetin Kurulu toplantısında, arkadaşlar beni, İnşaat Fakültesi talebe cemiyeti başkanlığına getirdiler. Başkan seçildikten bir ay sonra, İstanbul Teknik Üniversitesi öğrenci birliği başkanı Harun Karadeniz ile Teknik Okul öğrenci birliği başkanı Çetin Uygur arkadaşlarımız tarafından düzenlenen «Montaj Sanayiine Hayır» haftasına, cemiyet olarak bizler de katıldık.»

«Peki Yaşar... Şu Hakkâri işini anlat... Neler yaptınız köylerde?...»

«Halkın beş on liralık bağışlarıyla toplanan parayla Zap suyuna köprü yaptık. Köylüler de bizimle çalıştı.»

«Bak Yaşar, biz hakikatı bilmek istiyoruz. Bu ikimiz arasında kalacak... Belki ifadene bile yazmıyacağız. Ama örgütümüz bilmek istiyor. Mesela köylülerle neler konuştunuz? Onlarla kampta neler yaptınız, nasıl vakit geçirdiniz?»

«Bunları gizli yapmadık ki, herkes biliyor.»

«Olsun... Sen anlat bize...»

«Harun Karadeniz ve diğer cemiyet başkanları olan arkadaşlarımızla yaptığımız toplantılarda, Karadeniz bizlere her fakülte cemiyetinin kendi branşına giren konularda yurt sorunlarıyla ilgilenmemizi, hükümetin izlediği politikada ülke çıkarlarına ters düşen durumlarda tavır almamızı, kamu oyuna duyurmamızı isterdi. Örnek verecek olursak, ilaç sanayii konusunda Kimya Fakültesi, boğaz köprüsü konusunda İnşaat Fakültesi talebe cemiyetinin faaliyet göstermelerini, diğer cemiyetlerin de eylem koyan cemiyetleri desteklemelerini önerdi. Altmışdokuz yılı şubat sınavlarından sonra, yani mart ayında, İnşaat Fakültesi talebe cemiyeti olarak toplandık. Ve yönetim kurulu, boğaz köprüsünün zamansızlığı konusunda karar aldı. Şuna inanıyorduk. Evet... Köprü tek başına İstanbul için kaçınılmaz bir ihtiyaçtı... Fakat, ülkenin o gün içinde bulunduğu genel durum düşünülürse gerçekler daha iyi anlaşılacaktır... Plansız bir harcamadır...»

«Bırak bunları Yaşar Yılmaz, bize köprü yapılırken köylülerle olan ilişkilerinizi anlat... Neler konuşurdunuz köylülerle?...»

«Köprünün yapımında çok emekleri geçti köylülerin. Bütün günün yorgunluğu akşam konuşacak güç bırakmıyordu zaten. Bazen günün konusu ne ise o olaylar üzerinde konuşurduk.»

«Biz seninle dostça konuşuyoruz. Sense yan çiziyorsun. Bak Yaşar, buradan nice örgüt-

liderleri geldi geçti. Hemen hepsiyle dostça sohbet ettik. Konuştuk güzel güzel. Onlar yenildiklerini, savaşı kaybettiklerini kabul ettiler. Bu defa yenildik, dediler ve dostça bazı gerçekleri anlattılar. Dayak bile yemeden, fiske bile vurulmadan gittiler... Senin için söylemiyoruz, yanlış anlama... Sen kendin istiyorsun dayacağı... Keçi gibi inat ediyorsun. Şu gerçeği kabul et Yaşar, yenildiniz, kaybettiniz savaşı. Biz kazandık. Yenilmiş bir insanın direnmesine gerek yok... Bazı militanlar geliyor, alt kademelerden, inadediyorlar, çamurlaşıyorlar... Okuyoruz liderlerinin ifadesini, yıkılıyorlar bu sefer... Seninle anlaşacağız... tatlı tatlı sohbet edeceğiz... Olur mu evladım?...

«Efendim, ben bildiklerimi samimiyetle söyledim ve söylüyorum. Yalnız siz inanmıyorsunuz...»

«Anlaştık» dedi bir ses. Ama bu kendi aralarında bir konuşmaydı. Yavaş sesle söylenmişti...

«Samimi değilsin, onun için inanmıyoruz» dedi «Albayım» «Ketum davranıyorsun... Meselâ şu sendikacılar konusunda... Halbuki bizim bildiklerimiz var. Bak Yaşar, biz prensip olarak iki kişi ne derse, onlardan sonra geleenin de, söyleneni doğrulamasını bekleriz. Senin işçi arkadaşların gelmiş, biz böyle böyle bir iş yaptık, ama hata ettiğimizi anladık, pişmanınız demişler, sen gelmiş masal anlatıyorsun bize, kıvırtıyorsun... Kıvırtmak yakışır

mı erkekliğe, devrimciliğe... Bilmediğimizden değil ısrarımız, biliyoruz herşeyi, seni deniyoruz. Nasılsa konuşacaksın Yaşar... Çaresiz konuşacaksın... Gel bizi yormadan, konuş, söyle bir boşal, rahatla be Yaşar!... Oh, de söyle bir. Rahat yemeğini, sigaranı, suyunu iç... Bizi işkence eden, bundan zevk alan sadistler sanma...»

«Efendim, bu konuda bildiklerimi yazmıştım... Ben sendikanın kurulduğu günlerde tesadüfen avukatın yazıhanesinde karşılaşmıştım işçilerle...»

Sözünü, az önce «Anlaştık» diyen ses kesti öfkeyle.

«Albayım» diyordu «Bu eşşolueşşek orospu çocuğu her işle tesadüfen karşılaşır... sadece sıradan bir dostluğu olur...»

Yine beklenmedik bir tokat patladı, herşey birbirine karıştı. Karanlık yıldızlandı. Her an, nerden geleceği belli olmayan darbelerin yılğınlığıyla büzülmüştü.

«Albayım, çağıralım komandoları, tırnaklarını söksünler bu ibnenin.»

Bir ses.

«İbne edelim!»

«Kurşuna dizelim Albayım. Uğraşmıyalım! Müsaade edin Albayım!»

Böğrüne bir tekme indi. Ayaklarını düşündükçe dehşete kapılıyordu. Odada koşuşmalar oluyor... Kapılar açılıp kapanıyor... Sandalyeler devriliyor... Yanından hızla ge-

enler oluyordu... Fısıltılar... Olanları bilememenin tedirginliği, şaşkınlığı, korkusu, Yaşarın sınırlarını aşuyordu... Postal kokusu... ve kendine özgü o asker kokusu. Komandoların geldiğini anlamıştı. Hani, karlı, soğuk bir günde, dışarda çok kalmış, üşümüş bir insanın kendine özgü bir kokusu olur... Öyle bir koku duydu burnunun ucunda... Yaz mıdır, kış mıdır unuttu, karıştırdı. Titriyordu... Çenesi birbirine vuruyordu. Mengene gibi iki el, iki yanından tuttu, kaldırdı. Yine topuklarına vurup düşürecekler miydi? İlk günün ağrıları sürüyordu daha kafasında ve kuyruk sokumunda...

Hazırlıksız düşmekten korktuğu için, her an tekmenin vurulacağını bekliyordu, tetikteydi... Açlık, susuzluk, ağrıyan sırt ve böğürleri, ayaklarının durumu, onu çökertmişti. Direnci azalmış, bilinmiyen yeni acılara, baskılara, zorluklara daha ne kadar dayanabileceğini kestiremiyordu. Fısıltılar oluyordu... Ne konuştuklarını anlamıyordu... Korkuyla dikiliyordu ayakta...

«Tamam! Götürün!»

Ansızın bütün gürültüler kesildi. Koluna girenler yarı sürükleyerek götürdüler. Tabanlarına basamıyordu.

«Başını eğ.»

«Düz yürü.»

«Merdiven» diyorlardı.

Ne söylenirse uyuyordu. Açık havaya çık-

tı. Çakıllar batıyordu ayaklarına... Ayak seslerinden, arkalarından kalabalık bir gurubun geldiği anlaşıyordu... Kurşuna mı dizecekler? Gündüz gözüyle yaparlar mı bu işi?

Çakıllar çakırdıyordu... Dizleri taşıyamıyordu.

«Dur!»

Durdular. Bacakları titriyordu.

«Mezar hazır komutanım!»

Ayak sesleri uygun adımlarla karşısında sıralandı. Hafif hafif hışıldayan yaprak sesleri ve çakılda yürüyen ayaklardan başka bir şey duyulmuyordu. Kollarını tutanlar, kollarını bıraktılar ve koşarak ayrıldılar yanından. Yalnızdı. Duramıyordu ayakta. İki büklümdü... Ölümün buz gibi soluğunu duydu yüzünde... Hiçbirşey düşünemiyordu...

Bir ses.

«Durun!»

Sessizlik...

«Durun... yeni emir var... şimdilik ertelendi. Askıda biraz daha düşünsün diye emir geldi. Askıya alınacak önce!»

Dayanamıyordu. Başı omuzuna düşmüştü. Her soluk alışta inliyordu. Ağzı yarı açıktı. Alt dudağını ileri uzatıp bakınca, beyaz cigara kâğıdı gibi beyaz bir tabakayla kaplı olduğunu görüyordu. Ayakları taşıyamıyordu be-

denini. Bütün ağırlık kollarındaydı. Başının üstündeki ampulün sıcaklığı bunaltıyordu...

Askıya alınalı iki saati geçmiş olmalıydı... Kolları uyuşmuştu. Az da olsa rahatlatacak çareler arıyordu. Dişiyile pijamasının kollarını çekiştirse, sürtünmeyle kan dolaşımının daha işlek olmasını sağlayabilir miydi? Denedi... Çekiştirdi... iple deri arasındaki bezin küçük hareketi bile etkisini gösteriyordu... Belki öyle sanıyordu, belki de hiç yararı yoktu. Ama avutuyordu kendini Yaşar... Sık sık pijamanın kolunu dişliyor, çekiştiriyordu...

«Ne yapıyorsun komünist?»

Hiç ses çıkarmadı. Omuzu salyalanmıştı. Omuzunda toplanmıştı pijamanın kolu. Kapı açıldı. Onbaşı girdi.

«Ne yapıyorsun lan!»

Tavrı ürkütmüştü Yaşarı. Daha iki gün önce «Biz de acıyoruz sana ama...» diyen değildi sanki. Sağlı sollu üç dört tokat indi yüzüne. Hiç beklemiyordu. Dudağı dişine gömülmüş olmalıydı. Sıcak kan yayıldı ağzına. Ağzını sulandırdı.

«Askerliği mi yaktıracaksın bize... Hiç iyilik de yaramıyor size».

Bir tekme de dizine vurdu, bırakıp gitti.

İnlemeye başlamıştı Yaşar. Baygınlık yoklayıp yoklayıp geçiyordu... Yüreği öyle yavaş yavaş ve öyle uzun aralıklarla vuruyordu ki, bittim, bitiyorum diyordu sanki.

Nöbetçi kendi kendine türkü söylüyordu..

«Yarım İstanbulu mesken mi tuttun, gördün güzelleri beni unuttun.» diyordu ağır, dokunaklı bir sesle.

Boğazı kurumuştı Yaşarın. Dudağının kanayan yerinden kan emmeye çalışıyordu... Ve sık sık...

«Kolum tutmuyor... kolum tutmuyor...» diye inliyordu.

Nöbetçi türküsünü kesiyor...

«Konuşmazsan boynun da tutmıyacak daha» diyordu.

Türküsünü bıraktığı yerden alıyor, sürdürüyordu.

«Kolum tutmuyor... kolum tutmuyor anam! Kolum tutmuyor Gelin anam!»

Kendine seslenilmediğini, Yaşarın kendi kendine konuştuğunu anlayınca, merakla delikten bakıyordu nöbetçi...

«Ana, ana kolum tutmuyor, ana!»

Nöbetçiler değişti. Susuz kalmış toprak gibi çatlıyacığını sanıyordu Yaşar... Herşey kendi özgül kokusunu yitirmiş, yeni bir bileşime varmıştı. Kan, kan kokusunu, ter, ter kokusunu, postal postal kokusunu taşımıyordu. Sıcaklığın içinde, bunaltı, dayanılmazlık, acının bir parçası oluyorlardı artık...

«Anam, ölüyorum anam, kollarım tutmuyor anam!»

Akşama doğruydı... Öyle sanıyordu... Tuvalete gidebilirse, bir süre kurtulabileceğini, avuç avuç paslı sudan içebileceğini düşündü.

«Nöbetçi... tuvalete gitmek istiyorum...»

Nöbetçi gözlerini dayadı kapıdaki merceğe. Sessiz bakıyordu.

«Tuvalete gitmek istiyorum.»

Nöbetçi kıpırdamıyordu bile.

«Nöbetçi... asker kardeşim!...»

«Nerden kardeşin oluyorum senin, pis komünist?»

«Tuvalete gitmek istiyorum...»

«Tuvalet yok.»

«Çok sıkıştım.»

«Üstüne işe.»

«Büyük ama.»

«Altına et... Tuvalet muvalet yok. Yasak.

Bir daha da benimle konuşma.»

Sesini kesti Yaşar. Bir insanı bu denli katılaştıran neydi?

Boynu düştü yine. Susuzluk, o güne dek gördüğü en güzel pınarları getiriyordu aklına... Cilo dağından inen Araspi suyu... Pamuk gibi beyaz akıyor... Zap'a karışıyor... Yüz yüzelli metre ince bir çizgi halinde koruyor beyazlığını... Serin ağaç gölgeleri düşlüyor Yaşar... Yaylanın serin, o üşümesi doyumsuz akşamlarını düşlüyor... Kapı mı açılıyor... Kollarını mı çözüyorlar? Onları yaşamıyor da anımsıyor Yaşar... İki yanından tutmuşlar... Bir onbaşı, bir er... Kollarını ağır ağır yanına indiriyorlar... Hareket ettiriyorlar... Sonra ellerine zincir bağladılar ve serin, ıslak, su dolu bir kuyuya sarkıttılar Yaşarı... Hiçbir şey

görmüyordu... Bir kova gibi dönüyordu Yaşar... Zincirleri şakırdadı... Ve kovanın kulpu-na bağladılar zinciri...

«Aptallık etine, konuş... Bak insanlıktan çıkmışsın... Burdan sağ çıkmak istiyorsan, ne diyorlarsa kabul et... Yaz... Buraya çok adam geldi... Hepsi inat etti başta... Ama sonra...»

Yabancı değildi bu ses, bir yerlerden anımsıyordu.

«Kurtulamazsın... konuş kurtul!»

«Bildiğimi söyledim...»

«Şimdi sana yiyecek göndereceğim. Yarına iyi düşün. Seni askıdan ben indirdim. Çok kötüydü halin. Sayıklıyordun.»

«Ne diyordun?»

«Şişman teyzem, kelepçeli kara çocuğu unutma» diyordun. «Kim bu şişman teyze? Acıdım haline indirdim seni... İyi düşün...»

Gitti. Gözünü açtılar az sonra. Bir sigara duruyordu komidinin üstünde ve küçük, plastik bir tasta sütlaç, bir bardak da su vardı. Önce suyun yarısını içti, sütlaç yedi... Kalan suyu yudum yudum, her yudumun tadına vararak içti... Sigaraya baktı uzun uzun. Orda, komidinin üstünde binlerce zaafından birinin kristalleşmiş halini görüyordu. Tası bardağı almak için geldi onbaşı.

«Cigarayı yakacak mısın?»

«İçmeyeceğim. Götürebilirsin...»

Anlamadı onbaşı. Birşey de sormadı. Aya-

ğını ve bir kolunu karyolaya zincirleyip... si-
garayı da götürmüştü...

Kıpırdıyacak gücü yoktu. O gece, yorgun-
luğun ve acının bedeninde kendine uygun ye-
ni yuvalar bulduğunu gördü... Acı, yeni zafer-
ler, yeni alanlar kazanıyordu bedeninde. Ge-
lin, Öksüz, Şişman kadın ve işçi sınıfı, aza-
lan, bir avuç kalan direncinin içinde, yüreğin-
de can çekişiyordu. Ölmemeliydi direnci... ya-
şamalıydı... güçlenmeliydi... Hatasını, şimdi,
bu acıların içinde daha iyi görüyordu Yaşar.
Faşizmin artan baskıları karşısında, geri çe-
kileceğine, mücadeleyi seçmeliydi. Faşizme
karşı direnen yiğit unsurlar içinde yerini al-
malıydı. Niye yapmadı böyle, niye yapama-
dı?

Polisler kelepçe takarken bile, «Ne gereği
var, kaçacak göçecek değilim» demişti. Onla-
rın hangi çarkın içinde, neyin, kimin hizme-
tinde olduğunu düşünmeden takındığı tavır,
polisleri bile güldürmüştü.

«Kaçamazmış... arkadaşın pek suçu yok-
muş zaten» demişlerdi.

Burjuvazinin sınıf mücadelesine verdiği
önemi göremiyordu.

Mülazım abiye zaman zaman duyduğu
kızgınlık, dostça, inanan bir yakınlığa dönüşü-
yordu. Nerdeydi şimdi Mülazım abi? Oniki
Marttan sonra arandığını duymuştu... yaka-
landı mı, bilmiyor... O da bu işkencelerden
geçti mi?

«Burjuvazinin şiddetini etinizde kemiğinizde duyacaksınız birgün. Onun vahşetini, gerçek yüzünü göreceksiniz» diyordu.

Burjuvazinin şiddetine karşı direncini çoğaltmak için nelere bel bağlıyordu Yaşar... Dolmuşlar, otobüsler, tren düdükları, plajları dolduran insanlar ne yapabilirlerdi Yaşar için? Kelepçeleri, paslı zincirleri, işkence hücrelerini, hapishane duvarlarını, işkencelerin, kan emicilerin zulüm saltanatını, faşizmin kanlı diktasını kim yıkabilirdi? Şişman teyze domatesleri, biberleri yıkasa n'olur? Sabahlara dek Yaşar için ağlasa n'olur?

Burjuvazinin şiddetini, kimin kini, öfkesi ve şiddeti yenebilir Yaşar?

Asıl bel bağlanacak güç hangisidir?

«Şiddet şiddeti doğurur... Burjuvazinin şiddetini, işçi sınıfının devrimci şiddeti yenecektir» derdi Mülazım abi...

Yeni bir gün için, burjuvazinin şiddetini de içeren yeni bir çizik çekti komidinin tahtasına. Çizgiler dokuzuncu günü gösteriyordu. Ayakları kirli ve şişti. Sargılardan biri açılmıştı, kapkaraydı bezi. Onbaşı geldi... Bir destekâğıt, ucu güzelce açılmış bir kurşun kalem bıraktı.

«Yazacaksın bunları» dedi. «Birazdan gelip alacağım.»

Gitti.

Daha önce yazdıklarını, konuştuklarını yeniden yazdı. «Tablo odası» «Ustura» ve ben-

zer sorulardan bir anlam çıkartamadığını belirtti. Dokuz gündür boşuna tutulduğunu, gerçekten birşey biliyorlarsa, söylemelerini, yardımcı olmalarını istedi. Bıraktı kâğıdı, kalemi...

Yasalara uyulursa, yirmibir gün sonra gözaltı süresi doluyor, yargıç karşısına çıkarılması gerekiyordu... Yirmibir günde kaç kez daha işkenceye vurulur? Onu düşünüyordu...

Onbaşı bol şekerli bir çay getirdi, kâğıtları kalemi aldı gitti.

Çayı yudumlarken gözü kapıdaydı. Yazıyı beğenmiyecekler, alacaklardı aşağıya, basacaklardı sopayı. Bunları düşündükçe, treni kaçırmaktan korkan bir yolcu telaşıyla yudumladı çayını... Kapı, her an kalkabilecek bir trendi... Bir daha falakaya yatırılırsa dayanabilecek mi Yaşar? Kapıda onbaşayı, onbaşının elinde gözlüğü görünce, ta derinlerinde «Yandık» diye inilti duydu, sanki karnında bir adam vardı, o inlemişti.

«Anan ...kildi. Beğenmediler yazıyı!» diyordu Onbaşı.

Aynı kanıyı paylaşıyordu Yaşar. Evet, anasını ...keceklerdi şimdi. Gözleri bağlanmıştı. Ayağını karyolaya bağlıyan zinciri çözüyordu onbaşı... Bir yığın ayak sesi, daha uzaktayken, kapı telaşla açıldı. Onbaşı geri çekildi. Patırtılar doldu odaya. Elleri kucağında, kıpırdamamaya çaba harcıyarak oturuyordu Yaşar. Ayaklar, odanın çeşitli yerlerine dağıldılar. Bir ayak yaklaştı, durdu...

«Yazdığın kâğıtlar nedir Yaşar?» dedi.
«Adam mı kandırıyorsun?»

Sesi tanımaya çalışıyordu. Dünkü sesi, hiç aklında yokken tanıyıverdi... «Ben buranın asayiş amiriyim» diyen sestisi o... ama bu kim... bu da yabancı değil.

«Senin anan ...kilecek, daha asıl konulara girmedik.»

Bunu da tanıdı. «Anlaştık» diyen sestisi bu da...

«Sen şimdiden böyle kıvırtırsan buradan çıkamazsın... konuşacaksın Yaşar Yılmaz, konuşacaksın... Yoksa çıkamazsın, kafana ben sıkırım kurşunu. Sanma ki otuz günü tamamlar giderim. Gidemezsin... Senin kalmana, gitmene, varlığına, yokluğuna ancak örgütümüz karar verebilir. Sen şimdi beni iyi dinle... Heyetimiz seni bekliyor aşağıda. Bize tablo odasını anlatacaksın... kime ustura çektin, anlatacaksın... Bir kaynakçı gönderecekmişsin, onu ve bir de nişanlının bütün bu ilişkiler içindeki yerini anlatacaksın... Bir saat sonra alacağız seni... İyi düşün... varlığın ve yokluğun anlatacağın şeylerin doğruluğuna bağlı.»

Konuşmayı derleyip toparlıyamıyordu... Kulakları uğulduyordu... Yüzünü, kulaklarını ateş basmıştı.

«Sana yardım için söylüyorum bunları... Artık gerisi senin bileceğin şey... iyi düşün ve karar ver...»

Ayak sesleri birbiri ardından çıktı. Kapı

kapandı. Onbaşı gözlüğü aldı gözünden. Üzgün gördü onu Yaşar.

«Konus da kurtul...»

«Ne konuşayım? Birşey bilmiyorum ki...»

«Ne söylüyorlarsa kabul et...»

Neyi kabul edecekti... Yeniden, baştan başa, yoğun, kendine yabancı, yeni oluşan bir korku sarıp sarmaladı Yaşarı... Titremesi de değişmişti... Nasıl bir titremeydi bu böyle?

«Dağıtma kendini Yaşar... Dağıtma ağam...»

Omuzlarını oynatarak, boynunu çevirerek kendini yeni acılara hazırlamaya koyuldu.

«Nişanlını anlat bize Yaşar Yılmaz»

«Nişanlım değil, sözlüm...»

«Herneyse.»

«Karayollarında staj yaparken tanıştık.»

«Sendikada ne arıyordu peki?»

«Sendikaya gitmek yasak ve suç değildir. Bir ya da iki sefer, işçi arkadaşlarla ayak üstü sohbet ettik. Bu sohbetlerin ideolojik bir çalışmayla ilgisi yoktur...»

«Peki... buna da peki... Ya tablo odası?»

«Hiçbir şey anlamıyorum tablo odasından. Nedir tablo odası?»

«Şimdi görürsün tablo odasını...»

Yine koşuşmalar oldu... Sandalyeden

devirdiler... Ellerini gerdiler, ayaklarını falakaya geçirdiler... pijamasını, donunu sıyırdılar. Su döktüler bacaklarının arasına...

Korku ve sevinci aynı anda duydu.

Falaka yemiyeceği için sevindi, elektrikten korktu.

Penisine ve ayak baş parmağına bağladılar. Kasıldı... Üst üste sorular soruyorlardı, sövüyorlardı.

Penisinden çıkartıp kulak memesine taktılar, elinin baş parmağına taktılar. Sarsıldı. Kalbi ayağına, gözü karnına geçti. Bütün organları yer değiştiriyordu. En kısa, fakat en sarsıcı sorguydu bu. Yaşanılan zamanın belli bölümlerini hiç anımsamıyordu Yaşar. Örneğin askı odasına nasıl geldi, nasıl bağladılar. En küçük parçasını bile anımsamıyor. Sanki, bir romanın aradan gelişigüzel çıkarılmış beş sahifesidir bu zaman ve sahifeler hiç yazılmamıştır... hiç yaşanmamıştır... Yaşar da askı odası ile sorgu odası arasındaki zaman parçasını sanki hiç yaşamadı... bilmiyor...

Kendine geldiğinde damla damla kan gördü yerde. Ayaklarına baktı. Kanamıyordu. Kendi kanı değildi. İnce bir burgunun yüreğinin, bilincinin derinliklerine burula burula işlediğini gördü...

«Bir devrimcinin, yoksul halkım için yüreği çarpan bir devrimcinin kanı.»

Acılar vardır... gelir geçer. Acılar vardır... deler geçer. Acılar vardır birikir, ener-

ji olur, ve kendini yaratanı yok etmeye yönelir...

«Biriken her acı, kaynağını yok eder mi?»

Kan... Kan, acı ve öfke ve kin... ve önüne geçilmez utanma duygusu... Falakaya yatırılıysaydı, direncinin bittiği yerde «durun» diyecekti Yaşar. Herşeyi, her ne söylenirse kabul edecekti. Yaralı ayakları artık taşıyamazdı sızıları... Kan. Kana baktıkça kini, öfkesi kabarıyordu.

«Ben dayanıksız bir korkağım» dedi.

Kendini adamdan sayıyordu daha önce-leri. Korku, yaşanmadıkça yenilemezdi. Şimdi anlıyordu...

Zaman ilerledikçe, kana alıştırıkça beden, o kaçınılmaz yasaların sonucu, direncini yitiriyordu... başı omuzuna düşüyordu Yaşarın... Kolları usul usul yok oluyordu... uyusukluk güçlü bir akıncılar ordusudur kolunda... Direncinin kaleleri tek tek düşüyor... Mülazım abiyi, sokakları dolduran, tankları aşan, türkü söyliyen işçi sınıfının yiğit insanlarını, genç kızlarını, onların durdurulmaz bir sel gibi yarına akışını düşünmeye zorluyordu kendini... Kan karardıkça, direnci azaldıkça, işçi sınıfı yorgun bir uykuya dalıyor...

Nöbetçi türkü söylüyor...

«Antebin etrafı gül ilen diken» diyor.

Antepli asker bu... Mehmet Şahin...

«Nöbetçi... kolum tutmuyor gardaş... Şu kolumu biraz gevşet... ağam!» dedi, hırıltılı

bir sesle... Ve sakalının uzadığını düşündü ilk kez... Nöbetçi türküsünü kısa bir an kesip delikten baktı, sonra yine mırıldandı kendi kendine...

«Tuvalete götür gardaş!»

Nöbetçi duymamış gibi, aldırmadan türküsünü mırıldanıyordu.

«Mehmet Şahin, gardaş!»

Türkü kesildi...

«Kolum çok uyuştı... azıcık gevşet ağam!»

«Sen beni nerden tanıyorsun hemşerim».

Gözü kapıdaydı. Sesi şaşkınlık, hayret doluydu.

«Nerden bildin beni?»

«Geçen gün duydum, siz konuşurken.»

«Vay anasını be» dedi, gözünü çekti mercekten. «Herifcioğlu duyduğunu unutmamış...»

Kapının önünde sinirli bir iki adımdan sonra, kapıya yanaştı.

«Aman ha, adım bir daha ağzına alma... Biri duyar da, evvelden tanıyor beller... anamı ...kerler... sen bilmen bunları... aman ha!»

Yine ayrıldı... yine geldi.

«Ya burda birisi olsaydı, duysaydı şimdi... Aman ha!»

Hücrenin önünde sinirli sinirli dolaştı biraz. Kendi kendine söyleniyordu, anıyamıyordu Yaşar... Gözleri kapanıyordu.

Az sonra mercekten baktı, nöbetçi, yumuşak, sevecen bir sesle.

«Anahtarı götürüyorlar hemşerim. Anahtar yok ki elini kolunu çözeyim biraz, helaya götüreyim; biraz sabret... sık dişini... Bunlar böyledir işte... din iman yok... Benimle de konuşma artık...»

Aradan epey zaman geçmiş olmalı. Nöbetçi, Mehmet Şahin değil, çünkü... Nöbetçiler değişmiş haberi yok... Ezan okunuyordu... Zamanı, günleri, sabahı akşamı birbirine karıştırdığı için bilemiyor ne ezanı olduğunu. Başını da taşıyamıyor, ağır geliyor artık... Ağzı açık, soluyor... ve soluğunun leş gibi kokusunu duyuyordu. Ayak sesleri, kapı... açılıyor kapı... Çözüyorlar... iki yanına yavaş yavaş indiriyorlar kollarını... Ne sevmek, ne üzülmek, ne kızmak, ne de herhangi bir tepki için gücü ve dayanağı yoktu... İnançları bile bitkisel hayat yaşıyordu şimdi...

Cumartesi ve pazar, yemek verdiler. Su verdiler. Ekmeğin yarısını yedi, yarısını yastığın altına sakladı.

Pazar gecesı, ertesi gün kesilecek kurbanlık koyuna benzetti kendisini!... sık sık bölündü uykuları... korkuyla sıçradı yatağından... gözünü yumduğu an, sinirlerini geren kurgularla doluyordu karanlık. Ve düşleri, bedeni-

nin acılarını, tepkilerini, özlemlerini biçimlendiriyordu... Bir uyku bölünmesinde, uzaklaşan bir trenin takırtıları, akılda kalan hüznü bir türkü gibi, ona hayatın değişik anılarını anımsattı... Takırtılar, sıyrılıp uzaklaştı duyma yeteneklerinin alanından...

Erken uyandı... Gözlerini kapıya dikip beklemeye koyuldu... Boyun eğmenin, o umursamazlığa dönüştüğü anlarda, herşeye bir durgunluk çöker... Bedende var olan ölümün yansımasıdır bu... beklenişidir... ve çok şey, kendi iç çelişkilerinin uzlaşma noktasını yaşar sanki... ve ayak sesleri bilinmez acıların ilk habercileridir... kapının gıcırtyla açılması, gözünün bağlanması, doğru dürüst basamıyan tabanlarının acısı, aslında bir bütünün birer küçük unsurudurlar... Her acı, kendi özgül sınırları içinde büyür, gelişir ve acı olmaktan çıkar. Artık o acı değildir... O yaşanılmadan, hayatın değerleri eksiktir, tam değildir... Çünkü o, insan onuruna sahip çıkmanın gerekliliği duygusunu oluşturan bir etkendir... o, bilincin harcıdır... O, acıların içinden yiğitçe geçebilirse insanoğluna duyulan hayranlığın köprüsü olur...

«Merdiven iniyoruz!»

Yüreğinde tazelenmiş, tazelenmeye yüz tutan dirençlere korku çiseliyordu... Tek tek, büyüyerek... İşkence odasının kokusunu, da-

ha çok uzağındayken duydu... Korku ve ürperti yoğun bir sabah sisiydi... Adım adım giriyordu Yaşar... Her yanında bu duygunun basıncını algılıyordu.

«Otur!»

Az sonra düşürüleceği, tekmeleneceği, tokatlanacağı alanın içindeydi. Elinde olmadan, tekmeden, tokattan sakınmayı gerektiren insiyaki kıpırtılar yapıyordu... Oturuyor olmalıydı Cellatları... Pipo tütününü... Sandalye gıcırtiları... fısıltılar. Ayak sesleri girdi odaya... odadakiler ayağa kalktı...

«Düşündün mü Yaşar Yılmaz? İki uzun gün fırsatın vardı.»

«Düşündüm efendim.»

«Ne düşündün Yaşar Yılmaz?»

«Buraya gelen mutlaka birşey kabul edecek mi?»

«Burada, bilmiyorum, görmedim, hatırlamıyorum sözleri yok Yaşar... Burada Anayasa da yok, hak hukuk, insan hakları evrensel palavrası da yok... Burada savaşın kanunları var, onlar geçerlidir... Biz gerçekleri öğrenmek istiyoruz... Görüyorsun ki acele etmek istemiyoruz... Nasıl olsa konuşacaksın...»

Bir ses.

«Hilminin evinde neler gördün Yaşar... Sofrası zengin miydi? Birlikte içki içmişsiniz.»

«Hilmi yoksul bir işçidir... yoksulun sofrası da yoksul olur. Yaz aylarından biriydi...

İki arkadaş gittik evine, içkileri de biz götür-
dük giderken.»

«Albayım» hiddetle bağırdı.

«Ulan şimdi sana herifin sesini dinletip
ifadesini vereyim, odanda oku pezevenk!»

Kulağının dibinde bir ses.

«Doğan Özgüden'i anlat. Ne derece ta-
nırsın?»

«Pek tanımam. Bir defa Ant dergisinin
koridorunda karşılaştım. O kadar!»

«Ya tablo odası? Ustura çekip çenesin-
den kestiğin adam? Kaynakçı gönderecekmiş-
sin... Kim ulan bu kaynakçı? Adı ne? İşçilere
Marksist-Leninist bilinçlenme derslerini kim
veriyordu?»

Şaşırmıştı. Kaynakçı, çenesinden kesilen
adam!?! Kimdi bunlar?

«Ben ne istediğinizi bile bilmiyorum. İna-
nın, söylediklerinizden birşey de anlamıyo-
rum.»

«Bak Yaşar, inat ediyorsun. Heyet senin
hakkında iyi şeyler düşünmüyor; öyle bir ay
tutarlar, bırakırlar diyorsan, yanıliyorsun...
Çok kalırsın burda... Çok... İnat edersen ölü-
n çıkar burdan... Onun için iyi düşün, anlamıyo-
rum, bilmiyorum ayaklarını bırak!»

«Gerçekten anlamıyorum»

«Komando!» dedi bir ses.

Göğsüne yediği tekmeyle sırt üstü düş-
tü... Sağdan soldan değişik ayaklardan tek-

meler yağdı, çiğnendi. Ayaklarını falakaya geçirdiler, bedenini gerdiler... Herkes ne yapacağını çok iyi biliyordu... İş bölümü tamdı... Öyle ustaca, öyle bir uyum içinde, ve öyle bir hızla yapıyorlardı ki, bir gören son otobüse yetişecekler sanırdı.

«Kabul etmiyorsun ha! Demek söylemeyeceksin!»

İlk darbe, umduğundan daha sarsıcı geldi. Ve anladı ki, artık herşey bitmiştir... İçinden yıkılmıştır Yaşar... Çökmüştür... Çürümüştür... Direncinin en son, cılız kalıntıları da elektrik altında tükendi... yeniden falakaya başladıklarında bitti... artık Yaşarı Yaşar yapan hiçbir şey kalmamıştı...

«Kabul!» dedi «Kabul» «ne istiyorsanız kabul!»

Bırakılacağını sanıyordu... Bırakmıyorlardı...

«Kabul» diye bağıırıyordu.

Aldırmıyorlardı...

Dirençsiz, inançsız yenilen falakanın anlatılmaz yıkıntısı, küçültücü, aşağılayıcı sarsıntısı içinde bağıırıyordu...

«Kabul ediyorum... daha ne vuruyorsunuz... Kabul ediyorum!»

«Daha neler kabul edeceksin orospu çocuğu, daha neler kabul edeceksin...»

«Yeni başlıyoruz daha Yaşar Yılmaz... Herşeye yeni başlıyoruz!»

Tabanlarına vurmuyorlardı artık. Hava-ya kaldırılmış bacaklarına, baldırlarına vuruyorlardı, ince bir deynekle... Taşaklarının altına yediği bir tekme darbesi karanlığı şimşek çakmışcasına bembeyaza çevirdi... Sonra yine karanlığın içine gömüldü.

«Bırakın artık!»

Albayın sesiydi. Bıraktılar... Yaşar da bırakmıştı kendini... Hiçbir şey algılamıyordu... Durgun bir su yüzeyinde, kendi kendine dönen küçük, sarı bir yaprak gibiydi... Dönüyordu Yaşar... Midesi bulanıyordu...

«Ha şöyle yahu, anlaşılm. Biz de yardımcı oluruz hatırlamana» dedi biri...

Kendisine duyduğu saygısını yitirmişti Yaşar...

Yine omuzlarından sarmalayıp yere vurular, yere serpilmiş tuzlu sularda tepinmesini sağladılar, sağa sola iterek... Şişkinlikten ötürü parmaklarının ucu yere basamıyordu... Biri çiğniyerek bastı ayağına...

«İyi bas ulan hıyar, iyi bas!»

Hem ayağına basıyor, hem silkeliyordu. Düşmemek için zorunlu olarak basıyor, fakat zor duruyordu ayakta. Keçeleşmişti tabanları... neresi basıyor, neresi basmıyor bilmiyordu. Asker postalı olduğunu sandığı bir ayak, eze eze çiğnedi. Acıyla bağırdı Yaşar...

«Kardeşim, basamıyorum kardeşim.»

«Nerden kardeş oluyoruz ulan, sen komünistsin, ben Türküm» dedi, iki üç tekme indir-di dizine.

Koluna girdiler... Yürüyemiyordu...

«Yürü ulan!»

«Yürüyemiyorum kardeşim»

«Deme ulan kardeşim...»

Sertçe sarstı, sözüyle birlikte. Bir iki adım atmak istedi. Atamadı. Sürüklediler... İnliyordu Yaşar...

«Yürüyemiyor pezevenk, kolumuza alalım...»

Birer ellerini birleştirip üstüne oturtular Yaşar'ı. Bahçeyi böyle geçtiler... Askı odasına götürüldüğünü anlamıştı Yaşar...

Askı odasında, daha önce geçen acılı günlerinde bütün dayanılmazlığına karşılık onu ayakta tutan, cılız da olsa yarınlara bağlayan bağlar vardı. Sarsıntının, yıkıntının, çöküntünün içinde kıpırdayan, bir türlü öldürülemeyen şey, şu onbir günü herşeyine karşılık dayanılır yapan şey artık yoktu. Uçup giden, belki bir daha hiç geri gelmeyecek olan. İçin için ağlarken, anlıyordu ki ağıdı bu yitip gidene, bu bir daha geri dönmiyecek olanaydı. Yalnızlıkların, acıların, yoksul duyguların dayanılmaz anlarında yetişen, «dayan» «diren» «yarın bizimdir» diyen... baharla çiçeklenen... yağmurla yağan... sevgiyle, kinle yürüyen... işçi sınıfıyla büyüyen şey artık yoktu ve Yaşar, askı odasının insanı eriten sıcaklığında eridiğini, buharlaştığını görüyordu.

Odasına çıkartılırken yatsı ezanı okunuyordu. Çakıllar ayaklarının altında hışırdar-

ken, şehrin binbir süzgeçten süzülen yaşıyan gürültüsü, değişik etkiler yaratıyordu...

Herşey anlamını yitirmişti. Ölü eviydi Yaşar.

Bir kap yemek, bir bardak su verdiler... Neyin karşılığıdır bu yemek, bu su?... İstek-siz, tadını alamadan yedi; yenilgisinin, yıkılışının utancıyla yatağa uzandı... ayağını ve bir elini bağladılar karyolanın demirine... Gözüne gözlükleri taktılar... Biri gelecekti demek... merakla bekliyordu... Neyi kabul edeceğini, hangi olmaz suçu kabulleneceğini öğrenecekti...

Kapı gıcırtısı ve ayak tapırtısının ardından kalın bir ses.

«Buradan sakat çıkacaksın bu gidişle. Çıkacağının da şüpheli görüyorum ya ben. Aşağıda kaç kişi gömülü, biliyor musun? Senin için gelen vur emrini kaç sefer geriye attılar, biliyor musun? Buradan çıksan bile ömrünün on yılını burada bırakacaksın; yaşlı, çökük, işe yaramaz bir adam olarak çıkacaksın.»

Kimlerdir aşağıda gömülü olanlar?... İşçi sınıfının sarsılmaz devrim inancıyla dolu yiğit çocukları mı? Faşizmin baskısına, işkencesine yenilmiyenler mi? Direnenler, konuşmayanlar mı?

Biraz dolaştı çevresinde.

«Dediklerimi duyuyorsun değil mi?»

«Evet efendim»

«Bak dinle, sana arkadaşlarının ifadele-
rinden bölümler okuyacağım. Bu ifadeler sor-
gu hakimliğine verdikleri ifadelerdir... Zaten
ilerde de göreceğin gibi, bize verdikleri ifade-
leri gidip efendice savcılığa da verdiler... ne
dayak ne sopa; çünkü yaptıklarının yanlış-
lığını anladılar ve pişman oldular...»

Evet... ne dayak, ne sopa...

Kâğıtlar hışırdadı...

«Okuyorum... iyi dinle... Ben bu iş için
otuzbin lira aldım ve parayı yukarda da be-
lirttiğim gibi, Hamit'ten aldım. Yakılma işi
bittikten sonra onbin lira daha alacağını Ha-
mit bana söyledi. Ayrıca bana ve Kültür Sa-
rayının içinde görev alacak şahısların çok te-
miz giyinmemizi ve Kültür Sarayının havası-
na uymamız gerektiği bildirildi. Yirmiyedi Ka-
sım dokuzyüz yetmiş gecesini aldığım talimat ge-
reğince saat yirmi'de Taksim Maksim gazino-
su karşısına düşen Eftalapulos kahvesine git-
tim. Ve beklemeye başladım. Kısa bir süre
sonra sendikadan gayet iyi tanıdığım ve bizi
anarşik eylemlere iten, konuşmalar yapan ve
aşırı sol konularda dersler veren Yaşar Yıl-
maz gayet şık giyinmiş bir vaziyette yanıma
geldi. Gözünde koyu renk camlı gözlük vardı,
bana Kemal hadi yürü dedi. Birlikte dışarı
çıktık, yolda Yaşar Yılmaz bana «Kemal ga-
yet soğukkanlı olacaksın içerde yapacağın iş
senin bildiğin bir iştir,» dedi. Ben korktuğu-
mu ve bu işe girmek istemediğimi bildirince
Yaşar «bu işi bizlerin yapacağını biliyorsun,

paranı da aldın cebine koydun, o zaman itiraz etmedin, bu işten dönüş yok, bu işten döndüğün takdirde «tabancasını göstererek» «o zaman buna hesap verirsin» diyerek tehdit etti, ben de yapmaya karar verdim, durumu kendisine söyledim, onun üzerine bana «sen içerde bulunacaksın, sana göstereceğim yangın söndürme cihazları var, biz içerde yangın çıkaracağız sen panik olunca yangını söndürme bahanesiyle bu cihazları kullanılmaz hale getireceksin» dedi.»

Sustu... Okuyacak yeni bölümü arıyor olmalıydı...

«Bunların hiçbiri doğru değil» dedi Yaşar... «Yalan! Uydurma!»

«Kes ulan! Dinle!... Bir kat merdiven inmiştim ki Yaşar Yılmaz, Ali Ekber Karagöz ve Bacı lakaplı kız benim arkamdan geldiler... Yaşar Yılmaz bana «Ulan inek oğlu inek benim verdiğim işe nasıl itiraz edersin, bu işi yapacaksın,» deyip ayaklarıma tekme ile vurdu, ve cebinden çıkardığı ustura olduğunu tahmin ettiğim kesici bir aletle çenemin altından kesti.»

«Yalan! Yok böyle birşey, yalan!...»

«Sus ulan! Sus! Dinle... Okuyorum... Bu darbenin izi halen çenemde bellidir, ben bunun üzerine teklifi kabul ettim. «Sana yarın bir oksijenci göndereceğim, onunla planı uygularsın ve yangın çıkarırsın» dedi. Hakikaten ertesi günü bana şimdi soyadını hatırlı-

yamadığım Kenan isimli bir kaynakçı gemide çalışırken geldi, bana Kemal «bir kaynakçı istemişsin» dedi. Ben evet istedim, diyerek yanıma çağırdım. Ve geminin kış üstünde dümen rotalarının geçtiği bordada işimin olduğunu söyledim. Ve buradan yirmibeş santimlik alanı kesmesini söyledim. Kenan bu saçın altından elektrik kabloları geçiyor, yangın çıkabilir, diyince hiçbirşey olmaz bütün mesuliyet bana ait kes dedim, benim isteğim üzerine Kenan burayı kaynakla keserken hakikaten saç altındaki elektrik kabloları ve tahta kaplamaları tutuştu. Esasen ben buranın bu şekilde tutuşacağını bilerek buradan parça kaldırttım.»

Soluğu kesilmişti Yaşar'ın... Kâğıtlar hışırıyordu yine... ifadelerden kısa kısa bölümler okudu... Anladığı şuydu... İşçilere Marksist-Leninist dersler vermiştir, onları kıskırtmıştır, bir takım sabotajların yapılması için onları kandırmıştır. Sendikanın iki yıl önce kurulmasına yardım etmiştir... Başı dönüyordu... Okuması bitmişti adamın...

«Ben okuduklarınızı anlamadım. Kenan adında birini tanımam bile. Hepsi uydurma bunların. Yalan... Biraz daha açıklayamaz mısınız?»

«Ona heyet karar verir. Benden bu kadar. Bu da sana yardım olsun diyedir. Başkasına da bu yardımı yapmayız ha!»

Nasıl çıkacaktı bu kahpe oyunun içinden? Ne yapacaktı?

Salı günü öğleye dek, düşünce düşünce, katıldığı öğrenci hareketlerini, Terasane-İş'in örgütlenmesine katkılarını yazdı. Kâğıtları doldurmak zor oluyordu... Buradan kurtulmalıydı, artık dayığa, elektriğe, askıya dayanacak eri küçük bir direnç kalmamıştı içinde. Birkaç gün daha kalırsa gerçekten hiç çıkmıyacağını düşünüyordu. En az cezayla nasıl sıyrılabilirdi... Hapislere, hücrelere razıydı artık. Ama işkence yıldırınmış gözünü...

«Yenildim Mülazım abi, yenildim» diyordu.

Akşama doğru onbaşı kâğıtları götürdü. Akşam yemeğini bekledi boşuna. Gelmedi yemek. Doktor geldi. Ayağına baktı. Yeni şişleri, kan dolu kabarcıkları makasın sivri ucuyla deldi, deriyi kesti çıkardı... Toz serpeledi, sarı gitti. Bütün gece sızladı ayakları, ateşler, ağrılar içinde kıvrandı... Yarın işkenceye çıkartılacağını biliyordu... Yastığının altına gizlediği ekmeği yemeyi düşündü... Sabah yemeyi daha uygun buldu. Aklınca üçbeş lokma etmek daha diri tutacaktı...

Uyuyarak, uyanarak, düşünce işkenceler görerek, terliyerek, üşüyerek, sabahı etti. Korku dayanılmaz bir ağırlıkla bedenini sarmıştı. Falakayı, cereyanı düşündükçe içi titriyordu. Yastığın altından ekmeği çıkardı, nöbetçinin izlemediği anı kollayıp yemeye başladı. Çiğnerken çenesinin yorulması, yüreğinin çarpması, bitkinlik yeni boyutlara varıyordu... Ayak sesleri duydu.

«Geliyorlar!» dedi.

«Bu kâğıtlar olmamış» dedi Albay.

Yırtıldı kâğıtlar, yüzüne atıldı.

«Boşa dövüyoruz» dediler...

«Efendim, ne zaman, ne yapmışım, söyleyin kabul edeceğim» dedi Yaşar... Her an her yandan darbe bekliyordu.

«Ulan Kültür Sarayı değil, küfür sarayı sana birşey hatırlatmıyor mu?»

Milliyet Gazetesinden, bir protestodan söz ettiler. «Cemiyet başkanı Yaşar Yılmaz şu açıklamayı yapmıştır» diyerek bir yazı okudular. Bu yazıda, Kültür Sarayının yersizliği, halkımızın alın terinin burjuvaziye hizmet için kullanıldığı vb. anlatılıyordu.

«Tamam... bu beyanat bana ait... Ancak, sorgumla bunun ne ilgisi olabilir?...»

«Sen Kültür Sarayının camlarını kıranlar arasında yok muydun?»

«Camların kırıldığını gazetelerden hatırlıyorum. Kimin kıldığını bilmiyorum. Ben yoktum aralarında.»

«Peki, buna ne diyeceksin?... Yanında bir kız olduğu halde Kemali ustura ile yaralayıp tabanca ile tehdit ederek, şantajla gemi yaptırdığın söyleniyor...»

«Böyle birşey olmamıştır. Yalandır. Kemalle yüzleştirin beni».

«Kenanı tanımıyor musun?»

«Böyle bir isim hatırlamıyorum bile.»

«Bu sefer kurşuna dizileceksin... Son şansın... Ona göre.»

Bir tekme vurdular ayağına; bağırdı.

«İtoğlu it, pezevenk! Biz de ayağını tedavi ettirdik suçunu kabul ettin diye. Adam belledik.»

Birkaç tekme vurdular oturduğu yerde, sandalye sallandı. Tuttular.

«Asın!» dedi Albay.

Bir sessizlik kapladı odayı.

«Asın... dal usulü olsun. Ben gelip bakacağım. Kültür Sarayını yakmayı öğrensin itoğlu it... Tablo odasını hatırlamıyormuş. Göreceğiz! Daha çok lâzımsın bize. Seninle çok konuşacağız...»

Kültür Sarayını yakmak, gemiler batırmak...

İki kişi koluna girmiş, sürüklüyorlardı... Albayın sesi duyuluyordu.

«Konuşacağız ve bizi anlıyacaksın... ki biz kimsenin uşağı değiliz. Ne emperyalızmin, ne burjuvazinin, ne de finans oligarşinin... biz birer serdengeçtiyiz... ve gerekirse karanlık sokaklarda teke tek vuruşarak öleceğiz... ama siz yenildiniz bu savaşta... yenildiniz! yenildiniz!...»

Bu isterik, mariz çılgılık niye? Hangi duyguyu gizlemek için. «Burjuvazi korkaktır, sahtekârdır, yarını olmadığı için de, umutsuz ve karamsardır» derdi Mülazım abi...

«Evet» diyor Yaşar... Eli ayağı zincirli ve gözleri bağlı bir avuç suçsuz insanı yendiniz... tankınız, topunuz, uçaklarınız zafer kazandı... İşkencecileriniz zafer kazandı... Ama onların yüreklerine ektiğiniz kini, sınıf kinini yenebilecek misiniz? Milyonlarca işçinin, köylünün kinini yenebilecek misiniz?

Nasıldır yeniklik duygusu... Nasıl da verimli, doğurgan bir topraktır... Her yenilgi, ürününü almasını bilen için başarının, zaferin kaçınılmaz bir durağı değil midir? Omzuna düşen yorgun başı, tutmayan ayakları, kırıklarla, kırıklıklarla dolu bedeni, belki günün birinde, bu deneylerden geçmiş olmanın sağlığına ulaşacaklar... Ekimden önce nasıl allak bullak edilir toprak, nasıl sürülür... Keskin kılıç hangi darbelerle beslenir...

«Evet... Faşizm devrimcilerin hocasıdır... ve zulüm mutlaka yenilecektir.»

Kolları uyuşmuştu yine. Az sonra beyni de uyuşacak, düşünemez olacaktı. Düşünüyordu... Kültür Sarayı yangını yıkılıyordu üstüne... Oysa Yaşar yangın sırasında İstanbul'da değildi... Ama nerede olduğunu çıkartamıyordu. Belleğinin gücü yetmiyordu, geride kalmış günler arasından o günleri bulup çıkartmaya. Açlık, perişanlık, susuzluk olmasa, daha rahat düşünecekti belki. Karanlığın içinde el yordamıyla karıştırıyordu dünü... birbiriyle bağlantılı, yakınlığı olan olayları arıyordu. Ansızın, Ankara, bir İş Bankası kumbarası, eski bir ayakkabı, birleşip bir bütünü

oluşturdular. Ankara'da bir akraba evindeydi. Yangın olayını gazetelerde okumuşlardı o gün... Akrabası «Bu sarayı antika kaçakçıları yakmıştır. Dördüncü Muradın eşyalarını çalmak için. Eşyaları çaldılar, sarayı da yaktılar.» demişti... Daha berraklaşıyordu... Ber-
raklaştıkça bir kurtuluş umudu belirliyordu. Evet... Sosyalist gençlik örgütünün kongresi için gitmişti Ankaraya. Heyecanlandı... Can-
lılık belirtileri başladı...

«Nöbetçi! Nöbetçi!..»

«Ne var lan?»

«Albayımla görüşmek istiyorum.»

«Konuşacak mısın?»

«Evet konuşacağım...»

«Haber salalım.»

Heyecanı geliyordu Yaşarın. Az sonra bir onbaşı geldi. Gözlerini kapadılar. Ayak ta-
pırtıları... ve kalın bir ses...

«Ne diyeceksin Yaşar? Kabul edip yaz-
cak mısın yaptıklarını?...»

«Kültür Sarayı yangını sırasında ben An-
karadaydım. Sosyalist gençlik örgütünün
kongresi vardı. Kongrede konuşma yaptım.
Araştırırsanız söylediklerimin doğruluğunu
görürsünüz. Ben iki yerde birden nasıl olabi-
lirim?»

Bir süre cevap bekledi Yaşar...

«Tablo odasında olamıyacağım anlaşıl-
caktır.»

«Bunun için mi çağırdın bizi?»

«Evet...»

«Başka bir diyeceğin yok mu?»

«Ben Ankaradaydım!...»

«Bırak Ankarayı Yaşar... şimdi buradasın... Askıdasın... Bak, dinle beni... Kabul ediyorum, de, Kültür Sarayını yaktık, gemileri batırdık, de, hemen indireyim seni. Yiyecek, su, sigara verdirteyim... Kabul et...»

«Yapmadığım birşeyi nasıl kabul edeyim. Benim bu sabotaj iddialarıyla uzak yakın hiçbir ilgim olmamıştır. Dünya görüşüm de bu tip sabotaj olaylarını bağışlamaz zaten...»

«Bırak masalı... Kabul ediyor musun, onu söyle!»

«Nasıl kabul edeyim, yapmadığım birşeyi...»

Ayak tapırtılarını, kapınm kapandığını duydu... Gücü yettiğince bağırdı.

«Beni boşuna tutuyorsunuz... Hiçbir suçum yok benim!»

Nöbetçi kapıya yumrukla vurdu birkaç kez.

«Bağırma ulan komünist, ananı ...kerim ha!»

Köylülerini, yırtık şalvarları, bükük boyunlarıyla işçi pazarlarında görünce üzüldü Yaşar... günlerce ağlardı onlar için... günlerce ders kitaplarının başından kalkmaz, birgün adam olmayı, büyük bir adam olmayı, ve onlara, köylülerine yardımcı olmayı, onları işçi pazarlarından kurtarmayı kurardı... Fakat

zaman Yaşar'a, ezilenlerin yalnızca kendi köylüleri olmadığını öğretti... Onlar çoktu... Hakkâriden Edirneye dek onlarla doluydu... ve gözyaşı kurtarmazdı onları... ve okuyup adam olarak onları kurtarmak mümkün değildi... Onlar kendi göbeklerini kendileri kesecekti... Şimdi, şu askı odasında, onları, yüzleri, binleri, onbinleri düşünüyordu Yaşar... Kumaşı dokuyan, duvarı ören, toprağı eken, ekini biçen, tütünü işleyen, demiri döken onbinleri, yüzbinleri, milyonları, milyarları...

Ve dudaklarında acı olmaktan başka çaresi olmayan bir gülümseme...

«Zulüm mutlaka yenilecektir» diyordu.

Kendi kendine söyleniyordu cılız sesiyle.

«Kahrolsun Faşizm!»

«Zafere kadar savaşacağız!»

Yılmaz Güney

Selimiye 1974

